

POSELSTVÍ

SVĚTU

POSELSTVÍ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA SVĚTU

které Pán Ježíš sdělil služebnici Boží sestře Josefě Menéndez z Družiny Nejsv. Srdce v klášteře Les Feuillants ve Francii

a

Krátký životopis poselkyně Božského Srdce sestry Josefy Menéndez

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc 2003

Vyňato z knihy Cesta Božské Lásky - The Way of Divine Love

Nihil obstat: ThDr. František Polášek
Imprimatur; Mons. Erich Pepřík, generální vikář
V Olomouci dne 24. 1. 1996 Čís. 2805/95
Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 1995

Prohlášení

V poslušné uctivosti majíce dekrety papeže Urbana VIII i všech papežů, prohlašujeme, že v celku i jednotlivostech týkajících se zjevení, zázraků, uzdravení apod. se podrobujeme bezvýhradně soudu svaté Církve římskokatolické.

List kardinála protektora J. Em. kardinála Eug. Pacelliho
(pozdějšího papeže Pia XII.)

Velectihodná Matko!

Docela nic nepochybuji, že uveřejnění těchto stránek, plných velké lásky, již milost Nejsvětějšího Srdce vlila v Jeho velmi pokornou služebnici Marii Josefu Menéndez, bude Mu milým.

Kéž v mnoha duších účinně přispějí ke vzrůstu stále dokonalejší lásky a důvěry v nekonečné milosrdenství tohoto Božského Srdce k nám ubohým hříšníkům, jakými my všichni jsme.

Toto je mé upřímné přání, jež s mým požehnáním posílám Vám i celé Družině Nejsvětějšího Srdce.

E. kardinál Pacelli

Slovo ke čtenáři

Milý čtenáři,

zajisté jsou ti známa příslibení, která dal Pán Ježíš apoštolce svého Božského Srdce, svatě Markétě Marii Alacoque. V jedenáctém příslibení praví: „Jména těch, kteří tuto úctu k mému Srdci podporují, budou zapsána v mém Srdci a nikdy z něho nezmizí.“

Kdo z věřících by si nepřál být zapsán v Srdci Pána Ježíše. Jistě i ty si to přeješ – ale dosud jsi pro podporu a rozšíření úcty k Božskému Srdci neučinil nic – nevěděl jsi snad, jak a čím bys ji mohl podporovat a šířit.

Nyní k tomu máš krásnou příležitost a vhodný prostředek v této knížce: Rozdej nebo rozprodej jich co možno nejvíc lidem, kteří umějí číst česky. Každý – horlivý věřící i ve víře slabý nebo nevěřící – v ní najde to, co se týká právě jeho – pozná i nekonečnou lásku a bezmezné milosrdenství Božského Srdce Ježíšova. Sám měj tuto knížečku stále při ruce a občas si v ní něco přečti; vždy tě to povzbudí a rozdmýchá jiskřičku lásky v tvém srdci.

Nenech si tuto příležitost – snad jedinou v tvém životě – ujít. Učiň pro rozšíření známosti a úcty k Božskému Srdci, co je v tvých silách, a doufej, že i tvoje jméno zapíše Pán Ježíš do svého Srdce.

Předmluva

Ve Starém zákoně Bůh v některých případech vzbuzoval proroky a v jiných velké vůdce, kteří oživovali a objasňovali příchod zaslíbeného Vykupitele. – Podobně i v Církvi během staletí nedal Bůh žádné nové učení ohledně víry a mravů, nýbrž jen zdůrazňoval to nebo ono učení Církve skrze vyvolené duše. V každém století od času založení Církve mluvil Bůh skrze privátní zjevení toho nebo onoho vyvoleného posla nebo poselkyně. Dva nejznámější případy za necelých sto let jsou sv. Bernadetta v Lurdech a tři děti ve Fatimě.

V 17. století sv. Markéta Marie Alacoque, řeholnice z řádu Navštívení Panny Marie v Paříži, měla skoro tatáž zjevení jako Josefa Menéndez ve 20. století. – Teď zase prostřednictvím sestry Josefy Božský Spasitel znovu oživil v mysli věřících na celém světě tu velikou pravdu, že každý křesťan je neúředním apoštolem a že království Boží na zemi nevyrůstá jen z křesťanský uzavřených sňatků, ale též modlitbami a obětmi jednotlivých křesťanů, ať jsou jakéhokoliv stáří a stavu. Někdy zevní povzbuzující příklad je prostředkem, aby se modlitba stala účinnou k obrácení.

Skoro hned na samém počátku návštěv, které činili Pán Ježíš nebo Panna Maria u sestry Josefy, jí Pán sám řekl, aby všechno, co jí sdělí, oznamovala buď představené, nebo výpomocné představené v kláštře v Les Feuillants v Poitiers a svému duchovnímu rádcí, dominikánu dp. Boyerovi.

Všechna ta sdělení a poselství byla hned napsána, některá dokonce diktována a vždy hned odevzdána představeným. Tato poselství a úplný životopis sestry Josefy v roce 1950 vydala v anglickém jazyku společnost The Newmann Press, Westminster, Maryland, pod názvem „The Way of Divine Love“ (Cesta Božské Lásky), která nám dala laskavé dovolení přeložit je do češtiny.

Již od roku 1926, po bedlivém prozkoumání zápisků sestry Josefy, konzultor Posvátné kongregace obřadů zakončil výsledek svého zkoumání takto: „Prosíme Boha, aby tyto věci vesly ve známost ke slávě Boží, k posilnění nedůvěřivých a bázlivých duší – a také aby ta řeholnice Božského Srdce, která je napsala, došla oslavení.“

Poselství svěřené Josefě je velmi časové. Je to přímé poselství našeho Spasitele, poslané nám pro obětující se duše – pro jiné Štěpány, modlící se a trpící za jiné Šavly, aby se obrátili; neboť, jak se zdá, jsme teď na vrcholu převratu světových dějin, na vrcholu snah pyšných lidí, snažících se již déle než po čtyři poslední staletí převrátit Kristovo učení: „Hleďte nejprve království Boží a spravedlnost jeho a toto všecko bude vám přidáno“ (Mt 6,33) a učinit hlavní snahou jednotlivců i národů zrovna opak toho, totiž aby nejdříve hledali všecko jiné – a království Boží i jeho spravedlnost přijde samo – stojí-li vůbec za to, aby bylo počítáno k pozemským rozkošim a moci.

V poselství, které Spasitel sdělil Josefě, je vrženo světlo na hodnotu životodárného spojení s Kristem, jež i ty naše nejmenší skutky přeměňuje, jsou-li pozlacovány nadpřirozeností. Vícekrát

cituplným způsobem ukázal Josefě, co může učinit láska z nejnepatrnějších skutků, když se spojí s Ním a Jeho zásluhami. Přeje si tím oživit v duších radost, kterou mohou mít z víry v to bohatství, které mohou používat. „Kolik duší by nabylo zmužilosti, „pravil Pán, kdyby znaly výsledek své snahy a kdyby viděly, jak veliká je cena jediného dne Božského života.“

Zde dosahujeme té pravdy, která se zdá být středem tohoto podivuhodného učení o podílení se na nekonečných zásluhách Ježíše Krista. Náš Pán stále připomíná Josefě moc, jakou máme nad poklady zásluh, plynoucích z Jeho vykoupení, která je dána duši při křtu svatém. Žádá-li ji, aby doplnila na sobě, čeho se nedostává Jeho utrpení k nápravě světa a na zadostiučinění spravedlnosti Otce nebeského, je to vždy s Ním, skrze Něho a v Něm.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo pověřilo sestru Josefu, aby vyřídila světu výzvu Jeho lásky a milosrdenství. Jednoho dne pravila svému Mistru: „Pane, já nevím, co je to za dílo, o němž mi stále povídáš.“ On odpověděl: „To je láska... Chci tě upotřebit k tomu, abych zjevil světu víc, než jsem kdy předtím učinil, milosrdenství a lásku mého Srdce. Ta slova nebo tužby, které dám světu skrze tebe, vzbudí horlivost v mnoha duších a zabrání ztrátě mnoha jiných; a budou stále lépe poznávat, že milosrdenství mého Srdce je nevyčerpatelné.“

Občas, při jiných příležitostech, pravil Pán: „Toužím učinit novou výzvu lásky... Je ovšem pravda, že tebe nepotřebuji – ale dovol mi požádat tě o lásku a ještě jednou se ukázat duším skrze tebe.“

Tento velký plán lásky, který Pán sám nazval největším dílem lásky, byl ovšem svěřen Josefě nebeskými rozmluvami, konanými v posledních měsících jejího života. Ježíš sám volil den nebo dobu

ke schůzkám v její cele, kde již tolikrát jí ukázal své Srdce a přinesl jí svůj kříž. Ona nemohla předvídat Jeho návštěvy. Někdy chtěl třeba i po několik po sobě následujících dní, aby se připravila ke psaní toho, co jí bude diktovat, jindy jí zase nedával třeba až po několik týdnů žádné poselství.

Vydavatelé knihy „The Way of Divine Love“ vydali tato slova již uspořádaná tak, aby jejich význam vynikl a byl snadno pochopitelný. My s jejich dovolením je přinášíme v českém překladu, aby i čeští a slovenští lidé mohli lépe poznat nekonečnou lásku, dobrotu a nezměrné milosrdenství přelaskavého Srdce Ježíšova.

Ježíš si přeje vládnout v duších tím, že jim dává jasněji poznat svou dobrotu, lásku a milosrdenství. Proto též přišel na svět, aby vydal svědectví o svém Otci, že Bůh je Láska, a chce, aby ti, kteří Ho následují, poznali a dosvědčili to o Něm. – Chce tímto novým výlevem lásky získat pro sebe jejich vzájemnou lásku, ale též naprostou důvěru, kterou oceňuje ještě výše, poněvadž je důkazem něžnější příchylnosti a zřídlem velkomyslnější lásky.

Chce, aby si vyvolené duše byly jisty Jeho láskou, a očekává od nich, že známost o Něm budou rozšiřovat. Chce, aby Jeho výzva vzbudila spící duše, pozvedla kleslé, nasýtila žádost lačných, a to všude, až v nejzazších končinách země. Zároveň však zdůrazňuje tu skutečnost, že v řádu Božské Prozřetelnosti závisí uskutečnění Jeho plánů z velké části na svobodném spolupůsobení lidí; a toto spolupůsobení požaduje ode všech, kteří pochopili význam Jeho záměrů a význam výkupných prostředků, jichž používá.

KRÁTKÝ ŽIVOTOPIS
POSELKYNĚ BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ
JOSEFY MENÉNDEZ,
SESTRY LAIČKY Z DRUŽINY NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
(1890-1923)

Dřív než přikročíme k poselství Božského Srdce, představíme laskavému čtenáři poselkyni, skrze níž nám Pán Ježíš své poselství sdělil.

Josefa Menéndez se narodila v Madridu ve Španělsku 4. února 1890 a byla pokřtěna 9. února jménem Josefa Marie. Byla nejstarší ze šesti dětí manželů Leonarda a Lucie Menéndez. Již v útlém věku se projevovala neobyčejnou zbožností. Když jí bylo 7 let, přistoupila poprvé ke sv. zpovědi a v 11. roce k prvnímu sv. přijímání. Již tehdy slíbila Pánu Ježíši, že zůstane pannou a že jen Jemu chce náležet. A tenkrát poprvé uslyšela hlas: „Ano, maličká, já si přeji, abys byla úplně má.“ – Jejím zpovědníkem byl kněz R. F. Rubio, který naučil Josefu rozjímat a používat střelné modlitby. Tak si navykla stále pamatovat na přítomnost Boží.

Povahy byla vážné i živé. Rodiče ji často dávali za vzor mladším sestrám. Dva bratříčci zemřeli hned v útlém věku. Roku 1907 zemřela její mladší sestra Carmen a rodiče onemocněli na tyfus. Josefa tehdy již byla zručnou švadlenou a šitím živila celou rodinu. Zakrátko si zařídila svoji vlastní dílnu a přijímala učednice, které též všechny vedla k zbožnému životu. Již tehdy se zabývala úmyslem vstoupit do kláštera.

7. dubna 1910 zemřel její otec, brzy nato mladší sestra vstoupila do kláštera, a tím byl zmařen Josefín úmysl na vstup do kláštera. Matka o tom nechtěla ani slyšet. Josefa musela nadále živit matku i nejmladší sestru, která též vstoupila do kláštera, ale až po Josefíně smrti.

Až roku 1919, kdy Josefie bylo již 29let, se dozvěděla, že klášter Družiny Božského Srdce v Les Feuillants u Poitiers ve Francii hledá dívky, které mají povolání pro život řeholní, a bez otálení se rozhodla vstoupit do tohoto kláštera. A kupodivu, matka tomu nebránila.

Když přijela do velkého starého kláštera, v němž sv. Magdaléna Žofie Barat otevřela první noviciát nové Družiny Nejsv. Srdce, kterou sama založila, nikdo z těch, kdo ji viděli, nemohl tušit, jak veliké dílo bylo započato, neboť v prvních dnech zůstala nepovšimnuta – a po celé čtyři roky jejího krátkého řeholního života zůstala stále jen prostičkou, mlčenlivou, pracovitou a skromnou řeholnicí. V jejím zevnějšku nebylo nic nápadného; obyčejně byla vážná a zdálo se, že občas trpí, ale jasný, ušlechtilý úsměv rozjasnil její tvář, když byla někým oslovena, zvláště když se od ní žádala nějaká službička. Jenom její velké tmavé oči mluvily a časem prozrazovaly její vnitřní city. Byly to oči čisté, něžné a vroucí, mluvící o vnitřní usebranosti. Byla rychlá, schopná, činná a dovedla se přizpůsobit všem okolnostem; byla též neobyčejně vtipná a bystrá v úsudcích. Srdce měla něžné a velkomyslné; útrapy, kterými prošla, ji naučily porozumění a laskavosti, jakou plodívá jen sebepoznání. Dobře chápala, jak vzácnou milostí je řeholní povolání, a planula velkou láskou k Bohu. Žádný z těch činů, jimiž byl vyplněn její každodenní život, nemá před světem nějakou zvláštní cenu. Celý její skrytý život je zahrnut ve větě řečené o Bohočlověku: „Byl jim poddán.“ Žádná z těch, které s ní žily, nevěděla nic o jejím tajemném styku s Božským Srdcem Pána Ježíše, a když po její smrti byly vyzvány, aby si vzpomněly na všechno, co o ní vědí, jak málo toho mohly říci, neboť žila nepovšimnuta a skryta, prostě a věrně plnila své povinnosti. – To bylo vše.

Je to opravdu divné, že její vnější, viditelný život byl naprostým opakem jejího vnitřního života. Josefa navenek stále žila obyčejný život, který se ničím nelišil od života ostatních sester, v duši však nesla tíži nanejvýš zvláštních milostí vyvolení, které jí nejednou působily i nesmírné tělesné bolesti. Neklamnou známkou Božího působení byla až žárlivá snaha Pána Ježíše, s jakou se staral o to, aby

svůj nástroj udržel docela nízký v jejích očích i v očích těch, s nimiž žila. Znovu a znovu jí opakoval: „Nevyvolil jsem tě kvůli tomu, co jsi, ale pro to, co nejsi. Tak jsem našel prázdné místo pro svoji moc a lásku.“

Josefa se po svém příchodu do kláštera brzy seznámila s matkami představenými i se sestrami. Francouzsky neuměla, ale matka asistentka uměla španělsky. „Brzy však,“ jak sama píše, „jsem počala kolísat při pomýšlení na svou matku a sestru, na svůj domov; i ten zdejší jazyk, jemuž jsem nerozuměla, mě odpuzoval. Pokušení v prvních měsících bylo tak silné, že jsem myslela, že to snad nevydržím. Jeden večer, začátkem dubna, pokušení odejít bylo silnější než jindy. Po celý den jsem opakovala; „Bože můj, miluji Tě,“ neboť přese všechno jsem Mu chtěla zůstat věrná. Když jsem uléhala, dala jsem si, jak to vždy dělávám, svůj křížek pod podušku. O půlnoci jsem vstala, políbila křížek a řekla jsem z celého srdce: „Bože můj, ode dneška Tě chci víc a více milovat.“ V tomtéž okamžiku jsem byla uchválena nějakou neviditelnou mocí a děšť ran jako pěstí se na mne sesypal. Rány byly tak prudké, že jsem se bála, že zemřu. A tato muka trvala po celou noc i po čas rozjímání a mše svaté. Cítila jsem se vyčerpána a bála jsem se pohnout. V okamžiku pozdvihování Nejsv. hostie jsem viděla, jako by se něco kolem mne kmitlo, a pocítila jsem silný proud vzduchu a najednou byl zase pokoj, avšak bolest od těch ran trvala po několik dní.“

Toto byla jen předehra celoživotního zápasu, jaký Josefa vedla s mocí temnoty, avšak nikdy to nemělo účinek na její vykonávání práce a věrné zachovávání řehole. Důvěra a poslušnost k její novicmistryni, jíž byla matka asistentka, v ní stále vzrůstaly a svěřovala se jí se všemi obtížemi a vždy u ní načerpala pokoje a síly potřebných k dalším útrapám.

„Ve čtvrtek 7. května,“ píše dále Josefa, „jsem byla svým zápasem úplně vyčerpána a prosila jsem, aby mi bylo dovoleno odejít z kláštera, avšak matka asistentka řekla, že Bůh mne chce mít zde. Od té hodiny jsem neměla ani jediný den pokoj a jenom Bůh ví, co jsem vytrpěla.“

Po takových zkouškách měla Josefa dne 16. července přijmout řeholní roucho a nastoupit noviciát. Byla však nerozhodná a váhala, bála se přijmout to, co by musela tak draze platit. – V sobotu 5. června 1920 po strašném ďábelském útoku se rozhodla odejít. Šla se sestrami k večerní adoraci a tam na ni čekal Pán Ježíš. Pod vlivem arcinepřítele, který ji ovládal, řekla: „Ne, já nechci hábit, půjdu domů. „Pětkrát jsem to opakovala,“ napsala. Ale dále už nemohla. „O Ježíši, jak dobrý jsi ke mně!“

„Pojednou,“ jak ona to prostince vyjádřila, „pojala mne sladká dřímota, z níž jsem se probudila v ráně Nejsv. Srdce. Nemohu vysvětlit, co se stalo... Ježíši... nechci nic víc, než milovat Tebe a být věrna svému povolání.“ – Ve světle, které ji teď osvětlovalo, viděla všechny hříchy celého světa a nabídla svůj život, aby jím těšila zraněné Srdce Pána Ježíše. Byla uchválena mocnou touhou po spojení s Ním a žádná oběť se jí nezdála příliš velká, aby zůstala věrná svému povolání. V lesku božství noc prchla a zármutek ustoupil nepochopitelné blaženosti.

„Po 12 dnech,“ píše Josefa 17. června, „mi Pán ukázal jasně, co se Mu líbí nejvíce: konat malé skutky z poslušnosti. Vyrozuměla jsem, že na toto mám vynaložit všechnu sílu, tímto způsobem se naučím sebezapírání ve všem; a kdyby i nevím jak nepatrný byl úkon, bude Jeho Božskému Srdci milý.“ – A 23. června píše: „Po svatém přijímání jsem Mu řekla, jak vždy činívám, jak velice Ho miluji a chci milovat. A opět mě nechal vejít do mého úkrytu; již potřetí jsem odpočívala v Jeho Božském Srdci... Nejsm s to vysvětlit, co se stalo..., nemohu než říct, že jsem příliš malá pro tolik milostí... Bože můj, Tvoje Srdce plní láskou ty, kdož je hledají a milují.“

„Dnes, 24. června, způsobem, jaký není možno vysvětlit, jsem viděla, co je Nejsvětější Srdce Ježíšovo... Žádala jsem Ho, aby mi dal žízeň po Ném. – Nemohu slovy popsat, co jsem viděla..., ale byl to On sám, nebe na zemi... Ó, Bože můj, to je příliš mnoho, já nemohu snést tolik štěstí... Kéž bych měla něco, co bych Mu mohla obětovat... Ale já jsem tak maličká... Každým okamžikem poznávám dvě věci: První je větší porozumění Boží dobrotě, neboť, ač jsem věděla, že Bůh miluje lidi až pošetile, teď vím, že to činí Nejsv. Srdcem Ježíšovým... Jeho největším zármutkem je, že nenachází vzájemnou lásku; a odevzdá-li se duše úplně Jemu, může být jista, že ji naplní milostí, učiní z ní nebe a bude v ní přebývat. Druhá věc, kterou jsem jasně poznala, je, že jsem získala

jasnější rozhled o sobě. Vidím sebe takovou, jaká jsem: chladná, roztržitá, neumrtvená, nevelkomyslná... Ó Bože můj, proč mne miluješ?“

Večer 29. června napsala: „Pán mě opět nechal vejít do rány svého boku a dal mi poznat to štěstí, kterého se mi dostane, budu-li věrna všem milostem, které pro mne připravil. Byla jsem jako zničená přítomností tak nesmírné krásy a tak skvoucího světla, když On mi řekl tak sladkým a vážným hlasem: „Jako já jsem se obětoval jako oběť lásky, právě tak chci, aby ses i ty stala obětí lásky: láska nikdy nic neodepře.“ Tak tento nebeský okamžik uplynul a nemohla jsem říci nic jiného než: „Bože můj, co si přeješ, abych činila? ... Přijmi mne a nalož se mnou, jak chceš, neboť já již více nenáležím sobě, ale jsem Tvá. On pak zmizel.“

V sobotu 3. července napsala: „Dnes jsem pracovala v noviciátě (tj. ve zvláštním oddělení pro novicky) a myslela přitom, jaké je to velké štěstí žít s Ním pod jednou střechou a mít Jej za společníka při všech svých pracích. Nepamatuji se již, co jsem Mu povídala, ale pojednou On mi ukázal své Srdce, obklopené plameny a ovinuté věncem z trní... Ó Bože můj, jaké to byly trny! ... Byly velmi ostré a vnikaly velmi hluboko a u každého prýštilo hojně krve... Ó, jak velice trpěl... Poznala jsem, že některé trny Jej zraňují víc než jiné... Pak hlasem mírným, ale přece plným bolesti pravil: „Moje Srdce trpělo všechno toto a mnohem víc. Ale některé duše se se mnou spojily a potěšily mne.“

„V pátek 1. července, když jsem obdržela bílý závoj, i po celou mši svatou Ježíš byl stále se mnou a nechal mne vejít do rány svého Srdce. Nebyla jsem schopna říct nic jiného než „Bože můj, jsem Tvoje navěky“ – a šla jsem až tak daleko, že ve své lásce jsem blábolila nesmysly... On řekl: „Já, Josefo, tě též miluji až bláznivě.“ – Je mi nemožno říci, co všechno pro mne toho dne učinil. Má duše přetékala pokojem a radostí.“

„11. srpna kolem třetí hodiny odpoledne, když jsem šla, pravila jsem Pánu, že chci, aby každý steh byl úkonem lásky, abych Jej potěšila; sotva jsem to dořekla, uviděla jsem Ho tam stát. Vzal moje srdce a přitiskl je k svému. „Nepřišel jsem tě potěšit, Josefo“ „pravil“ „ale dát ti podíl na mém utrpení. Nevidíš, jak velký trn je zabodnut v mém Srdci? Vytáhni jej. Je to jedna duše, která mne skoro nutí, abych nechal jednat svou spravedlnost.“ Záchrana té duše stála Josefu mnoho bolestí.

Ke konci srpna 1920 byly Josefě zakázány všechny rozmluvy se zjevením, jej tak často naplňovalo její srdce velikou radostí – aby se tak vyzkoušel duch, jakým je ovládána. Bylo jí nařízeno, aby se odvrátila a nepřikládala žádnou důležitost ničemu, co by viděla nebo slyšela. – Vznikla snad nějaká pochybnost? Duše Josefina tím byla tak zneklidněna, že se sama sebe tázala, zdali snad nepodléhala nějakému přeludu.

„Ve čtvrtek 2. září při rozjímání jsem viděla tu bytost tak krásnou. Zeptal se mne dvakrát, zdali Jej miluji. Neodpověděla jsem Mu – z poslušnosti – ač mě to stálo nesmírné přemáhání, neboť přes mou dobrou vůli má duše poskočila k Němu.“ – Tato zkouška trvala den po dni; Josefa odpírala dát nějakou odpověď, avšak někdy nebyla s to uniknout přemáhající přitažlivosti – ovládalo ji to, plnilo blahem a pokojem.

Ve středu 8. září k večeru se modlila v cele sv. Magdaleny Žofie, když jako blesk kmitlo se před ní hořící Srdce Ježíšovo a slyšela: „Čemu dáváš přednost, mé vůli či své?“ Porozuměla jsem, že to byla odpověď na to, o co jsem našeho Pána celým svým srdcem prosila: abych byla dobrou řeholnicí, zaměstnávající se pouze milováním Jeho Božského Srdce, ale žijící obyčejný život, neboť se tolik bojím, že ty zvláštní věci budou překážkou mému povolání.“

V pátek 17. září při mši sv. se jí opět ukázal Ježíš. Byl smutný, ruce měl spoutané a na hlavě trnovou korunu; Jeho Srdce jako vždy hořelo. Nabídl jí kříž, který zprvu neviděla. – „Viz kříž, který ti dávám,“ pravil. „Odmítneš ho?“ – „Byla jsem v úzkých, že jsem Mu nemohla odpovědět,“ napsala, „neboť přes to všechno se mé srdce k Němu blížilo. Hořím touhou Jej milovat; ale nejsem si jista, zdali je to On, a to mne plní velkým nepokojem. Prosím teď, aby tyto věci už jednou nadobro přestaly.“

V neděli večer 3. října píše: „Modlila jsem se litanie k Panně Marii a pak jsem se celým srdcem modlila: „Ó Matko, pro lásku Boží nedopusť, abych byla klamána, a dej mi vědět, zdali je to pravda či ne.“ Ihned jsem uslyšela lehké kroky, jako někoho přicházejícího, a pak jsem uviděla u postele

stojící osobu, bíle oděnou a zahalenou dlouhým závojem. Její tahy byly velmi jemné, ruce měla zkřížené; pohlédla na mne velmi laskavě a řekla: „Mé dítě, nemýlíš se, a velebná matka to bude brzy vědět, ale napřed musíš trpět, máš-li získat duše pro mého Syna.“ Zmizela a zanechala mne v nevýslovném klidu.“ – Byla to Královna nebeská, Josefa o tom nikdy nepochybovala, ale Maria řekla „musíš trpět“ a žádala Josefu, aby ochotně přivolila výzvě k spolupůsobení ve vykoupení. Brzy po této návštěvě jí bylo dovoleno se zjeveními mluvit.

Večer 27. října se jí opět zjevil Pán v bolestiplné podobě, což ji přimělo napsat: „Ó, jak jsem Ho litovala... Pohlížel na mne tak, že jsem si nemohla stěžovat, jak jsem chtěla, neboť jsem poznávala, že moje bolesti byly jen stínem Jeho bolestí. Pak jsem za Ním spatřila nepřehlednou řadu duší. Pohlédl na mne významně a řekl: „Tyto všechny čekají na tebe..., máš volnost ve výběru, Josefo, ale miluješ-li mne upřímně, nebudeš se bát.“ – Já jsem zašeptala, jak se bojím, že tyto věci mohou být zpozorovány. – „Co na tom záleží, budou-li, můžeš-li jen tím oslavit mé Srdce?“ – „Ale já jsem jen novicka, Pane.“ – „To já dobře vím, buď však jen věrná, a nic z toho ti neuškodí. Neboj se.“ – Pak jsem Mu nabídla své služby, aby mne použil, jak chce. – „Ano, já tě učiním obětí, neboť se mi musíš podobat, máš-li být mou nevěstou – a nevidíš, jak vypadám?“

V pátek 26. listopadu napsala Josefa: „Byla jsem v kapličky sv. Stanislava a Pán přišel a žádal mě, abych Ho potěšila. Já jsem nevěděla, co bych měla učinit. – „Ponechám ti na několik minut moji trnovou korunu, Josefo, tak poznáš, co trpím.“ – V tom okamžiku jsem ucítila svou hlavu ovinutou trním, které se do ní zabodávalo. Tato bolest se mnohokrát opakovala. Bylo to tak hrozné, že jsem si již chtěla postěžovat, ale On řekl: „Nestěžuj si, neboť nic tě z té bolesti nevyléčí; je to podíl na mém utrpení.“

Od té doby se stala trnová koruna částí Josefina smírujícího života. Nebyla viditelná, ale působila prudké bolesti. Její hlava ve dne v noci nikde nemohla najít odpočinku. – Pán Ježíš se zjevoval Josefě každý den. Každá ta návštěva znamenala pro ni nové a větší utrpení, ale též větší lásku.

Při návštěvě 9. února, na Popelčíní středu, jí řekl Pán: „Dáš mi své srdce?“ – „Ano, Pane, s radostí, i více než srdce.“ – Ježíš mi je vzal a přiložil k svému Srdci. Jak maličké vypadalo vedle Jeho! Pak mi je dal zpět celé hořící. Od té chvíle cítím v sobě stravující oheň a musím se velice snažit, abych se dovedla ovládat, aby to nebylo poznat.“ – Rozhodla se zachovat v tajnosti tuto význačnou milost, avšak Ježíš nechtěl žádné tajnosti. Ve čtvrtek 10. února, když Pán opět přišel, tázal se jí: „Řekni mi, co je ti nejtěžší?“ – Pane, když mám říct ty věci a napsat je věrně tak, jak se přihodily!“ – „Tedy poslouchej, Josefo! Já nechci, abys před matkou něco zakrývala; ona je v právu; ty jí musíš říct všechno... Byla by to pýcha, kdybys mlčela. Pokora záleží v prostotě a nízkosti. Věz najisto, že kdybys já od tebe žádal jednu věc a tvá matka jinou, dávám přednost tomu, abys poslechla raději ji nežli mne.“

Ve středu 6. dubna přišel opět a řekl jí tehdy: „Ano, ďábel tě bude neúnavně pokoušet a snažit se přivést tě k pádu, avšak moje milost je mocnější nežli jeho pekelná zloba. Svěř se úplně mé Matce, odevzdej se mně a vždy buď velice otevřená a pokorná vůči své matce představené.“ – Josefa věděla, jak včasné bylo toto doporučení, neboť již měla předtuchu, že ďábel se chystá napadnout ji. Modlila se a obnovila sebeobětování. Pokušení bylo vskutku blízko a tentokrát měla Josefa zakusit, jak silný je ďábel, i když je mu Bohem ponechána jen odměřená svoboda.

7. května satan dohnal Josefu bitím k tomu, že chtěla spálit knížečku, v níž měla zapsána slova Pána Ježíše, ale Panna Maria tomu zabránila. Když se pak Josefě zjevila, řekla jí: „když Ježíš mluví, celé nebe s obdivem naslouchá Jeho slovům.“ – Josefa teď chápala více než kdy jindy cenu slov ze rtů Ježíšových, nemohla bolestí nad tím, co učinila, ani promluvit. Prosila ji za odpuštění a děkovala jí za to, že nedovolila, aby se ta knížečka ztratila. –

V pondělí 8. srpna přinesly všechny sestry jednu z nejtěžších obětí, božským Srdcem vysoce ceněnou – rozloučily se s představenou, kterou tak velice milovaly. – Josefě koncem srpna 1921 byla uložena přísnější závislost. Bylo jí nařízeno, aby neodpovídala na Mistrovy apely mimo dobu společných modliteb, bez zvláštního dovolení. Nová představená na přání Pána Ježíše byla ihned po svém příchodu informována o všem, co se děje, ale pokládala za svou povinnost nabýt jistoty

ohledně tajemné stezky, po které Pán Josefu vedl. Matka představená a matka asistenta samotné byly strážkyněmi tajemné práce, vykonané pod jejich dozorem. A pevná a bdělá podpora duchovního vůdce, dp. Boyera OP, dominikánského převora, utišila mnohou znepokojující obavu a odkryla ďábelské léčky. Tak obklopenou zaručenými strážci vedl Pán Josefu do temné noci zkoušek.

Hodina knížete temnot udeřila a Josefa s ním vešla v zápas. Měla se s ním setkávat při každé příležitosti. Ale Pán bojoval v ní a připravoval pro satana ty nejvíce pokořující porážky. – V pondělí 28. listopadu poprvé slyšela chraplavý hlas, který ji měl často pronásledovat ve dne v noci, na chodbách, v noviciátě, v pracovně a v ložnici. „Ty budeš jedna z nás..., my tě unavíme..., my tě přemůžeme...“ Zhrozila se toho, ale snášela to hrdinsky.

V úterý 6. prosince, když vycházela z kaple, kde byla právě u zpovědi, octla se poprvé před pekelným zjevem; velký černý pes, z jehož otevřené tlamy šlehal plamen, postavil se jí do cesty a chystal se vrhnout se na ni. Ona však necouvla, přes všechnu hrůzu, jež se jí zmocnila, šla udatně proti bestii; chopila se svého růžence, a nesouc ho v napřážené ruce před sebou, šla svou cestou. Od té doby se jí ukazoval ďábel ve viditelných podobách; někdy jako hrozivý chrt, který ji pronásledoval po chodbách, jindy se před ní ukázal jako stočený had. Brzy tato zjevení vzala na sebe lidskou podobu, která však byla obávanější než cokoli jiného.

Ve středu 28. prosince 1921 večer se vracela z práce, kterou konala s jinými novickami, když se náhle ocitla tváří v tvář před svým arcinepřítelem. S bleskovou rychlostí, jako by byla stéblem slámy, nesl ji pryč a odhodil ji na druhém konci budovy na půdě, kam bylo těžko se dostat. Od toho dne Josefa neměla okamžik po koje. Ďábel ji uchvátil, kdy a jak se mu zlíbilo, posmíval se doзору a vysmíval se všem pokusům lidské ochrany, vyjma ochrany Boží. Únosy se stávaly častěji; přímo před očima matek představených, jež se snažily nespustit Josefu z očí, pojednou zmizela, aniž by mohly vysvětlit jak, neboť se to stalo v okamžiku. Po dlouhém hledání ji našly třeba v nějakém vzdáleném koutě domu, kam ji satan odnesl, aby ji týral. Často ji válel, přimáčkkl tak, že ji bezmála polámal, když ji vecpal někam pod trám kdesi na půdě nebo do nějaké nepřístupné díry, odkud by se sama nikdy nedostala ven. Někdy bývala celé noci někde opuštěná, ponechaná pouze ochraně Boží.

2. března 1922 v noci přišel Ježíš, celý krásný, ale vypadal smutný: „Zde je můj kříž i koruna, Josefo, přijmi je. Popřej mi odpočinku, neb jsem velmi urážen..., tak mnoho duší hyne... a já je tak miluji!“ – Při těchto slovech Josefa, která se nemohla zbavit nepřemožitelné bázně, kterou měla před mimořádnou, jí určenou cestou, pocítila, jako by se jí v hloubi srdce zvedala ohromná vlna odporu. Nebyla s to přemoci ji. Avšak Pán, jemuž všechna srdce jsou otevřena, věděl, že byla ovládána bázní a že nikdy se jí nepodaří ten odpor přemoci úplně. Jeho Srdce bylo plno soucitu s jejím srdcem. – „Kdybys věděla, jaké hříchy jsou páčány proti mně, neodmítla bys můj kříž,“ doložil. „Víš, co je ten kříž? To je ta svoboda, kterou mi musíš dát, abych tě mohl použít, kdy chceš, nehledě na místo, zaměstnání a čas. Nejsi moje? Jsem-li já s tebou, co na tom záleží, kdyby i celý svět byl proti tobě?“

„Na toto, pravím k svému většímu zahanbení, odpověděla jsem, jako by neměl všechno právo na mne, a prosila Ho, aby mne ušetřil této cesty. Pohlédl na mě smutně a pravil: „Já tě nemohu opustit, protože moje láska k tobě je bezmezná, ale když je tvoje přání takové, staň se dle tvé žádosti. Avšak nikdo jiný nebude moci zavřít tu ránu zasazenou mému Srdci než ty sama...“ Vzal zpět svůj kříž i trnovou korunu a zmizel.“

O několik dní později napsala Josefa: „Nelze vyslovit, co vše jsem vytrpěla od toho dne. To jsou muka, jimž se nic na světě nerovná. Předně: vím, že jsem Ho zranila, a pak, nevrátí-li se, můj život bude mučednictvím, protože já sama jsem zmařila záměry Jeho lásky.“ – Tak dnem 3. března 1922 nastal obrat v Josefině určení.

Tento nový obrat v životě sestry Josefy byl snad ze všech nejtajuplnější. Na první pohled by se mohlo zdát, že to byl trest určený jí za odpor proti Kristovu přání. Avšak brzy se ukázalo, že Pán jen použil okamžiku slabosti její vůle, aby v ní a skrze ni obrovskými kroky pokročil ve svém velikém díle. Větší moc nad ní byla dána satanovi, byla ponořena do takových úzkostí, jakých nikdy předtím nezakusila, a poznala prudkými tělesnými bolestmi, co to znamená, ztratit duši.

Od 6. března 1922, brzy po zmizení Pána Ježíše, pekelné hlasy a zoufalé výkřiky plnily Josefu velikým strachem a neklidem myslí. Napsala o tom: „Ó, to vědomí, že jedna duše je ztracena, a nemoci pro ni učinit nic! Bylo by lépe tisíckrát zemřít, nežli být odpovědná za ztrátu jediné duše.“ – 14. března se zjevila Josefě sv. Magdalena Žofie Barat a povzbudila ji slovy: „Pamatuj, dcero má, že se nestane nic než to, co je v Božím plánu. Ježíš opět přijde, ale ty musíš čekat na Jeho návrat. Touha a čekání nevěstino je slávou Ženichovou.“

„Ve čtvrtek 16. března kolem 10. hodiny v noci,“ píše Josefa, „uslyšela jsem, jako v předešlých dnech, hluk zmatených výkřiků a řinčení řetězů. Vstala jsem rychle a oblékla se a chvějíc se strachem poklekla jsem u postele. Hřmot se blížil a já, nevědouc, co činit, opustila jsem ložnici a šla do cely naší svaté matky; pak jsem se vrátila do ložnice. Ten hrůzyplný hřmot byl stále kolem mne; pak jsem náhle spatřila před sebou samého satana. „Svažte jí nohy a spoutejte ruce,“ křičel... V tom okamžiku jsem ztratila vědomost, kde jsem, a cítila se pevně spoutána a vlečena pryč. Některé hlasy křičely: „To není dobré, svázat jí jen nohy; její srdce musí být spoutáno.“ – „To mi nenáleží“ odpověděl ďábel.

Pak jsem byla vlečena velmi dlouhou a tmavou chodbou a na všech stranách se ozývaly hrozné výkřiky. Po obou stranách byly výklenky, z nichž vycházel kouř a velmi malý plamínek, který dával nesnesitelný zápach. Z těchto výklenků bylo slyšet rouhání a nečistá slova. Některé proklínaly svá těla, jiné své rodiče. Jiné si zase vyčítaly, že odmítly milost a nechránily se toho, o čem věděly, že je hříšné. Byly to zmatené výkřiky zuřivosti a zoufalství. Takovou chodbou, která se mi zdála nekonečná, jsem byla vlečena. Pak jsem dostala tak silnou ránu, že jsem jí byla v půli zlomena, pak složena vedví a vecpána do jednoho toho výklenku. Cítila jsem, jako bych byla vtačena mezi dvě hořící prkna a probodávána skrz naskrz rozžhavenými jehlicemi. Duše z protějška i vedle mne se rouhaly a proklínaly mě. Co však mi působilo největší muka, s nimiž žádné týrání nelze porovnat, byla úzkost mé duše, že byla odloučena od Boha...

Zdalo se mi, že jsem tam strávila již dlouhá léta, ač to bylo jen šest nebo sedm hodin... Náhle jsem pak byla prudce z toho výklenku vytažena a shledala jsem, že se nalézám v tmavém místě; ďábel po ráně, kterou mi zasadil, zmizel a nechal mne volnou... Jak mohu popsat své pocity, když jsem poznala, že jsem ještě živa a mohu ještě milovat Boha! Já nevím, co bych nebyla ochotna trpět, abych unikla pekle, přestože se bolestí tolik bojím. Teď vidím jasně, že všecko trápení a bolesti na světě nejsou ničím v porovnání s tou hrůzou nebýt schopna milovat, neboť v tom místě všecko dýchá jen nenávistí a touhou po zatracení jiných duší.“

Od toho dne Josefa často podstupovala toto mystické mučení. Všecko bylo záhadné v těch dlouhých, temných a ponurých dobách, strávených za těmi mezemi. Pokaždé byla upozorněna na příchod nepřítele řinčením řetězů a vzdáleným křikem, který se stále přibližoval, až konečně byla obklíčena a přemožena. Pokoušela se utéci, rozptýlit svou mysl prací, aby unikla tomu krupobití ran, jež ji konečně přemohlo a porazilo na zem. Měla stěží tolik času, aby doběhla do své malé cely, než ztratí úplně vědomí. Začínalo to vždy tím, jak to popsala, že se ocitla jako ve tmavé díře, tváří v tvář satanovi, který nad ní zvítězil a jednal, jako by se domníval, že je již úplně a navěky v jeho moci. Hřmotně poroučel, aby byla uvržena do ohnivého výklenku; a Josefa pevně spoutaná padla pokaždé do ohnivého chaosu, do bolestiplného obydlí plného zuřivosti a zoufalství.

Těm, kdo Josefu pozorovali, pouze slabé chvění naznačovalo její tajemný únos. Její tělo v okamžiku bylo úplně bezvládné a poddajné, jako člověka, jehož duše právě odešla. Hlava a údy nebyly již pod její kontrolou, ač srdce tlouklo normálně; byla jako mrtvá, a přece živá. V okamžiku Bohem ustanoveném se tělo opět slabě, sotva znatelně zachvělo a zase oživilo. Tím však nebyla ještě úplně osvobozena z moci pekelné, ďábel ji ještě stále tloukl. Ve tmě, v níž viděla jen jeho, nadával, a vyhrožoval jí, až konečně unikla jeho drápům.

Když ji konečně zanechal, pomalu přicházela k vědomí. Hodiny strávené v pekle se jí zdály dlouhými věky a jen pomalu se upamatovala na místa a lidi, kteří byli u ní. „Kde jsem? ... Kdo jste? ... Jsem dosud živa?“ tázala se; její ubohé oči se snažily opět spojit se životem, který se jí v tom okamžiku zdál tak daleko. Někdy jí tiše stékaly po lících slzy a obličej měl tak bolestný výraz,

že je to těžko popsat. Jak může někdo popsat ten pocit mocného pohnutí, jež ji zachvátilo, když si náhle uvědomila, že ještě může milovat Boha! Josefa sama popsala ten okamžik přechodu:

„V neděli 19. března 1922, jej byla třetí nedělí v postě, jsem byla opět dole v propasti a zdálo se mi, že jsem tam dlouhá léta. Trpěla jsem mnoho, ale tou největší mukou bylo vědomí, že již nikdy nebudu moci milovat Pána Ježíše. Když jsem přišla k životu, přímo jsem šilela radostí. Myslím, že má láska se zesateronásobila a cítím se schopna z lásky k Němu snášet, cokoli si bude přát, A mé povolání si cením a miluji je až bláznivě.“ O několik řádků dále praví: „To, co jsem viděla, dodává mi mnoho odhodlanosti trpět a učí mne chápat, jak velikou cenu má i ta nejmenší oběť; Ježíš je sbírá a používá k záchraně duší. Je to veliká zaslepenost vyhýbat se bolesti třeba i maličké, neboť nejenže má velkou cenu pro nás, ale slouží též k zachránění mnohých od pekelných muk.“

Josefa často sestupovala do pekla. V neděli 26. března psala opět: „když jsem přišla do toho místa hrůzy, slyšela jsem zuřivé výkřiky a výskání d'áblů, že zase jedna duše upadla do věčných muk... V tom okamžiku si nemohu vzpomenout, že jsem již předtím byla v pekle; vždy se mi zdá, že jsem tam poprvé a že tam budu již navěky. Není možno slovy vyjádřit ta pronikavá muka, do kterých je má zlomená duše uvržena...“

„Jedna ze zavřených duší naříkala: ‚Moje trápení je, že chci milovat, ale nemohu; nic mi nezbyvá než nenávisť a zoufalství. Kdyby mohla některá z nás učinit jediný úkon lásky už by to zde nebylo peklo ... Ale my nemůžeme, jsme živeny jen nenávistí a zlomyslností.‘ Jiná pravila: ‚Největším naším trápením zde je, že nejsme schopny milovat toho, jehož musíme nenávidět. Ó, jak lačníme po lásce, jsme stravováni touhou po ní, ale už je příliš pozdě... Ty též budeš cítit ten drásavý hlad, ale budeš schopna jen nenávidět, mít odpor a toužit po záhubě duší..., o nic jiného teď nedbáme!‘“

Následující řádky byly napsány jen pod poslušností, ač se to její pokoře náramně přičilo: „Když teď jsem každý den vláčena do pekla a d'ábel dává rozkazy, aby mne mučili, oni odpovídají: ‚Nemůžeme, neboť její údy snášely mučení pro toho... ‘ (Vysloví při tom rouhavě jméno Pána Ježíše). Pak nařizuje, aby mi dal pít síru... a odpověď zase je: ‚Ona si dobrovolně odpírala pití...‘ „Zkuste najít na jejím těle nějakou část, již poskytla ukojení a nějakou rozkoš.“ Též jsem si povšimla, když mi dávají pouta, aby mne odvedli do pekla, že nikdy mne nemohou spoutat tam, kde jsem nosila nástroje sebeumrtvení.“

Zaznamenala též obviňování, jaká ty duše proti sobě činí; „Zdálo se mi, že většina se jich obviňovala z hříchů nečistoty, z krádeží, z nespravedlivého obchodu; a většina zatracenců je v pekle pro tyto hříchy. Viděla jsem mnoho světáckých lidí padat do pekla a žádná slova nejsou s to vyjádřit jejich hrůzyplné, děsivé výkřiky: ‚Zavržen, zavržena na věky! ... Klamal jsem se; jsem ztracen! ... Zde budu věčně... Nic mi nepomůže...‘ – Jiný den po návratu z hlubin pekla napsala: „Dnes jsem viděla veliký počet lidí padat do pekelné propasti..., zdáli se to být světáci, a d'ábel chlubně hulákal: ‚Svět je zralý pro mne... Já vím, že nejlepší způsob zmocnit se duší je, když se v nich vzbuzuje touha po radovánkách a užívání. Dejte mě na první místo... Mne před ostatní... žádné pokory pro mne! Ale nechte mě užívat... Takové věci mi zajišťují vítězství... !“

Josefa často viděla, jak se d'ábel se svými spojenci snažil vyrvat milosrdenství Božímu ty duše, které se již měly stát jeho obětí. Ty úzkosti, jež Josefa v těch hrozných okamžicích trpěla, zdály se být výkupným za ty duše, které za své konečné vítězství mají co děkovat jejím bolestem.

„Mnoho jsem trpěla v posledních dnech. Je to, jako by mi proud ohně tekl do hrdla a procházel skrze celé tělo, zatímco v tomtéž čase jsem zmáčknuta mezi dvěma žhavými deskami, jak jsem dříve řekla. Je to nesnesitelná bolest, již nelze popsat; oči mi vystupují z důlků, jako by byly rvány ven, nervy jsou napjaté, tělo přeražené a složené vedví, neschopno pohybu, a kolem dokola ošklivý, odporný zápach, otravující vzduch.“ (Tento nesnesitelný zápach obkličoval Josefu při jejím návratu z pekelné propasti a byl to tentýž, jaký bylo cítit při jejím únosu. Byl jako smíšenina síry a pálicího se shnilého masa a svědkové praví, že ji tím bylo cítit čtvrt nebo i půl hodiny potom, ale ona sama jím byla trápena mnohem déle). „Ale všechno toto trápení je ničím v porovnání s bolestí duše, která zná dobrotu Boží a je nucena nenávidět a tupit Jej.“

Na Bílou sobotu, 15. dubna, když se opět vrátila z hlubin pekla, pojednou přitiskla ruce na prsa a zvolala: „Kdo mne pálí?“ Ale nablízku nebylo žádné světlo ani oheň a její šat napohled byl nedotčen. Rychlým pohybem roztrhla na prsou své šaty a v tom okamžiku celá světnice byla naplněna silným zápachem a smrdutým kouřem a její spodní prádlo hořelo. Velká popálenina zůstala poblíž srdce. Bůh tak zjevně ukázal moc pekelných aktérů. Celkem desetkrát byla tak popálena. Viděla d'ábla, jak na ni chrlí z úst plameny, jejichž viditelné stopy byly nejen na jejích šatech, ale i na těle. Dlouho to trvalo, než se zahojily, a zanechaly jizvy. Mnoho těch popálených šatů je uschováno a jsou svědectvím d'ábelské zuřivosti a hrdinské statečnosti Josefy, která tyto útoky snášela proto, aby zůstala věrna zájmům Lásky.

Ještě i jiná tajemství byla za stěnou věčnosti zjevena Josefě v postní době 1922, v době, kdy nesla břímě pronásledování; byla uvedena do styku s očištěm. Nikdy sice v očištěci nebyla a neviděla ho, viděla však mnoho duší trpících v očištěci, které k ní přicházely hledat oběti a přímlyvy a poděkovat jí za utrpení, kterým je zachránila od pekla. Zprvu byla ustrašená, ale pomalu si zvykla na jejich důvěrnosti, naslouchala jim, tázala se na jejich jména a velmi pokorně odporoučela sebe do jejich přímlyvy.

Jedna duše, když šla do nebe, svěřila Josefě: „Jak zcela jinak se jeví věci světa, když se vchází do věčnosti. Co znamená držení nějakého úřadu v očích Božích? On počítá jediné čistotu našeho úmyslu i při těch nejmenších skutcích, když je konáme. Jak maličký je svět i se vším, co je na něm, a přece je milován... Ó, jaké přirovnání může být mezi životem, jakkoli dlouhým, a věčností! Kdyby aspoň bylo pochopení pro to, jak se duše v očištěci unavuje a stravuje touhou po patření na Boha.“

„Já jsem zde (v očištěci) z velkého milosrdenství Božího, pravila jedna duše, „neboť“ moje veliká pýcha mě přivedla až k branám pekelným. Měla jsem vliv na veliké množství lidí a teď bych se ráda vrhla k nohám i toho nejpopovrženějšího žebráka. Měj se mnou soucit a čiň úkony pokory na zadostiučinění za moji pýchu, tak mě budeš moci vysvobodit z této propasti.“ – „Obětuj Krev Kristovu za nás,“ pravila jiná, která právě měla opustit očištěc. Jak by s námi bylo, kdyby nebylo nikoho, kdo by nám pomáhal?“ – Jedna pravila: ... „Já jsem měla povolání, ale ztratila jsem ho čtením špatných knih; též jsem zničila pohrdavě škapulír.“

Další vyznávala: „Já jsem v očištěci, protože jsem se nestarala dost o duše mně svěřené a poněvadž jsem dostatečně neuznávala jejich velkou cenu, ani jsem si náležitě nevážila toho vzácného úřadu a patřičně se mu nevěnovala.“ – „Můj očištěc bude dlouhý, poněvadž jsem se nepodrobovala vůli Boží, ani jsem dost velkodušně nepřinesla v oběť svůj život po čas své nemoci. Nemoc vpravdě je velká milost očištěná... Náš Pán je zajisté nekonečná láska, ale též nekonečná spravedlnost.“

O Velikonocích, 16. dubna, poprvé od 3. března uviděla Pána při mši svaté. „Celá Jeho postava se skvěla jasem a krásou,“ napsala, ... „ale já jsem Mu řekla, že nemám dovolení s Ním mluvit. – „Ty nemáš dovolení, Josefo?“ odpověděl něžně. „Smíš se na mne aspoň podívat?“ Nevěděla jsem, co bych řekla... „Dívej se na mne,“ pokračoval, „a mne nech dívat se na tebe. To postačí.“ Pohleděla jsem na Něj a On též upřel své oči na mne s takovou láskou, že je těžko říci, co jsem cítila.“

Při druhém zjevení téhož dne prosila Josefa Pána za odpuštění a sdělila Mu, jak ji to znepokojuje, co s ní d'ábel vyvádí. Pán odpověděl skoro přísně: „Kde je tvá víra? Když já dovolím, aby si s tebou d'ábel zahrával, věz, že jsem to učinil proto, abych tím dal neklamný důkaz o plánech mého Srdce, jež mám s tebou.“

V neděli 16. července 1922 Josefa skládala řeholní sliby. Kaple byla plná sester a dětí a byly tam i její matka a sestra, které přijely z Madridu. Po předepsaných modlitbách a krátkém proslovu přistoupila Josefa k oltářnímu zábradlí a pevným hlasem odpovídala na otázky: „Zříkáte se z vlastní svobodné vůle světa a všech jeho nadějí a očekávání? A berete si Ježíše Krista za svého Ženicha z celého srdce svého?“ – Celá její duše jásala ve slovech: „Ano, důstojný otče, z celého srdce svého!“ Pak obdržela křížek a černý závoj. Když při mši sv. nadešel slavný okamžik svatého přijímání, Josefa samotná u oltářního zábradlí, před Nejsvětější svátostí, již kněz držel v ruce, pomalu, s celou vůlí a s veškerou láskou pronášela slova slibů, jež ji navždy sjednotily s Nejsvětějším Srdcem Pána Ježíše. Byl to dojemný okamžik pro ty, kdož věděli, za jakou cenu toto dobrodiní bylo koupeno,

přes jaká vlnobití její bárka vplula do přístavu. – V kapli však byli též přítomni pouze Josefě viditelní vznešení hosté nebeští, Pán Ježíš a Panna Maria s množstvím duší, které Josefa zachránila.

Po slibech měla Josefa delší dobu pokoj, ale v září z vůle Pána Ježíše zase podstupovala muka pekla. Dne 4. září píše: „Pojednou jsem ucítila, že jsem spoutána a přemožena drtivou tíží, takže v okamžiku jsem viděla jasněji než kdy jindy, jak úžasná je svatost Boží a Jeho oslnivost k hříchu. Viděla jsem v jednom okamžiku celý svůj život od své první zpovědi až do toho dne. Vše mi bylo zřetelně představeno: moje hříchy, milosti, jež jsem obdržela, den, kdy jsem vstoupila do kláštera, moje obláčka, první sliby, má duchovní čtení, doby modlitby, rady mně udělené a všechny pomůcky řeholního života. Není možno popsat ten zmatek a zahanbení, jež duše v tom okamžiku cítí, když poznává: „Vše je ztraceno, já jsem navěky zatracena.“ Pán jí tím ovšem jen chtěl ukázat, jaké by to bylo, kdyby skutečně měla na duši těžký hřích. – „V okamžiku jsem se octla v pekle, avšak ne zavlečena tam jako dříve. Duše sama se tam střemhlav vrhne, jako by se chtěla skrýt před Bohem, aby tam byla volná nenávidět a proklínat Ho. Opakovaly se tytéž bolesti jako dříve. Cítila jsem, jako by se snažili vytrhnout mi jazyk, ale nemohli. Toto mučení mě přivedlo do takové agonie, že se mi zdálo, jako by mi oči z důlků samy chtěly vyskočit. Myslím, že to bylo následkem toho ohně, který pálí, pálí... že ani nehet neunikne strašným bolestem a po všechen čas člověk nemůže ani prstem hnout, aby si nějak ulevil nebo změnil svoji polohu.“

Tak plynuly Josefiny dny za stálého střídání pronásledování od zlého ducha s útěchami nebeskými, poskytovanými jí zjeveními Pána Ježíše, Panny Marie, sv. Magdaleny Žofie a sv. Jana Evangelisty. Až v květnu 1923 se stala změna, když byla poslána na jeden měsíc do kláštera Marmoutier u Toursu. Tam však o její zvláštní cestě nikdo nic nevěděl, proto Pán sám tam byl jejím duchovním vůdcem a vedl ji po cestě pokořování, ale i velikých útěch. Tam dosáhla důvěrnost mezi Ježíšem a Josefou vrcholu. – Po návratu do Les Feuillants začal jí Pán diktovat své „Poselství světu“; které v této knížce podáváme upravené zvláště pro lidi žijící ve světě.

Dne 2. září 1923 měla poprvé rozmluvu s biskupem poitierským Durfortem a po ní následovalo několik dalších rozmluv. Biskup četl všechny její záznamy a zůstal jí oporou až do smrti; sám jí udělil poslední pomazání, v jeho přítomnosti složila věčné sliby, sloužil za ni zádušní mši svatou a vykonal pohřební obřady. Dne 2. října doprovázela matku představenou do Říma, kde pobyla několik dní a sdělila tam generální představené zvláštní poselství, jež jí Ježíš pro ni sdělil. U Svatého otce byla jen ve společné audienci. V Římě poprvé dostala slabší chrlení krve. Lékaři nemohli sice rozpoznat žádnou nemoc, ale Josefa trpěla čím dál víc.

V prosinci musela již ulehnout, bolesti bývaly hrozné, často padala do bezvědomí, ale nikdy si na své bolesti nepostěžovala, ani o nich nemluvila. Tělo Páně přijímala každý den až do smrti. Dne 12. prosince, ležíc na loži, složila věčné sliby a obdržela poslední pomazání. – Představené a sestry u ní stále střídavě bděly, aby ani chvíli nebyla samotna. Až v sobotu 29. prosince večer, když zvonilo klekání a byl čas k večeři, Josefa řekla sestře ošetřovatelce, že se cítí dobře, že ji může nechat samotnou. Když se ona sestra po několika minutách vrátila, našla sestru Josefu již mrtvou. Zemřela 29. prosince 1923, pohřbena byla 1. ledna 1924.

POSELSTVÍ NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA SVĚTU

SVĚŘENÉ SKRZE SLUŽEBNICI BOŽÍ

SESTRU JOSEFU MENÉNDEZ

Čti a poslouvej!

Tyto řádky se týkají těch, kteří pracují a trpí, kteří dychtivě hledají pořádek, pokoj a šesti, které dosud nenalezli.

Zde mohou naslouchat hlasu svého společníka, který se jim stal rovným, aby se mohl podílet na jejich životě, práci, těžkostech, starostech a utrpeních.

Najdou v těchto rádcích lásku, kterou hledají, aniž by se jim dosud podařilo ji najít. V těchto rádcích najdou též jediné vysvětlení, proč jsou na světě.

Pak otevřou dokořán svá srdce, své domovy i své okolí Kristu, který jim přichází vstříc – všude Jej budou vítat. On přijde a bude bydlet s nimi jako vždy přítomný host a nejměnější přítel, aby je uspokojil, odpustil jim, obnovil a podporoval je; laskavě jim nabízí tu velkou naději, kterou jim Jeho Srdce nabízí v budoucím životě.

Lidstvo mne musí znát. Chci, aby lidé poznali moji lásku... Je jim známo vše, co jsem pro ně učinil?

Přicházím proto, aby mohli poznat, že nikdy nenajdou pravého štěstí, leč ve mně...

Moje prohlášení platí všem: těm, kteří jsou mi zasvěceni v řeholním životě, i těm, kteří žijí ve světě, dobrým i hříšníkům, učeným i neučeným, pánům i poddaným. Přicházím ke každému z nich a pravím mu: Hledáš-li štěstí, najdeš je ve mně. Hledáš-li bohatství, já jsem nekonečný Poklad. Toužíš-li po pokoji, ten najdeš jedinečně ve mně. Já jsem milosrdenství a láska!

Žádám si, aby moje láska byla sluncem k osvětlení a teplem k znovuoživení duší. Proto se má slova musí donést k jejich sluchu. Chci, aby celý svět mne, Boha milosrdenství a lásky, poznal. Přejí si, aby se o mé touze po odpuštění a záchraně duší všude četlo a aby se mě snad z bázně ani ti nejhorší nestranili, ani největší zločinci aby ode mne neutíkali. Ať ke mně přijdou všichni. Já je očekávám s otevřenou náručí jako nejlaskavější Otec, abych jim dal život a pravé štěstí.

Ať se svět zastaví a vyslechne tato má slova:

Otec měl jediného syna.

Byli bohatí a mocní, sloužilo jim oddané služebnictvo a byli obklopeni vším, co přináší čest, útěchu a rozkoše životní, a nic, ani člověk, ani žádná věc jim nescházela k dokonalému štěstí. Syn byl cele oddán svému otci a otec synu a jeden v druhém nacházel dokonalé uspokojení, ač ne zase tak, aby z něho vylučovali jiné, neboť tak vznešená a velkomyslná srdce měla soucit s každým, kdo něco, třeba i dost málo trpěl.

I stalo se, že jeden ze služebníků tohoto dobrého pána onemocněl. Když nebezpečí vzrůstalo, poslední naději v záchranu jeho života skládali jen v užívání silných léků a nejpečlivější ošetřování.

Ale ten služebník ležel ve svém chudém a osamoceném domě, což jeho pána znepokojovalo, neboť věděl, že zůstane-li tam opuštěný, jistě zemře. Co tedy dělat? Pravda, mohli tam být posláni spoluslužebníci, aby mu sloužili; ale taková služba, konaná více kvůli zisku nežli z lásky, nebyla zárukou před možnou nedbalostí.

Tedy hnut soucitem, povolal pán svého syna a sdělil mu svou starost. Vysvětlil mu, že ten ubohý člověk je již blízek smrti a že jedinečně neustálé a pečlivé ošetřování by jej mohlo ještě zachránit.

Jaký otec, takový syn! Syn se hned nabídl, že tomu umírajícímu muži přispěje ku pomoci; že nebude dbát na obtíže a únavu, ani na noční bdění, pokud ten služebník nenabude zase pevného zdraví.

Otec přijal synovu nabídku a ochotně mu dovolil, aby na sebe vzal podobu služebníka, aby mohl sloužit jeho otrokovi.

Uplynulo mnoho měsíců, plných starostí a bdění u lože nemocného, až se konečně uzdravil, neboť se nešetřilo ničím, co by ho mohlo nejen uzdravit, ale i zajistit mu úplné blaho. A co učinil ten služebník? Se srdcem překypujícím vděčností se tázal, co by mohl učinit v odměnu za tak velikou a obdivuhodnou lásku.

„Jdi,“ pravil mu syn, „vyhledej mého otce a s navraceným zdravím se mu nabídni, že z vděčnosti za takovou šlechtnost chceš být jeho nejuvěrnějším služebníkem.“

Člověk ten, přemožen city vděčnosti, předstoupil s pokornou vděčností před svého dobrodince a nabídl se, že mu bude sloužit zdarma po všechn čas. Nač by požadoval odměny od takového pána, který s ním jednal ne jako se služebníkem, nýbrž jako se synem.

Toto podobenství je jen matným obrazem té lásky, jakou já mám vůči lidem a jakou očekávám od nich. Vysvětlím to tak, aby všichni lidé mohli poznat mé Srdce.

Bůh stvořil člověka z čisté lásky. Dal mu za obydli zemi, a to v takových okolnostech, které mu zaručovaly štěstí až do té doby, než by mu nadešel den věčné blaženosti. Aby však byl k takovému štěstí oprávněn, byl zavázán k zachování sladkého a moudrého zákona, který mu jeho Stvořitel uložil.

Avšak člověk nevěrný tomuto zákonu žalostně onemocněl- našimi prvními rodiči byl spáchán hřích, a tak všecko člověčenstvo, jejich potomstvo, se provinilo a ztratilo právo na dokonalou blaženost Bohem jim slíbenou; a bolest, utrpení a smrt se staly jejich údělem.

Bůh ovšem ve své dokonalé blaženosti člověka nikterak nepotřebuje, ani jeho služby. On sám sobě dostačí. Jeho sláva je nekonečná a nic není s to zmenšit ji.

Avšak jak nekonečný je v moci, tak také je nekonečný v dobrotě; proto nenechá zahynout člověka, stvořeného z lásky; místo toho proti tomu těžkému zlu, hříchu, opatřil lék nekonečné ceny: Jedna ze tří božských osob Nejsvětější Trojice bere na sebe lidskou přirozenost a božským způsobem dostiučiní za to zlo, zaviněné hříchem.

Otec dává svého Syna, Syn obětuje svou slávu. Přichází na svět ne jako všemohoucí pán a velitel, ale chudý, jako služebník a jako dítě.

Život, jaký na světě vedl, je vám všem znám.

Víte, jaký od prvního okamžiku svého vtělení jsem se podrobil všem lidským svízelným. V dětství snášel jsem zimu, hlad, chudobu i pronásledování.

V mém životě práce se mi často dostávalo pokořování a pohrdání jako synu tesařovu. Jak často po celodenní těžké práci jsme můj pěstoun a já shledali, že jsme vydělali sotva na živobytí..., a to jsem snášel po třicet let.

Pak, zřeknuv se milé společnosti své Matky, věnoval jsem se vyučování lidu o mém nebeském Otci. Chodil jsem a učil lidi, že Bůh je Láska.

Chodil jsem a činil dobře lidem na těle i na duši: nemocným jsem vracel zdraví, mrtvé jsem křísil; a duším? ... Ó, duším jsem navrátíl svobodu... tu svobodu, kterou hříchem ztratily, a otevřel jsem jim brány jejich věčného domova – nebe.

Pak přišla hodina, kdy pro získání spásy pro lidstvo Syn Boží volil i život svůj za ně položit.

A jak zemřel? ... Byl obklopen přáteli? Chválen jako dobrodinec? ... Milovaný, vy víte, že Syn Boží nevolil zemřít takto. On, který nehlásal nic než lásku, se stal obětí nenávisi ... On, který přinesl světu pokoj, byl nejkrutěji mučen... On, který přišel, aby lidstvu přinesl svobodu, byl vězněn, spoután, týrán, pomlouván a konečně zemřel na kříži mezi dvěma lotry, pohrdaný, opuštěný, bídný a oloupený o všechno.

Takovým způsobem se vydal za spasení lidstva. Takovým způsobem dokončil dílo, pro které dobrovolně opustil slávu svého Otce. Člověk byl nemocný a zraněný a Syn Boží přišel k němu z nebe. A nejen že pokleslému člověku navrátíl život, ale získal pro něj i sílu a moc, aby v tomto životě mohl dosáhnout pokladů života věčného.

A jak se za to člověk odměnil? Učinil jako ten vděčný služebník? Nabídl své služby zdarma a zřekl se všech jiných zájmů, aby se věnoval jen zájmům svého Pána? ...

Někteří mě dobře poznali a puzeni láskou touží vřele úplně se obětovat a cele se věnovat mé službě, kterou se slouží mému Otci. Ti prosili, aby jim bylo sděleno, co nejvzácnějšího a největšího by pro Něj mohli učinit – a můj Otec jim odpovídá takto:

„Opusťte svůj domov, vzdejte se svého vlastnictví, vzdejte se i sami sebe a pojd'te, následujte mne a čiňte, co vám řeknu.“

Jiní, pohnuti tím, co vše Syn Boží učinil pro jejich spasení, nabídli se Mu s dobrou vůlí a snažili se Mu odplatit za Jeho dobrotu prací pro Jeho zájmy, avšak bez úplného zřeknutí se sebe samých. Těm můj Otec praví: „Zachovávejte zákon, který vám Bůh dal. Zachovávejte Jeho přikázání, neuchylujte se ani napravo, ani nalevo, žijte v pokoji, jaký náleží Jeho věrným služebníkům.“

Jiní zase mají málo pochopení pro velkou lásku Boží, mají však upřímnou vůli a žijí podle zákona; tito bez lásky, spíše jen pudově se kloní k dobrému, jež milostí Boží v nich ještě zbylo. – Tento pud je známkou, že v jejich duši působila milost.

Tito služebníci se nepřihlásili dobrovolně k plnění Božských nařízení ..., často však stačí jen dost málo jim naznačit vůli Boží a hned se dají do Jeho služeb, protože jsou to lidé dobré vůle.

Jsou ještě jiní, kteří se poddávají Bohu ne tak z lásky, jako spíše kvůli vlastním zájmům, a zachovávají zákon jen tolik, kolik je nejnnutněji zapotřebí k zajištění spásy.

Zdalipak nabízejí své služby Bohu všichni lidé? Jsou snad i takoví, kteří z nevědomosti o velké lásce, kterou k nim Bůh má, nečiní nic, co by odpovídalo tomu, co Syn Boží za ně vytrpěl?

Žel ... jsou mnozí, kteří o tom vědí a pohrdají tím ..., ale mnohem více je těch, kteří o tom zřehla nic nevědí! ...

Pro každého z těchto má Ježíš Kristus slovo lásky.

Napřed budu mluvit k těm, kteří mne neznají. Synové moji, kteří jste od malička žili odloučení od svého Otce, pojd'te, já vám řeknu, proč mě neznáte ..., neboť jak jednou poznáte tu náklonnost, kterou k vám mám, nebudete odpírat mé lásce.

Často ty děti, které vyrostly odloučeny od svých rodičů, mají k nim málo náklonnosti; když však se stane, že rodiče jim nějakým způsobem projeví svou lásku, tu v těch dětech povstane hlubší ocenění té hřejivé lásky, než mají děti, které nikdy svůj domov neopustily.

Vám, kteří nejenže mne nemilujete, ale mne i nenávidíte a pronásledujete, pravím: „Proč ta nenávisť? ... Co jsem vám učinil, abych si zasloužil být od vás pronásledován? ...“ Jsou mnozí, kteří si nikdy tuto otázku nepoložili. Dnes, když jim ji dávám já, nepochybně řeknou: „Nevíme.“ Já tedy odpovím za vás.

Že jste mne od svého dětství až dosud neznali, bylo tím, že vás o mně nikdo nepoučil. A když jste vyrůstali, přirozenost též ve vás vyvíjela lásku k rozkoším a radovánkám, touhu po bohatství a volnosti.

Pak přišel den, kdy jste poprvé uslyšeli o mně a jak se má žít podle mé vůle; že k naplnění mé vůle se musíte vespolek milovat a snášet se se svým bližním, mít ohled na jeho práva, majetek a zisk, musíte ovládat svou přirozenost – slovem musíte poslouchat zákon. Až do této doby jste se řídili jen svou přirozenou náklonností, ne-li docela svými vášněmi, když jste netušili, o jaký zákon se jedná. – Je tedy divné, že chcete protestovat, chcete užívat života, být volní a sami sobě zákonem?

V tom spočívá počátek vaší nenávisti vůči mně a příčina vašeho pronásledování mne.

Já však, váš Otec, vás miluji, a i když vidím ten váš zaslepený odboj, mé Srdce je přece plné něžnosti k vám.

Tak ty roky, v nichž jste vedli takový život, utekly a bylo jich možná mnoho ...

Dnes již nemohu déle zdržovat svou lásku k vám a pohled na vaši válku s vaším nejlepším přítelem mě nutí, abych vás osvítil a dal se vám poznat.

Draze milovaný synu, já jsem Ježíš, což znamená Spasitel. Pro co jiného jsou mé ruce probodány hřeby, kterými jsem byl přibit na kříži? Na něm jsem z lásky k tobě zemřel. Moje nohy jsou též zraněny, moje Srdce široce otevřeno, prohnáno kopím po mé smrti ...

Tak stojím před tebou, abys mohl poznat, kdo jsem a jaký je můj zákon. Neboj se však, neboť můj zákon je zákon lásky ... a v poznání mne nalezeš pokoj a radost. Je smutné žít osiřele; pojd'te tedy, synové moji, navraťte se k svému Otcí.

Já jsem váš Bůh i váš Otec, váš Stvořitel i Vykupitel. Vy jste moji tvorové, moji synové, koupení za cenu mého života a krve mého Srdce, kterou jsem vycedil, abych vás vysvobodil z otroctví a tyranství hříchu.

Vy máte velké a nesmrtelné duše, určené pro věčnou blaženost, máte vůli schopnou všeho dobrého a srdce schopné lásku rozdávat i přijímat.

Žízeň po spokojenosti a lásce nemůže nikdy být ukojena pozemským a pomíjejícím ziskem, který vás vždy zanechává hladové a nespokojené. Věčný zápas, smutek, starost a trápení bude přesto vaším údělem.

Jste-li chudí a musíte na své živobytí vydělávat práci, bída života vás roztrpčí; budete nepřátelští k svým zaměstnavatelům a snad jim budete i přát něco zlého, aby i oni zakusili těžkosti denních námah, podobně jako je zakoušíte vy. Únava, odpor, ba i zoufalost budou těžce doléhat na vašeho ducha, neboť ta cesta je drsná a nakonec přijde smrt! ...

Ó, jak velké jsou tyto těžkosti, díváme-li se na ně jen z lidského pohledu. Já vám však ukážu život z jiné strany:

Vy všichni, kteří postrádáte statky tohoto světa a jste povinni pro svůj denní chléb pracovat a sloužit pánům, nepovažujte se za otroky, neboť jste stvořeni pro věčnou svobodu...

Vy všichni, kteří toužíte po lásce, ale nikde ji nenacházíte, pamatujte si, že jste stvořeni k milování toho, co je věčné, nikoli toho, co časem pomíjí.

Vy, kteří milujete svůj domov a pracujete, abyste uživilí své rodiny a zajistili jim pohodlí a štěstí, nezapomeňte, že ač vás smrt jednou odloučí, toto odloučení bude trvat pouze nějaký čas ...

Vy, kteří sloužíte a jste povinni svého zaměstnavatele ctít, milovat, starat se o jeho zájmy, těžce a věrně pro něho pracovat, pamatujte, že on je vaším pánem jen po krátký čas života. Tento rychle uteče a místo něj nastoupí věčnost, kde pak nebudete již více dělníky, nýbrž budete panovat jako králové na věky věků.

Vaše duše, stvořená milujícím Otcem, který vás miluje nekonečnou láskou, nalezne konečnou odpověď na všecko vaše snažení a na vaše tužby.

Tam každá práce bude odměněna...

Tam se shledáte se svou rodinou, pro kterou jste zde na světě pracovali.

Tam budete žít věčně, neboť země je jen pomíjejícím stínem, neboť však nikdy nepomine.

Tam budete spojeni se svým Bohem a Otcem... Ó, kdybyste jen věděli, jak veliká blaženost vás očekává!

Ty však mi snad odpovíš: „Já nemám žádnou víru, ani nevěřím v budoucí štěstí.“

Ty že nemáš víru? Jak to tedy přijde, že mne pronásleduješ? ...

Proč se bouříš proti mým zákonům a bojuješ proti těm, kteří mne milují? ... A když ty chceš mít volnost pro sebe, proč ji nepřaješ také jiným?

Pravíš, že nevěříš v budoucí život? ... Řekni mi, jsi zde úplně spokojen a nepociťuješ nikdy touhu po něčem, co zde na zemi vůbec nelze dosáhnout?

Dosáhneš-li po dlouhém hledání požitků, po kterých jsi toužil, je tím již tvá touha ukojena?

Anebo dosáhneš-li konečně bohatství, za kterým ses honil, cítíš se pak spokojen, máš již dost?

Cítíš-li touhu po přátelství a konečně jednoho dne je najdeš, nejsi jím brzy omrzelý a unavený? ...

Žádná z těchto věcí neobsahuje to, po čem toužíš, a zde na světě nikdy nedosáhneš všeho, po čem tvé srdce prahne. Toužíš po pokoji, avšak nepřej si pokoj tohoto světa, ale pokoj dítek Božích; jak však můžeš očekávat, že ho najdeš ve vzbouření a odboji? ...

Proto jsem přišel, abych ti ukázal, v čem lze nalézt pravý pokoj a kde můžeš ukojit svou žízeň, která tě již tak dlouho trápí.

Nevzpouzej se, když ti řeknu, že všechny ty jmenované věci lze najít jedině v zachování mého zákona. Neboj se toho slova zákon, neboť můj zákon není tyranský, ale je zákonem lásky, protože já jsem tvůj Bůh a tvůj Otec.

Poslyšte, vyložím vám svůj zákon a vyslechněte to Srdce, které jej na vás vkládá; Srdce, které vy neznáte, a přece tak často zraňujete. Vy mne pronásledujete, abyste mne usmrtili, a já vás hledám, abych vám dal život. Kdo z nás zvítězí? A budou se vaše srdce stále zatvrzovat vůči mně, který jsem za vás položil svůj život a věnoval vám všechnu svoji lásku?

Pojďte, synové moji, a poslyšte, co váš Otec od vás žádá jako důkaz vaší lásky: Vy víte, že v dobře spořádané armádě pořádek a poslušnost musí být zachovávány, právě tak jako v domácnosti se musí dodržovat jisté zvyky. Tak také ve velké rodině Ježíše Krista musí být zákon, ačkoli zákon lásky.

Podle přirozeného zákona synové jsou uznáváni za syny jen tehdy, nesou-li jméno svého otce; tak také moji synové nesou jméno „křesťan“ (přeloženo ze slova Christian, tj. stoupenec Kristův), udělené jim při jejich narození křtem svatým. Vy všichni, kteří nesete toto jméno, jste moji synové a jako takoví máte též právo na majetek svého Otce.

Vím, že mne neznáte ani nemilujete, ba spíše mi odporujete a pronásledujete mne. Co však se mne týče, já vás miluji s nekonečnou něžností a přeji si, abyste poznali toto své dědictví, které vám právem náleží, i abyste též věděli, jakými prostředky ho můžete získat:

Věřte v moji lásku a v mé milosrdenství.

Vy jste proti mně zhřešili; já vám odpouštím.

Vy jste mě pronásledovali; já vás miluji.

Vy jste mě zranili slovy i skutky; já vám přesto přeji jen vše dobré a nechám vás podílet se na mých pokladech.

Nedomnívejte se, že já neznám stav vašich duší. Já vím, že jste pohrdli mou milostí, snad i zneuctili moje svátosti, přesto vám přece odpouštím.

Chcete-li tedy být šťastni v tomto životě a zároveň si zajistit též věčnou spásu, číňte, co vám řeknu:

Jste-li chudí, vykonávejte své práce, které musíte konat, s poddaností, buďte přitom pamětlivi toho, že já jsem žil po třicet let poddán témuž zákonu, neboť jsem byl chudý a núzný.

Nepohlížejte na své pány jako na tyrany. Zapuzujte všechnu nenávist ze svých srdcí..., nikdy jim nepřejte nic zlého, ale podporujte jejich zájmy a buďte jim věrni.

Vládnete-li však pozemskými statky a zaměstnáváte dělníky a služebnictvo, jednejte s nimi vždy správně; plat'te jim spravedlivou mzdu a ukazujte jim mírnost a laskavost. Oni mají nesmrtelnou duši právě tak jako vy. Oplýváte-li bohatstvím, to není jen pro vaše pohodlí a radovánky, ale abyste je moudře spravovali a prokazovali svým bližním skutky lásky.

Zaměstnavatelé i zaměstnanci se musí pokorně podrobovat zákonu práce a oba mají uznávat, že nade všemi stvořenými věcmi je Nejvyšší Bytost.

Tato Nejvyšší Bytost jako váš Bůh od vás vyžaduje plnění Jeho božského zákona.

A jako váš Otec vás žádá, abyste přijali Jeho příkázání v duchu synovské lásky.

Tak když jste strávili celý týden konáním své práce, v obchodě nebo při sportu, žádá aspoň půl hodinky, abyste mohli vykonat svou nedělní povinnost. Je to příliš mnoho?

Jděte tedy do domu Otce svého, kde dnem i nocí čeká na váš příchod, a vzdejte Mu každou neděli a svátek patřičnou poctu.

Věnujte půl hodinky obcování tajemství lásky a milosrdenství, to je, slyšte mši svatou.

Řekněte tam svému Otci všechno: o tom, co se týče vašich rodin, vašich dětí, vašeho obchodu, vašich tužeb... Složte k Jeho nohám svůj zármutek, své těžkosti a utrpení ..., věřte v Jeho zájem a lásku, s jakou slyší vaše modlitby.

Namítneš mi snad: „Já jsem již po tolik let nevkročil do kostela, že jsem již zapomněl, jak se chovat při mši svaté.“ Kvůli tomu nemusíš mít žádný strach ... přijď, pobud' se mnou té půl hodinky;

tvoje svědomí ti poví, co máš činit, jen dbej jeho hlasu ... Otevři svou duši dokořán milosti, ta ti vše vnukne. Pomalu tě naučí, jak si máš počínat za jistých okolností, jak máš jednat se svou rodinou, co a jak máš činit při svém obchodě ..., jak vychovávat děti, milovat ty, kteří jsou na tobě závislí, a ctít ty, kteří mají nad tebou moc ... Působením milosti snad pocítíš, že se musíš vzdát jistého podniku, zřici se jistého přátelství nebo vyhýbat se jistým schůzkám ... Nebo ti tato milost poví, že chováš dost neoprávněnou nenávisť proti jisté osobě; nebo ti vloží do mysli, abys přerušil spojení s jistou osobou, k níž tě to tak táhne a jejíž rady jsou ti na škodu.

Jen dej milosti příležitost a její moc pomalu v tobě zesílí, neboť jak zlo vzrůstá nepozorovaně, jakmile se mu jednou povolí, právě tak i každá milost připravuje duši pro další a větší milost. Uslyšíte-li dnes můj hlas a necháte-li milost účinkovat, zítra bude její vliv větší, a tak během času stále poroste; tvá duše se bude rozjasňovat, pokoj se v ní usídlí a odměnou bude věčná blaženost!

Člověk nebyl stvořen proto, aby žil stále na zemi. Byl stvořen pro věčnost. Je-li tedy nesmrtelný, nemá žít pro věci pomíjející, ale pro ty, které budou trvat věčně.

Mládí, bohatství, moudrost, světská sláva, to všecko nic není, všecko to se smrtí končí; jedině Bůh bude trvat věčně.

Svět je plný nenávisť, lidské rasy čili plemena stále mezi sebou zápasí, taktéž i národy, ba i jednotlivci, a to všecko proto, že hyne víra.

Nechte jen ještě jednou na světě panovat víru, a vrátí se sem pokoj a láska.

Víra vůbec nepřekáží vzdělanosti a pokroku. Čím víc je zakořeněna v jednotlivcích a v lidu, tím více vzrůstá moudrost a učenost, neboť Bůh je nekonečný v moudrosti i ve vědomostech. Kde však víra docela schází, pokoj, vzdělanost a pravý pokrok též tam mizí – neboť není Bůh ve válce – a místo nich přichází nepřátelství, různice, třídní války a v člověku samotném povstávají vášně proti povinnostem. Všecko, co je v člověku šlechetné, změní se v odboj, neposlušnost a válku.

Dejte se přesvědčit vírou, a budete velikány. Nechte se řídit vírou, a budete svobodni; žijte z víry, a uniknete věčné smrti.

Moje Srdce hoří touhou přivábit k sobě duše a odpustit všem národům. Chci spravovat duše, národy, celý svět.

Vylíji své milosrdenství na svět, abych jej očistil od jeho nevděku.

Moje vláda bude vládou pokoje a lásky a zahájím ji tím, že se nade všemi slituji. Takový cíl mám před sebou a to je velké dílo mé lásky.

Hledáte-li štěstí, najdete je ve mně.

Hledáte-li jmění, já jsem nekonečné bohatství.

Toužíte-li po pokoji, ten můžete najít jedině ve mně.

Já jsem Milosrdenství a Láska!

UMUČENÍ PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA

„Piš pro moje duše,“ pravil Pán Ježíš sestře Josefě skoro každý den v době svatopostní roku 1923. A v tichu své cely sestra klečíc naslouchala a psala tato božská tajemství. Tak den po dni rozvíjelo se před jejím zrakem podivuhodné tajemství našeho vykoupení a vtiskovalo se do jejího srdce.

Na Velký pátek 30. března 1923 Pán Ježíš ukončil tato svá poselství. Toho dne se úzce podílela na Jeho utrpení, počínajíc již předešlého dne následováním Jej z večeřadla do zahrady Getsemanské a ze soudní síně do vězení a pak na Kalvárii. Ke konci toho dne obdržela sestra Josefa jako závěť či poslední vůli toto Jeho přání:

„Josefo, napiš, co jsi slyšela. Přeji si, aby duše četly, co jsi napsala – aby se ty, které žízňají, mohly občerstvit, a které lačňají, mohly se nasytit.“

22. února 1923

Pán Ježíš umývá svým apoštolům nohy

Milosrdenství důvěra

Počnu s vyjevením ti myšlenek, které plnily mé Srdce, když jsem svým apoštolům myl nohy.

Povšimni si, že všech dvanáct apoštolů bylo shromážděno, žádný nescházel. Byl tam Jan, miláček, byl tam i Jidáš, který mě již za kartičko měl vydat do rukou mých nepřátel. Řeknu ti, proč jsem je chtěl mít všechny pohromadě a proč jsem začal s umýváním jejich nohou.

Shromáždil jsem je všechny proto, že již nadešel okamžik, abych představil světu svoji Církev a abych ukázal svým ovečkám, že všechny mají mít jen jednoho Pastýře.

Měl jsem též v úmyslu ukázat takto duším, že nikdy neodpírám svou milost ani těm, které jsou ve stavu těžkého hříchu, a že ani je neodděluji od těch, které obzvláště miluji. Všechny je chovám ve svém Srdci, aby každá mohla obdržet pomoc, jakou vyžaduje její stav...

Jak veliká však byla moje bolest, když v osobě mého nešťastného učedníka Jidáše jsem viděl zástup těch, kteří přestože se často shromažďovali u mých nohou a bývali obmýváni mou krví, přece spěli k věčnému zavržení.

Rád bych poučil tyto duše, že by se mě neměly stranit, protože jsou obtíženy hříchy. Nikdy si nesmí myslet, že pro ně již není léku nebo že již navždy ztratily lásku, kterou kdysi měly... Ne, ubohé duše, Bůh, který za vás vycedil všechnu svou krev, o vás tak nesmýšlí.

Pojďte ke mně všechny, nebojte se, neboť já vás všechny miluji... Umyji vás svou krví a budete nad sním bělejší. Všechny vaše viny ponořím do vody, v níž já sám vás obmyji, a nic nebude s to vyrvat mi ze Srdce lásku k vám.

Josefo, nechť je dnes tvá duše uchváčena horoucí touhou spatřit duše, zvláště duše hříšníků, přicházející očistit se vodou upřímného pokání... Ať si osvojí smýšlení plné důvěry a ne úzkosti, neboť já jsem Bůh milosrdný a vždy ochotný přijmout je do svého Srdce.

25. února 1923

Večeřadlo

Pokračujme o tajemstvích lásky. Sdělím ti, z jakých důvodů jsem při Poslední večeři umýval nohy svých apoštolů.

Na prvním místě jsem tím chtěl poučit duše, jak musí být čisté, když mě přijímají ve svatém přijímání.

Pak jsem tím chtěl připomenout těm, kteří měli to neštěstí, že upadli do hříchu, že mohou vždy znovu nabýt své nevinnosti skrze svátost svatého pokání.

A umyl jsem nohy svých apoštolů svými vlastníma rukama, aby ti, kteří se zasvětili práci apoštolské, následovali mého příkladu a jednali s pokorou a šetrností s hříšníky i se všemi, kteří jsou svěřeni jejich péči.

Přepásal jsem se bílým plátnem proto, abych tím naznačil, že apoštolové mají být opásáni pásem odříkání a umrtvování, chtějí-li mít nějaký vliv na duše ...

Chtěl jsem je též poučit, že láska k bližnímu je vždy ochotna chyby jiných odpouštět, zakrývat, zmenšovat a nikdy je nevyjevovat.

Konečně pak lití vody na nohy mých apoštolů naznačuje horlivost o spásu světa, kterou hořelo mé Srdce.

Hodina vykoupení již nadcházela. Moje Srdce nemohlo již dále zadržovat lásku, jakou jsem miloval lidi – ale také jsem je nechtěl zanechat osiřelé.

Abych jim tedy ukázal, jak vroucně je miluji, a abych s nimi mohl být stále až do konce světa, rozhodl jsem se stát se jejich pokrmem, posilou, životem – jejich vším.

Kdybych jen mohl dát pocítit duším ty city lásky, jakými překypovalo mé Srdce při Poslední večeři, když jsem ustanovil svátost svaté Eucharistie...

Jediným pohledem přes všechna staletí jsem viděl ty zástupy, které budou přijímat moje Tělo a moji Krev, i všechno to dobro, jež tím bude způsobeno ...

Jak mnoho duší jsem viděl, v nichž stykem s touto svátostí vypučelo poupě panenství! ... A jak mnoho jiných bylo jí rozníceno ke skutkům lásky a horlivosti! ... A kolik mučedníků lásky jsem viděl ... Jak mnohé duše, které byly oslabeny hříchem a náruživými vášněmi, navrátily se zase k věrnosti a nabyly opět duchovní zdatnosti požíváním tohoto chleba silných!

Kdo může popsat ty city, které zaplavovaly mou duši? Radost, láska, něžnost ..., ale bohužel též hořký žal ...

Později budu pokračovat, Josefo. Teď jdi v pokoji; potěš mé Srdce a buď bez obav; zřídlo mé Krve není vyčerpáno a ta obmyje tvoji duši.

2. března 1923

Eucharistie

Zklamání Nejsv. Srdce Ježíšova

Piš mým duším:

Chci jim říci o velikém zármutku, kterým bylo naplněno mé Srdce při Poslední večeři. Blažilo-li mne pomyšlení na všechny ty, jimž jsem se měl stát společníkem a nebeským pokrmem, i na ty, kteří se až do skonání světa budou s klaněním, usmiřováním a láskou shromažďovat kolem mne ..., to nikterak neumenšilo můj zármutek nad těmi přemnohými dušemi, které mne budou nechávat ve svatosti opuštěného, ba ani nebudou věřit v mou přítomnost v této svátosti.

Do kolika srdcí poskvrněných hříchem budu muset vcházet ... a jak často toto zneuctění mého Těla a mé Krve bude sloužit k jejich věčnému zatracení.

Svatokrádeže a urážky i všechny nevýslovné ohavnosti, které měly být proti mně spáchány, se střídaly před mým zrakem ..., ty dlouhé hodiny ve dne i v noci, ve kterých budu sám na oltáři..., a to množství těch, kteří nebudou dbát volání mého Srdce...

Ó, Josefo, nechť myšlenky mého Srdce vniknou hluboko do srdce tvého.

Jen láska k duším činí mě vězněm v Nejsvětější svátosti. Jsem tam proto, aby všechny mohly přicházet a nalézat útěchu v nejněžnějším Srdci nejlaskavějšího Otce, nejvěrnějšího přítele, který je nikdy neopustí.

Nejsvětější Eucharistie je vynálezem lásky ... Avšak jak málo duší opětuje tuto lásku, která se vydává a stravuje pro ně!

Bydlím mezi hříšníky, abych mohl být jejich životem, lékařem i lékem proti nemocem pokažené přirozenosti. A oni se mi odplácejí zapomínáním, urážkami a pohrdáním.

Ubozí, politováníhodní hříšníci, neodvracejte se ode mne ... Ve dne v noci ve svatostánku bdím kvůli vám. Nebudu vám činit výčitky... Nevrhnu vám do tváře vaše hříchy, ale smyji je svou krví ve svých ranách... Nebojte se..., pojd'te ke mně... Kdybyste jen věděli, jak vroucně vás miluji!

A proč vy, drahé duše, jste vůči mně tak chladné a lhostejné? Nejsou mi snad známy vaše rodinné starosti, domácí záležitosti a požadavky vašeho životního postavení? Nemůžete mi věnovat aspoň několik minut času, abyste přišly ke mně a dosvědčily mi tak svou lásku a vděčnost? Nezaplétejte se ustavičně do zbytečných starostí – přijďte raději aspoň na několik okamžiků navštívit, přijmout a potěšit tohoto Vězně lásky.

Kdybyste byly tělesně slabé a nemocné, jistě byste si našly čas zajít k lékaři, aby vás uzdravil. Pojd'te k tomu, který je s to dát sílu a zdraví vaší duši, a udělte nějakou almužnu lásky tomu božskému Vězni, který vás očekává, volá a touží spatřit u sebe.

Takové pocity jsem měl, Josefo, když jsem se chystal ustanovit Nejsvětější svátost.

7. března 1923

Eucharistie

Zneuznané tajemství lásky

Piš dnes o bolesti, jakou bylo mé Srdce proniknuto, když donucen stravujícím ohněm lásky vynalezl jsem div lásky, nejsvětější Eucharistii. A když jsem patřil na ty duše, které budu sytit tímto nebeským chlebem, nemohl jsem si nepovšimnout lhostejnosti, jakou tak mnoho jiných – zasvěcených duší i kněží – mne zraní v této svátosti. Byli tak mnozí, kteří měli chladnout..., pomalu upadnout do pouhého zvyku – ba hůře než do zvyku..., do únavy, zemdlenosti a krok za krokem do vlažnosti...

Přesto přece bdím a čekám ve svatostánku na takovou duši..., doufám, že přijde a přijme mě..., že se mnou pohovoří důvěrně jako nevěsta – poví mi o svých bolestech, pokušeních a utrpeních, požádá mě o radu, poprosí o milosti, které potřebuje pro sebe i pro jiné... má snad někoho, kdo na ní závisí, nebo má některé duše ve své rodině, které jsou v nebezpečí, které jsou daleko ode mne...

Pojď, pravím jí, pohovořme si o všem úplně svobodně a důvěrně... Buď pamětliva hříšníků... Obětuj se na usmíření ... Slib mi, že alespoň dnes mě nenecháš samotného... Pozoruj též, zdali mé Srdce něco od tebe nežádá, abys je potěšila...

To je to, co od té duše a mnoha jiných očekávám... Avšak ona, když mě při svatém přijímání přijme, je roztržitá, unavená nebo duchem jinde..., její mysl je zcela zaujata jejím zaměstnáním – rodinnými záležitostmi – svými známými... nebo svým zdravím..., neví, co by mi řekla – je lhostejná, nudí se – touží, aby už mohla odejít...

Tak mne přijímáš, ó duše, ty, kterou jsem vyvolil a po celou noc se vši trpělivostí a láskou opatroval?

Ano, toužil jsem vroucně po jejím příchodu, abych si u ní odpočinul a mohl s ní sdílet její starosti..., připravil jsem pro ni nové milosti, ale ona je nechce..., neví, zač by měla prosit, nežádá si ani rady, ani pomoci,... jen sama u sebe si stěžuje, aniž by mně aspoň slovíčko řekla... Vypadá to tak, že skutečně přišla jen ze zvyku, aby vykonala obyčejnou formalitu, nebo snad proto, že těžký hřích tomu nebránil. Ale to není láska, ani upřímná touha po úzkém spojení se mnou, která ji přinutila přijít ke mně. Ach, ta duše nemá tu jemnocitnou lásku, jakou jsem doufal v ní nalézt.

Nejsvětější svátost je vynálezem lásky. Je to život a síla duší, lék proti každé chybě, posila na přechod ze života časného do věčného. V ní duše hříšníků nabývají opět života; duše vlažné přiměřenou teplotu; duše horlivé dosahují pokoje a splnění své touhy..., svaté duše dostávají křídla ke vzletu k dokonalosti... Pro duše čisté je sladkým medem a nejvybranějším pokrmem. Duše zasvěcené Bohu naleznou v ní svůj útulek, lásku a život. V ní budou hledat a naleznou dokonalý vzor toho posvátného svazku, který je nerozlučitelně spojí s jejich nebeským Ženichem.

11. března 1923

V zahradě Getsemanské

Modlitba a obětování úzkosti

Josefo, pojď se mnou..., půjdeme do zahrady Getsemanské a ponoř své srdce v city hořkosti a zármutku, jimiž moje Srdce bylo přeplněno. Po všech kázáních, která jsem konával k velkým zástupům, po uzdravování nemocných, navracení zraku slepým a po kříšení mrtvých po třech letech, která jsem strávil se svými apoštoly, vychovával je a vštěpoval jim svoje učení..., chtěl jsem je konečně poučit svým příkladem, jak se mají navzájem milovat, snášet a jeden druhému sloužit. A to jsem učinil umýváním jejich nohou a tím, že jsem se stal jejich pokrmem.

Nadešla hodina pro Syna Božího, člověkem přioděného, Vykupitele lidského pokolení, aby vycedil svou krev a položil svůj život za svět. Abych se mohl podrobit vůli svého Otce, utekl jsem se ihned k modlitbě.

Milované duše, pojdte a učte se od svého vzoru tomu jedinému potřebnému – a to je: Přes jakýkoliv odpor přirozenosti odevzdat se do vůle Boží s pokornou poddaností a s největší ochotou vůle, plnit vůli Boží za každých okolností.

Učte se od Něj též tomu, že každé důležitější dílo má předcházet modlitba, neboť jenom modlitbou může duše dosáhnout potřebnou sílu ke snášení životních těžkostí. V modlitbě se spojí s Bohem, který, ač to duše třeba ani nebude pozorovat, bude jí radit a posilovat ji.

Odebral jsem se do zahrady Getsemanské, to je do samoty. Boha máme hledat uvnitř, vzdáleni od světského ruchu a nepokoje. Aby Ho duše našla, musí umlčet všechny roztržitosti, které překážejí milosti, a též všechen vnitřní nepokoj, který zaviňuje sebeláska a smyslnost. Ty stále přehlušují vnukání milosti a vzdalují duši od Boha...

Abych vám, milované duše, dal příklad, vzal jsem s sebou do zahrady tři z mých učedníků, abych vás poučil, že tři schopnosti vaší duše musí provázet vaši modlitbu.

Paměť si má připomínat dobrodiní a dokonalost Boží i Jeho moc, dobrotu, lásku a milosrdenství. **Rozum** má vyhledávat cesty ke spolupůsobení s těmi podivuhodnými milostmi, které vám Bůh udělil. **Vůle** se má upevňovat v předsevzetí činit pro Boha vždy více a lépe... Nabídněte se pracovat pro hříšníky (pro jejich záchranu) v pracích apoštolských, anebo pokorným a skrytým životem v mlčení a modlitbě... Vůli svou poddejte vůli Boží... Ctěte Jeho vůli i vše, co vám určil, ať je to cokoli – a pokorujte se před svým Stvořitelem, jak se na tvory přísluší...

Takovým způsobem i já jsem se nabídl provést vykoupení světa. – A v tom okamžiku jsem cítil najednou všechna muka svého umučení neodolatelně na mne doléhající: pomluvy a potupu, bičování, trním korunování, žízeň, tíži kříže..., všechna tato muka se hromadila před mým zrakem a svírala mé Srdce, zatím co v tentýž čas jsem viděl všechny urážky, hříchy a zločiny, které během času budou spáchány ve všech stoletích... A nejenže jsem je viděl, já jsem se v ně oblékl – a tak pod tíží jejich hanby a potupy jsem se musel ukázat před tváří mého nekonečně svatého Otce a prosit o smilování.

A tu propukl hněv rozzlobeného a uraženého Boha; abych usmířil Jeho nekonečnou velebnost, nabídl jsem se v záruku za hříšné lidstvo – já, Syn Boží, abych utišil hněv a dostiučinil Jeho spravedlnosti. Ale tak veliká byla moje bolest a smrtelná úzkost, i tíže tak mnohých vin, že jsem se potil krví a ten krvavý pot stékal ze mne na zem.

Ó hříšníci, kteří mne takto mučíte – přinese vám tato krev spasení a život, nebo bude prolita za vás nadarmo? Jak mohu vyjádřit svoji bolest, jakou jsem cítil při pomyslení, že tento pot, tento smutek, ta smrtelná úzkost a ta Krev – bude bez užitku pro tak mnohé duše!

To je pro dnešek dost, Josefo. Potěš mé Srdce; zítra budeme pokračovat. S Bohem. Zůstaň mi nablízku v zahradě Getsemanské, aby moje Krev mohla zúrodnit a posilnit kořen tvé malosti.

13. března 1923

Malátnost nebo ospalost vyvolených duší

Pokračujme v naší modlitbě v zahradě Getsemanské.

Přibliž se ke mně, a když mě uziš pohříženého v moři zármutku, povstaň a pojd' se mnou k těm třem učedníkům, které jsem zanechal nablízku.

Vyvolil jsem je, aby se podíleli se mnou na mé úzkosti, se mnou se modlili a přítomností svou mi poskytli trochu útěchy... Jak jsem se cítil, když jsem je nalezl spící! Ó, jak mne bolela moje osamělost, že nemám nikoho, kdo by se mnou sdílel můj zármutek... A jak často mé Srdce zakouší takovou bolest – jak často v naději, že najde útěchu mezi těmi, které miluje – nachází je spící! ...

A marně bych se pokoušel vzbudit je, přimět je k tomu, aby opustili sebe a své starosti, jejich marné a neúčinné řeči ... příliš často, když ne slovy, tedy svými skutky mi duše odpoví: „Já teď nemohu, jsem příliš zaměstnána – příliš unavena – potřebuji odpočinek.“

S jemnou pobídkou řeknu pak této duši: Pojd' aspoň na chvílku. Pojd' a modli se se mnou, já tě potřebuji; neboj se obětovat svůj odpočinek kvůli mně – já budu tvá odplata. Ale ona opakuje stejnou odpověď ... Ubohá spící duše, která nemůže bdít se mnou ani jedinou hodinu.

Milované duše, uchte se z toho, jak neúčinné je hledat útěchu u tvorů. Jak často se vám od nich dostane jen více soužení, neboť oni spí a neuspokojí ani vaši naději, ani lásku.

Vrátil jsem se k modlitbě a padl opět na svou tvář, klaněl jsem se svému Otci a prosil jsem Ho o pomoc. – Nevoloal jsem k Němu „Bože můj; nýbrž „Otče můj“. – Proto i ty, když bolest bude rozrývat tvoje srdce, musíš Boha nazývat svým Otcem. Pros o Jeho pomoc, odkryj Mu své bědy, své obavy, svoje tužby – a svým úzkostlivým voláním a pláčem Mu připomeň, že jsi Jeho dítě. Řekni Mu, že tvoje tělo je vyčerpáno – tvoje srdce smutné až k smrti – že tvá duše zakouší tolik, že se zdá, že se až krví potí. Modli se s dětskou důvěrou a očekávej, že Srdce tvého Otce ti uleví. On sám tě potěší a dá ti potřebnou sílu ke snášení útrap a bolestí, ať tvých vlastních, nebo duší tvé péči svěřených.

Moje duše celá zdrcená a plná smutku měla zakusit ještě větší zármutek pro tíži lidských hříchů – a v odplatu za tak mnoho bolesti a lásky jsem viděl jen urážky a nevděk. Krev, která se řinula z mého těla a kterou jsem zakrátko měl vycedit z nesčetných ran, měla být pro tak mnoho duší prolita marně – mnohé mají být ztraceny... a ještě větší počet jich bude hřešit proti mně – a myriády jich ani mé jméno neuslyší... Já jsem chtěl prolít svou Krev za všechny, darovat své zásluhy každé duši... Krev Boží – nekonečné zásluhy – to vše má být marné pro tak veliký počet duší!

Ano, za všechny vycedím svou Krev a všechny budu milovat velkou láskou – a k některým ta láska bude něžnější, důvěrnější, vroucnější... tedy od těchto vyvolených duší budu očekávat více útěchy a lásky, více velkomyslnosti a sebezapírání – slovem, hojnější výsledek mé lásky a přízně. Žel však, v tomto okamžiku vidím, jak mnozí z nich se ode mne odvrátí. Někteří neuposlechnou mé volání – jiní je vyslechnou, ale nebudou následovat – a ještě jiní s jakousi odměřenou velkomyslností po nějaký čas půjdou za hlasem mého Srdce, ale pak se pomalu budou stávat ospalými, až jednoho dne, více skutky než slovy, projeví: „Já jsem se již dost napracoval – byl jsem věrný svým povinnostem do všech podrobností – přemohl jsem svou povahu – nejsem již dítě – tak mnoho strádání – tak mnoho bdění není již více zapotřebí – já nemusím už déle snášet to omezování atd...“

Ubohé duše! Tak vy se začínáte oddávat spánku? ... Brzy se vrátím, a protože budete ospalé, neuslyšíte mě – nabídnu vám svou milost, a vy ji nepřijmete... Je ještě nějaká naděje, že se probudíte později? Není třeba se obávat, že zeslábnete nedostatkem potravy a že pak vůbec nebudete schopny se z té ospalosti probít?

Milované duše, vězte, že smrt se příkradla již na přemnohé, když tak pevně spali! – Kde a čím byli probuzeni?

To všechno jsem viděl a cítil ve svém Srdci. Co jsem měl dělat? Vrátit se zpět ke svému Otci a žádat Ho, aby mne zbavil tohoto trápení? Ukázat Mu marnost mé oběti pro tak přemnohé duše? ... Ne. – Opět jsem se podrobil Jeho nejsvětější vůli a přijal jsem ten kalich, abych jej vypil až do poslední kapky.

Ó vy duše, které tak miluji, to jsem učinil pro vaše poučení, abyste neumdlévaly pod svými břemeny. Nikdy je nepovažujte za užitečná, i když vám není možno spočítat výsledek. Potlačte svůj úsudek a ponechte volnou ruku vůli Boží, aby s vámi naložila, jak chce.

Já sám jsem taky nechtěl couvnout ani uniknout; ač jsem věděl, že moji nepřátelé mají přijít a zajmout mě v té zahradě, zůstal jsem na místě.

Zítřka budeme pokračovat, Josefo; buď čilá, abych tě mohl najít bdící, kdybych tě potřeboval.

14. března 1923

Jidášův polibek

Zrádnost duší

Když jsem byl posilněn andělem, kterého poslal můj Otec, hned jsem uviděl přicházet Jidáše, jednoho z dvanácti, a s ním též ty, kteří mě měli zajmout. Nesli s sebou kyje a kameny, řetězy a provazy, aby mě jimi spoutali. Povstal jsem, šel jsem jim vstříc a řekl jsem: „Koho hledáte?“

Jidáš pak položil své ruce na má ramena a políbil mě! Ó Jidáši, co to děláš? ... Proč mě zrazuješ políbením?

Kolika duším bych mohl říci podobně: Co to děláš? – Co tento polibek znamená?

Milované duše, vy, které přistupujete ke svatému přijímání a tak často mě ujišťujete o své lásce – ale sotva mě opustíte, již mě zrazujete mým nepřátelům! Víte velmi dobře, že v jisté společnosti, do níž vás to velmi táhne, se vedou řeči, které mě zraňují, ale vy tam přece jdete – vy, kteří jste mě přijali dnes ráno a zítra opět mě přijmete – toto jsou příležitosti, ve kterých ztrácíte moji drahocennou milost...

A ty, proč provádíš obchod, který je pochybné jakosti? – pravím zas jinému. Což nevíš, že je to nezákonný zisk, nezákonný postup ve společenském životě – nezákonné bohatství? Činíš-li takové věci a mne přijímáš, pak činíš totéž, co učinil Jidáš svým polibkem, neboť po několika okamžicích nebo nanejvýš hodinách dáš mým nepřátelům znamení a zajmou mě.

To pravím vám, křesťanské duše. Vy mne zrazujete tím nebezpečným přátelstvím, házíte po mně kamením a svádíte i jiné, aby mě zradili. Proč tak činíte vy, kdož mě znáte, a tak často se chlubíte svými almužnami a chozením do kostela... Tyto skutky, které by jinak mohly být velmi záslužné, jsou jen pláštíkem vaší zlomyslnosti...

Příteli, proč jsi přišel? Jidáši, políbením zrazuješ Syna člověka, svého Mistra a Pána? On tě tak miluje a je ochoten opět ti odpustit. – Jeden z mých dvanácti – který seděl se mnou za stolem a jemuž jsem nohy umyl?! ...

Jak často musím tak mluvit k duším, které nejvíc miluji!

Nežádám od vás, abyste se zbavily svých vášní, neboť vím, že to není vždy ve vaší moci, ale žádám jen, abyste proti nim bojovaly... Co jiného jsou pomíjející rozkoše než třicet stříbrných, za něž mě Jidáš prodal – a co z toho měl? Ztrátu své duše.

Kolik duší mě již prodalo a ještě prodá za nízkou cenu pomíjející rozkoše! ... Ach ubohé duše, koho hledáte? Mne? Toho Ježíše, jehož jste kdysi poznaly a milovaly?

Slyšte má slova: „Bděte a modlete se!“ přemáhejte své zlé náklonnosti a nenechte je vzrůst v zakořeněný zvyk.

Tráva na lukách se musí sekat každý rok, někdy i dvakrát za rok. Půda vyžaduje, aby byla zorána, pohnojena, zbavena plevele – a podobně se musí i v duši stále pracovat a zlé náklonnosti se musí opatrně napravovat. Nedomnívejte se, že k nejhorším hříchům vedou vždy jen velké a vážné chyby. Ony jsou často jen následkem zanedbaných malých chybiček: malé uspokojení, jemuž se povolilo; chvíle slabosti, jíž se duše poddala; svolení k učinění něčeho, co samo o sobě je nevinné, ale není v tom žádné umrtvení; bezhříšná rozkoš, ale někdy neopatrná... to a tomu podobné nepozorovaně se opakuje a duše se pomalu zaslepuje, milost ztrácí sílu, zato vášně sílí a konečně vítězí.

Ó, jak nekonečná je to bolest pro Božské Srdce, když vidí tolik duší nepozorovaně jít blíž a blíž k propasti!

Pro dnešek to stačí, Josefo. Pamatuj si, že mé Srdce netáhnou sem tvoje zásluhy, ale tvá ubohost a soucit, který s tebou má.

16. března 1923

Petrovo zapření

Útěk duší vyvolených

Pokračuj ve psaní ve prospěch mých duší:

Moji učedníci všichni utekli; jediný Petr, puzen zvědavostí, ale plný bázně, vklouzl mezi vojáky. Kolem mne jsou jen samí falešní svědkové, mluvící lež na lež, aby tím podnítily hněv nespravedlivých soudců. Nazývají mne svůdcem, znesvěcovatelem soboty, falešným prorokem a služebníci i chátra povzbuzeni tím falešným obviňováním na mne křičí a vyhrožují mi.

Kde jste tehdy byli vy, moji učedníci a apoštolové, svědkové mého života, mého učení a mých zážraků? A kde byli též všichni ti, od nichž jsem vším právem mohl očekávat pomoc a zastání? –

Žádný tam nebyl, aby mne hájil. Byl jsem sám, obviňován z nejhorších zločinů, obklopen vojáky, kteří nebyli o nic lepší než draví vlci. Všichni mě týrali, jeden mě bije do tváře, druhý na mě plivá, třetí se mi posmívá...

Zatímco jsem se obětoval a ponechal jejich týrání kvůli duším, které jsou v zajetí hříchu – Petr, jehož jsem ustanovil hlavou své Církve..., Petr, který pouze před několika hodinami sliboval, že muka, ba i smrt se mnou chce podstoupit..., Petr, který měl takovou příležitost vydat o mně svědectví – na prostou otázku děvečky odpovídá zapřením... a když se táž otázka opakovala – poněvadž jeho strach stále vzrůstal – již přísahá, že mě nikdy neznal a že nikdy nebyl mým učedníkem...

Ó Petře! Ty přísaháš, že jsi nikdy neznal svého Mistra? A nejen přísaháš, ale při třetí otázce Její zapíráš se strašným proklínáním...

Ó moji vyvolení následovníci..., můžete pochopit tu bolest mého milujícího Srdce, když můj vlastní vyvolenec mě zapírá? Když svět se proti mně bouří, když tak mnoho duší chrlí na mě potupu – týrají mě a žádají mou smrt – a když se obrátím k svým vlastním, nenalézám nic než osamocení a opuštěnost ..., jaká lítost, jaká hořkost plní mé Srdce!

Též vám, jako Petrovi, pravím: Zapomněli jste již na důkazy lásky, které jsem vám dal..., na to, co nás spojovalo ..., na své často opakované ujišťování vaší věrnosti ke mně a že mě chcete hájit až do smrti? ...

Jste-li slabí a bojíte-li se, že podlehnete lidským ohledům, utíkejte se ke mně pro sílu k sebezpřemáhání. Nedůvěřujte sobě, ale pojdte ke mně s veškerou důvěrou, já vás budu podporovat.

Vy všichni, kteří žijete ve světě, uprostřed nebezpečí a příležitostí ke hříchu, mějte se na pozoru před nebezpečím! – Byl by Petr klesl, kdyby byl zmužile odpíral a nepovolil zvědavosti?

Vy všichni, kteří pracujete o mé žni nebo na mé vinici, jestli se někdy cítíte puzeni k té práci jen proto, že v ní nacházíte časnou útěchu, utečte od ní. Ale jestli poslušnost, horlivost pro spásu a dobro duší vám to ukládá za povinnost, nebojte se, já budu s vámi, já vás budu hájit a vy projdete nebezpečím vítězně.

Když mě vojáci vedli do vězení, spatřil jsem Petra v zástupu a pohlédl jsem na něj... a on též pohlédl na mne a od té chvíle počal hořce plakat nad svým hříchem...

Právě tak pohlížím na provinilé duše, ale ony... pohlédnou na mne? ... Setkají se naše zraky? ..., Bohužel, jak často marně pohlížím... Ta duše nevidí, protože je slepá. Pobízím ji denně, ale ona se neozývá; volám hříšnou jménem, ale nedostávám žádnou odpověď..., posílám utrpení v naději, že ji vzbudím, ale ona pořád spí...

Milované duše, nebudou-li vaše zraky obráceny k nebesům, stanete se pomalu podobny nerozumným zvířatům. Pozdvihněte své hlavy vzhůru a pohlížejte k svému pravému domovu, který vás očekává. Hledejte svého Boha. Uvidíte, že On váš toužebný pohled bude opětovat a v Jeho pohledu je pokoj a život.

Nes můj kříž a potěš mě!

17. března 1923

Ježíš ve vězení

Osamělost ve svatostánku a chladnost duší

Představ si mne ve vězení, v němž jsem strávil značnou část noci. Přišli tam vojáci a k ranám i slova přidávali, tupili mne, posmívali se mi, uráželi mě a bili do tváře i po celém těle.

A když se konečně touto zábavou unavili, odešli a mne spoutaného nechali samotného v tmavém, odporném vězení, kde jsem seděl na kameni a moje bolavé tělo se chvělo zimou.

Porovnej to vězení se svatostánkem – a zvláště se srdci, která mne přijímají. Ve vězení jsem strávil pouze část noci – ale ve svatostánku kolik dní a nocí!

Ve vězení jsem byl urážen a týrán vojáky, kteří byli mými nepřáteli. Ve svatostánku však nejčastěji těmi, kteří mě nazývají svým Otcem, ale jejich jednání se nic nepodobá jednání dětí. Ve vězení jsem snášel zimu, bezesnost, hlad, žízeň, bolest, zahanbení, osamělost a opuštěnost. A tam se před mým duchovním zrakem objevily všechny svatostánky, v nichž během věků mám postrádat útulek lásky – i ta ledově studená srdce, tvrdá a bezcitná, jako byly ty kameny v podlaze mého vězení mému zemdlenému tělu.

A jak často budu čekat na tu nebo onu duši, než mne v nejsvětější svátosti přijde navštívit a přijmout do svého srdce... jak mnoho nocí mám strávit v touze po jejím příchodu..., ale ona kvůli obchodu nebo z nedbalosti anebo ze starostlivosti o své zdraví – nechce přijít!

Jak často budu hladovět po duších – po jejich věrnosti – po jejich velkomyslnosti... Budou ten můj veliký hlad utišovat malými vítězstvími nad sebou nebo lehkým umrtvováním? – Budou mne těšit v mém velkém zármutku svou něžností a soucitem? ... Nebo v některých těžších chvílích snesou bolest – opomenutí – posměch – odporování – zármutek duševní nebo rodinný..., přijdou ke mne a řeknou: „Toto Ti obětuji, abych Tě potěšila v Tvém zármutku anebo abych byla Tvou společnicí v Tvé opuštěnosti“? Ó, kdyby se tak se mnou spojily, s jakým klidem by přijímaly všechny obtíže – jak mnoho síly by získaly, a přitom i mé Srdce potěšily!

Jaký stud jsem cítil v tom vězení, když vojáci, kteří mne obklopovali, pronášeli nemravná slova..., a moje utrpení bylo ještě zvýšeno, když jsem při tom pomyslel, že podobná slova kdysi splynou i ze rtů těch, jež miluji.

Když na mne dopadaly políčky a údery pěstmi nečistých rukou vojáků, připomínalo mi to, jak často ti, kteří mne budou přijímat do svých srdcí, znečistěných hříchem, mne budou zasypávat opětovnými ranami navykklých dobrovolných hříčů.

A když ve vězení do mne strkali a nechali mne spoutaného a bezmocného padat na zem, vybavili se mi v mysli tak mnozí, kteří budou dávat přednost okamžitému ukojení nějaké žádosti přede mnou, obtíží mne řetězy svého nevděku, budou mne odstrkovat nebo nechávat padat tím, že mne budou opouštět...

Skončeme, Josefo, a nechej mne dnes pobýt ve vězení tvé duše. Zachovej ji v hlubokém mlčení a tichu, abys mohla slyšet má slova a splnit přání, která ti svěřím.

20. března 1923

Povolání k následování božského vězně

Pišme pro moje duše; Poslyš, Josefo, po čem ještě horoucně toužilo mé Srdce, když jsem již strávil velkou část noci ve vlhkém, tmavém a špinavém vězení, kde jsem byl tupen a týrán vojáky, urážen a posmíván služebníky, kteří přicházeli ze zvědavosti, jak to se mnou dopadne..., když moje tělo bylo již vyčerpáno tak mnohým trýzněním: Pomyšlení na ty mnohé duše, které půjdou v mých šlépějích a budou mne následovat, plnilo mne velikou láskou a vzbuzovalo ve mně touhu trpět ještě víc.

Viděl jsem je, jak mě věrně následují a učí se od mého Srdce nejen přijímat utrpení a opovržení s trpělivostí a klidem, ale i milovat ty, kteří je pronásledují.

Podobné mně, povznášejí se až tak vysoko v lásce, že se obětují za své mučitele.

Viděl jsem je, jak posílené milostí poslouchají Božské volání, stávají se řeholníky a řeholnicemi, uzavírají se do samoty, poutají se pouty lásky, vzdávají se všeho, snášejí statečně odpor přirozenosti, přijímají ochotně křivé posuzování, pohrdání, pomluvy, odsuzování jejich způsobu života, jako by byl bláznovstvím... a při tom všem udržují své srdce v úzkém spojení se svým Bohem a Pánem.

Tedy při těchto urážkách a potupném týrání mě tento pohled roznítil ještě horoucnější touhou vyplnit božskou vůli ve všem. Pak jsem se sám ve velkých bolestech a v úzkém spojení s vůlí svého Otce obětoval na zadostučinění Jeho uražené velebnosti.

Vy, duše řeholní, které žijete ve vězení z lásky zvoleném, často považované od světa za neužitečné, ba i nebezpečné, nebojte se; ve své odloučenosti a ve chvílích útisku nechte svět povykovat proti vám – jen ještě úžeji spojte svá srdce s Bohem, jediným předmětem vaší lásky, a činite vše, co je vám možno v náhradu a na usmíření hříchů a urážek člověčenstva.

20. března 1923

Pilát

Lidské ohledy

Příštího dne hned na úsvitu Kaifáš dal rozkaz, abych byl odveden k Pilátovi, který mě měl odsoudit k smrti.

Pilát chytře vyšetřoval, vyptával se mne v naději, že najde pravou příčinu pro moje odsouzení, ale když nic nenalezl, jeho svědomí mu hned pravilo, jak velké nespravedlnosti by se dopustil ...

Aby se tedy vyhnul zodpovědnosti, poslal mne k Herodesovi.

Pilátova duše je takového druhu, jakou mají ti, kteří jsou zmítáni mezi puzením milosti a lákáním svých vášní; kteří slepě povolují ohledům lidským a nemírné sebelásce; neboť když se octnou v pokušení nebo v nebezpečné příležitosti ke hříchu, zavírají oči a hledají důvody a pomalu přesvědčí sami sebe, že jim to neuškodí, že to není nebezpečné..., jsou dost moudří, aby mohli sami rozhodovat a nepotřebují žádné rady..., bojí se možného výsměchu světa..., nemají energii k sebezpřemáhání, protože neužívají milosti, padají z jedné příležitosti ke hříchu do druhé, až jako Pilát pošlou mě k Herodesovi.

21. března 1923

„Moje království není z tohoto světa“

Na všechny Pilátovy otázky jsem nic neodpovídal, ale když řekl: „Ty jsi židovský král?“ – pak vážně a plný zodpovědnosti jsem odpověděl: „Ty pravíš; já jsem Král, ale království mé není z tohoto světa.“

Když se tedy duši naskytne příležitost k přemáhání lidských ohledů anebo k zmužilému přijetí pokoření nebo utrpení (i kdyby se tomu snadno mohla vyhnout), má odpovědět: „Moje království není z tohoto světa, proto já nehledám lidskou přízeň; já jdu do své pravé otčiny, kde mne očekává pokoj a radost. Nyní tedy budu věrně plnit své povinnosti a nebudu se ohlížet na to, jak o mně soudí svět. Necouvnu, i kdybych proto musela snášet pokořování a bolesti; já chci poslouchat hlas milosti a ne přirozenosti. Nemohu-li na to postačit svými silami, požádám o radu, protože vím, jak často sebeláska a vašeň zaslepuje a svádí na stezku hříchu.“

Před Herodem

Mlčení a touha Srdce Ježíšova

Pilát přemožen lidskými ohledy a z obavy, aby nemusel nést zodpovědnost, rozkázal, abych byl zaveden k Herodovi, člověku zvrhlému, který hledal jen ukojení svých nezřízených žádostí. Herodes se zaradoval, když mě spatřil před svou soudnou stolicí, neboť očekával, že se pobaví mými slovy nebo zázraky...

Uvažte, milé duše, ten odpor, jaký jsem pociťoval, když jsem byl postaven tváří v tvář takovému zvrhlíkovi, jehož otázky, posunky a pohyby mne naplňovaly studem.

Ó, panenské a čisté duše, pojd'te blíž ke mně a chraňte mě...

Slyšte ty falešné svědky – vizte tu neukojitelnou touhu lidu, dychtícího po skandálech, před nímž jsem učiněn terčem posměchu. Herodes ode mne očekával odpověď na své výsměšné otázky, že se budu ospravedlňovat a hájit, ale já jsem ani ústa neotevřel zachoval jsem před ním nejhlubší mlčení. Moje mlčenlivost svědčila o mé svrchované důstojnosti, která pro necudné poznámky, jej ten zvrhlý člověk činil, neuznala ho hodným nějaké výměny slov s nekonečně Čistým.

Po čas tohoto dotazování bylo mé Srdce úzce spojeno s mým nebeským Otcem. Toužil jsem vroucně vycedit svou krev do poslední kapky za duše, které tak velice miluji, a byl jsem celý roznicený láskou při pomýšlení na ty duše, které měly následovat můj příklad a mou velkomyslnost. Nejenže jsem se po čas svého výslechu radoval, ale byl jsem i pobádán ve svém nitru, abych uspišil ten okamžik svého utrpení na kříži.

Když jsem přetrpěl všechnu potupu v úplné mlčenlivosti, ponechal jsem je, aby se mnou jednali jako s bláznem, a pak, oblečen v bílé posměšné roucho, byl jsem posmívajícím se zástupem veden zpět k Pilátovi.

21. března 1923

Návrat k Pilátovi

Nebezpečí v povolání lidské přirozenosti

Pozorujte Piláta! Vizte, jak se strachuje, jak je zmaten! Je se svým rozumem v koncích; aby utišil zuřivost lidu, domáhajícího se mé smrti, dává rozkaz, abych byl zbičován.

Taková je také duše, která nemá dost zmužilosti a odvahy, aby energicky zamítla požadavky světa, své přirozenosti a svých vášní. Místo aby poslouchala své svědomí a zkrátka odbyla pokušení, o němž ví, že nepochází od dobrého ducha, povoluje té nebo oné domněnce nebo představě, malému ukojení své žádosti...; přemůže-li se v jednom bodu, povolí v druhém, který vyjadřuje většího napětí sil; umrtví-li se v jedné věci, váhá v jiných, které by jí zajistily větší věrnost k milosti nebo k pravidlům – ale připravily by ji o nějakou malou rozkoš. Povoluje na polovinu tomu, co si žádá přirozenost, a tak utišuje své svědomí.

Například když se jedná o vyzrazení nějaké chyby, ať skutečné nebo domnělé, kterou taková duše na někom našla. Není to ani bratrská nebo sesterská láska, ani horlivost o všeobecné dobro, co ji k tomu pobádá, ale skrytá závist, a její vášeň je tou pravou pohnutkou. Milost a její svědomí ji znepokojují, jako nějaký duch ji varuje před nespravedlností, které se ta duše chce dopustit. Ona možná bude uvnitř chvíli bojovat, ale neumrtvená vášeň ji brzy oloupí o světlo i zmužilost potřebnou k zamítnutí tak ďábelského záměru. Pak vymýšlí, jak by část toho, co ví, utajila, ale ne všechno. Utěšuje se myšlenkou, že činí dobře, že takové věci mají přijít ve známost...

Omezím se jen na pokyn, jen to tak částečně napovím... atd.

Jako Pilát vydáváš mne k bičování! Nemysli si, že tak ukojíš svou vášeň. Dnes tolik, zítra víc... A když jsi tolik podlehla pro pouhé malé popuzení, jak budeš jednat, když přijde pokusení silné?

Bičování Pána Ježíše

Jeho touha po soucitu

Pozorujte, moje milované duše, jak mě vedou, jako tichého beránka, k hroznému a potupnému trestu bičování.

Katani šlehají mé tělo, rána za ránou dopadá, jsem již celý pokrytý modřinami a zlomen únavou... Biči a uzlovitými důtkami mne bijí s takovou silou, že až do kostí pronikají mé bolesti, až jsem se celý třásl bolestí; jsem rozedrán nesčetnými ranami, kusy mého Božského těla jsou vytrhány, krev proudí ze všech údů, jsem tak hrozně znetvořen, že ani nejsem člověku podobný.

Můžete mne pozorovat v tomto moři bolestí bez soucitu? Neočekával jsem soucit od svých katanů, ale od vás, vyvolené duše, ho očekávám!

Vizte mé rány! Kdo z lásky k vám trpěl tolik jako já?

22. března 1923

Ježíš trním korunován

Cesta vůle Boží

Když konečně vyčerpání námahou ti bezcitní a krutí katani ustali, upletli korunu z trní a násilně mi ji vtlačili na hlavu. Pak jeden po druhém přistupovali a posměšně říkali: „Zdráv buď, králi!“ někteří mě tupili, jiní mě krutě bili po hlavě a „všichni rozmnožovali mé nevýslovné bolesti, jimiž jsem se již celý chvěl.

Ó vy duše, které mne milujete, pozorujte mne odsouzeného k smrti, vydaného urážkám a hanobení davu, zbičovaného u sloupu, a jako by to všechno ještě nepostačilo k největšímu pokoření, korunovali mě ještě trním, přioděli šarlatovým hadrem a s výsměchem mě pozdravovali jako směšného krále..., a jednali se mnou jako s bláznem... Já, Syn Boží, jenž držím celý vesmír v dlani své ruky, chtěl jsem v očích lidí být jako nejposlednější a nejopovrženější ze všech. Dalek toho, abych utíkal před takovými pokořováními, snášel jsem je ochotně, abych dostiučinil za pýchu lidí a pohnul duše k následování mých šlépějí.

Tímto bolestiplným korunováním dostiučinil jsem za pýchu těch, kteří nechtějí snést nic, co by je v očích světa ponížilo.

Dovolil jsem, aby má ramena byla přioděna posměšným pláštěm a abych byl posmíván jako blázen, aby mnohé duše neopovrhovaly následováním mne v tom, co svět pokládá za bídné a pokořující, a co by se jím mohlo zdát, že je pod jejich důstojnost.

Žádná cesta, která byla předem stanovena Boží vůlí, není opovržením hodná nebo pokořující. Vy, kteří se ve svém nitru cítíte taženi na tuto cestu..., neodporujte, nepokoušejte se dokázat pyšně, že plníte vůli Boží, když ve skutečnosti činíte svou vlastní. Nenaleznete pokoj a radost v postavení, které v očích světa je více nebo méně skvělé, ale jen v plnění vůle Boží a v úplném podrobení se všemu, co Bůh od vás žádá.

Jsou ve světě též mnohé duše, které jsou náchylné k zajišťování budoucnosti zde na světě. Například některá se cítí být přitahována náklonností k někomu, v kom nachází dobré vlastnosti, čest,

víru, zbožnost, svědomitost v záležitostech obchodních, smysl pro plnění svých rodinných povinností, vůbec vše, co si přeje vidět na tom, koho miluje. Náhle však její mysl posedne pýcha. Napadne ji, že tímto přátelstvím možná budou ukojeny touhy jejího srdce, ne však její marná touha blýskat se před světem. Pak se ta duše odvrátí a hledá to, co by jí zjednalo větší pozornost u lidí, chce se ukazovat, že je bohatší a z lepší třídy lidí. Jak se sama zaslepuje... Ne, jistě nenajdeš štěstí, které hledáš, na tomto světě; a dej Bůh, abys – přestože se vydáváš do tak vážného nebezpečí – našla ho na onom.

A co mám říct o těch, které volám k životu dokonalosti a lásky a které se staví hluchými k mému volání? Jakým klamům se vystavují ty duše, které se domnívají, že jsou ochotny plnit mou vůli, následovat mne a spojit se se mnou..., a přece mi vrážejí hluboko do hlavy trny mé trnové koruny...

Jsou duše, které si žádám přivlastnit; znám je zblízka; miluji je s nekonečnou něžností a táhnu je tam, kde Prozřetelnost Boží připravila pro ně nejjistější cestu ke svatosti. Tam jsem se ustanovil odkrýt jim své Srdce, tam mi ony darují nejvíce lásky... i nejvíce duší...

Ale jaký odpor, jaké zklamání! Jak mnoho z nich, zaslepených pýchou nebo touhou ukojit svou přirozenost nebo marnou touhu, s myslí plnou marných myšlenek, končí odvrácením se od stezky, kterou jim láska naznačila!

Ó duše mým Srdcem zvláště vyvolené, myslíte, že nasledováním svých náklonností mi vzdáváte čest, jakou od vás očekávám? ... Anebo že plníte mou vůli, když odpíráte volání milosti, nebo z pýchy odmítáte následovat mne na cestě lásky?

Ó Josefo, jak mnoho duší je zaslepeno pýchou! Dnes budeš konat mnohé úkony pokory a podřizování se vůli Boží, abys získala pro mnohé duše milost k následování té cesty, kterou jsem pro ně s takovou láskou připravil.

Barabáš dána přednost před Ježíšem

Výzva k vyvoleným duším, aby především volily vůli Boží

Vynasnažíme se teď, aby duše porozuměly, jak mnohé se nechávají svést pýchou.

S trnovou korunou na hlavě, přioděného šarlatovým pláštěm, s tupením a posměchem přivedli mě vojáci zpět k Pilátovi...

Ten, poněvadž nenašel na mně žádnou vinu, která by byla hodna smrti, vyptával se mne znovu a tázal se, proč jsem neodpovídal, věda, že on má moc ukřižovat mne nebo propustit.

Já jsem potom přerušil své mlčení a řekl jsem mu: „Neměl bys žádné moci nade mnou, kdyby ti nebyla shora dána, ale je nutné, aby se naplnila písma“ A potom jsem zase mlčel a odevzdal se úplně Bohu.

Pilát mezitím, znepokojený vzkazem své manželky, trápen výčitkami svědomí a obávaje se, že by lid proti němu mohl povstat, kdyby odmítl odsoudit mne k smrti, hledal záminku, jak by mě propustil. Představil mě tedy lidu v tom zbědovaném stavu, do jakého jsem byl přiveden, a navrhl propustit mne a místo mne odsoudit lotra Barabáše. Ale lid křičel vztekle jako jedním hlasem: „Ať on zemře! ... On musí zemřít, Barabáše propust'!“

Ó vy všichni, kteří mne milujete, uvažte, jak jsem byl přirovnán k lotrovi..., ba ceněn méně nežli ten zpustlý zločinec, jeden z nejhorších lidí. Slyšte jejich zuřivé výkřiky proti mně a s jakým řevem žádají mou smrt...

Vzdálen toho, abych se snažil uniknout této pohaně, přijal jsem ji láskyplně z lásky k duším, z lásky k vám..., s touhou ukázat vám svoji lásku, která mne vedla nejen k smrti, ale abych snášel i pohrdání, potupu a nenávisť od týchž lidí, za něž jsem měl prolít tak mnoho krve.

Nakládali se mnou jako s rušitelem míru, jako s pomateným, jako s bláznem, a já jsem to vše snášel s největší tichostí a pokorou.

Myslíte, že ve své lidské přirozenosti jsem necítil odpor a zármutek? ... Já jsem chtěl vědět ze zkušenosti všechno, co vy budete snášet pro mne, abyste mohli čerpat sílu z mého příkladu za všech okolností vašeho života. Já jsem se tedy neosvobodil, ač bych to byl mohl snadno učinit. Přijal jsem vše láskyplně, abyste vy tím posílnění mohli porozumět, jak máte snést každý odpor a splnit tak svatou vůli Boží..., usmířit Jeho velebnost..., dostiučinit za hříchy světa a získat spasení pro mnohé duše.

Zde ještě jednou oslovuji duše, k nimž jsem mluvil včera. Vás, které jste povolány k životu dokonalému a které smlouváte s milostí, odpovídajíce: „Kterak mohu žít ve stálé skrytosti? ... Já nejsem zvyklá takovému způsobu života..., tak nízké práci..., moje rodina a přátelé mě budou

považovat za směšnou..., neboť já mám nadání a mohu být užitečnější někde jinde atd.“ Já ti odpovídám: „Když jsem se měl narodit z chudé Panny, nebo jako to svět viděl, z chudých a skromných rodičů – daleko od svého domova – ve chlévě – v nejdrsnější roční době a za nejstudenější noci..., váhal jsem? Odmítal jsem?

Po třicet let jsem konal těžkou práci ve skrovnické dílně a snášel pohrdání a lhostejnost těch, pro které můj otec, sv. Josef, pracoval..., aniž sem se neštítel pomáhat své Matce v pokorném, skromném zaměstnání v její chudičké domácnosti. Neměl jsem já více vědomostí, než bylo třeba ke skromnému řemeslu tesařskému – já, který jsem ve věku dvanácti let učil učitele ve chrámě? Ale taková byla vůle mého Otce a tímto způsobem jsem Ho oslavoval...

Hned při započetí svého veřejného života jsem se mohl představit jako Mesiáš a Syn Boží, abych tak hned na sebe upoutal pozornost a získal úctu lidí pro své učení. Neučinil jsem tak, poněvadž mou jedinou touhou bylo činit ve všem vůli mého Otce.

A když udeřila hodina pro moje umučení, viz, jak při vši té krutosti jedněch, při tupení druhých, při opuštěnosti od svých vlastních, při nevděku zástupu..., při nevýslovném mučení mého těla a při vnitřním odporu mé přirozenosti objímal jsem vždy s větší láskou nejsvětější vůli mého nebeského Otce.

Tak když ty se velkomyslně poddáš vůli Boží přes svůj vnitřní odpor, když přes odpor tvé rodiny, přes úsudek světa... se odevzdáš velkomyslně vůli Boží, pak dosáhneš úzkého spojení s Bohem a budeš zakoušet nevýslovné sladkosti.

Co jsem řekl duším, které zakoušejí ten velký odpor k pokornému a skrytému životu, opakují těm, které naopak jsou povolány, aby se zaměstnávaly prací ve světě, ale zatím se jejich touha nese k životu osamělému a skrytému.

Ó vyvolené duše, vaše štěstí a dokonalost netkví v tom, abyste šly za tím, co vás láká, ani v tom, zdali jste světu známy nebo neznámy, ani v užívání nebo skrývání vašich schopností, ani v tom, zdali se o vás myslí mnoho nebo málo..., zdali máte dobré zdraví či ne..., ale jedině v přijímání Boží vůle s láskou a v dokonalém souladu s tím, co Bůh od vás požaduje pro svou slávu a vaše posvěcení.

Dost pro dnešek, Josefo; budeme pokračovat zítra. Miluj a plň mou vůli s radostnou ochotou, neboť to bude znamenat tvoji cestu lásky ve všem.

24. března 1923

Pán Ježíš odsouzen k smrti

Rozjímej na okamžik, jaké mučednictví trpělo moje nanejvýš citlivé a milující Srdce, když jsem viděl, jak byla dána přednost Barabášovi a mnou tak opovrhovali; a jak až do živého mne ranil ten křik zástupu, žádajícího mou smrt.

Připomněl jsem si něžné laskání své Matky, když mne tiskla ke svému srdci..., námahy mého pěstouna a jeho starostlivost, s jakou o mne pečoval po celý můj život...

Přehlédl jsem v duchu všechna ta dobrodiní, která jsem tak štědře uděloval tomuto nevděčnému lidu, jak jsem navracel zrak slepým, zdravím nemocným, uzdravoval kulhavé, sytil zástupy na poušti, ba i mrtvé z mrtvých křísil..., a viz teď, do jakého zbědovaného stavu jsem přiveden, nenáviděn snad více než kdy který člověk byl, odsouzen k smrti jako zločinný lotr..., celé množství lidí se domáhalo mé smrti... Pilát teď vynesl rozsudek. Ó vy všichni, kteří mě milujete, pozorujte a vizte bolest mého Srdce.

Jidášovo zoufalství

Touha Božího milosrdenství

Po zradě v zahradě Olivetské Jidáš prchl a potuloval se sem tam jako oběť výčitek svědomí, které jej obviňovalo z ohavné svatokrádeže. A když uslyšel, že jsem odsouzen k smrti, ze zoufalství se oběsil.

Kdo může změnit hloubku zármutku mého Srdce, jaký jsem cítil, když jsem viděl tuto duši, která byla tak dlouho s láskou vyučována, která přijala moje učení a tak často slýchala z mých rtů slova odpuštění těch nejohavnějších zločinů – jak se nyní vrhá do pekelného ohně?

Ó Jidáši, proč se nevrhneš k mým nohám, abych i tobě odpustil? Bojíš-li se přiblížit se ke mně, protože jsem obklopen zástupem, aspoň na mne pohleď ..., moje oči se setkají s tvými, nebo ještě i teď se k tobě obrazení s láskou.

Ó vy všichni, kteří jste na srázné cestě hříchu, kteří kvůli hříchu po delší nebo kratší dobu žijete jako uprchlí a bloudící ...,

jestli viny, kterých jste se dopustili, zatvrdily a zaslepily vaše srdce..., jestli jste kvůli ukojení jedné nebo druhé vášně sešli na špatné cesty..., ó, pak, když pominuly pohnutky nebo spoluviníci na vás zapomněli a vy poznáte stav své duše, ó, nepoddávejte se pak zoufalství! Neboť pokud je v člověku dech života, potud se ještě může utéci k milosrdenství Božímu a prosit za odpuštění.

A jestli jste ještě mladí, ale přesto již váš pohoršlivý život vás snížil v očích světa, nebojte se... Ba i je-li k tomu příčina, aby se s vámi jednalo jako s kriminálníky, kdybyste byli na posměch a jako vyvrhelové, váš Bůh si nepřeje vidět vás upadnout do pekelného ohně... Naopak, On vroucně touží po tom, abyste přišli k Němu, aby vám mohl odpustit. Neodvažujete-li se mluvit k Němu, aspoň k Němu vzhlédněte a ať vzdechy vašeho srdce Jej dosáhnou a ihned uvidíte Jeho laskavou otcovskou ruku, vztaženou, aby vás vedla ke zřídlu odpuštění a života.

Kdyby se stalo, že větší část svého života jste strávili v bezbožnosti a lhostejnosti, a kdyby snad náhlý příchod vaší hodiny smrti vás naplnil zoufalstvím... Ó, nedejte se svést, neboť i zde je ještě čas na odpuštění. Kdyby vám zbývala již jen jedna vteřina života, v té jedné vteřině si můžete ještě vykoupit zpět život věčný.

Kdyby celý váš život byl stráven v nevědomosti a bludu..., kdybyste byli příčinou velikého zla a zkaženosti jiných lidí, ba celé velké lidské společnosti nebo náboženství, ale pak nějakou shodou okolností byste poznali, že jste se klamali..., nepřipusťte, aby vás zdržela tíže hříchů a toho zla, které jste zavinili, ale s duší proniknutou hlubokou lítostí se vrhněte do propasti milosrdenství a spechejte k tomu, který čeká na váš návrat, jen aby vám odpustil.

Stejně je to s duší, která od malička věrně plnila můj zákon a má přikázání, ale ponenáhlu pak chladla až k vlažnosti a neduchovní, pohodlné životní cestě. Ona, abych tak řekl, zapomněla na sebe a své vyšší snahy. Bůh od ní žádal větší snahu, ale ona, zaslepena navyklymi chybami, klesla do stále větší vlažnosti, až pak i do skutečného hříchu, neboť její hluché a ospalé svědomí již necítí ani výčitky, ani neslyší hlas Boží.

Pak možná se ta duše probudí a s hrůzou pozná, že její život byl zanedbaný, prázdný a neužitečný pro její spasení... Ztratila nesčíslné milosti a d'ábel, který by ji nerad ztratil, se snaží využít co nejvíce její sklíčenosti, uvrhne ji do ochablosti, smutku a skleslosti... a konečně až do strachu a zoufalství.

Ó má milovaná duše, nedbej tohoto krutého nepřítele..., ale jak jen můžeš nejdříve, přijď ke mně a naplněna nejhlubší lítostí pros snažně moje milosrdenství a nic se neboj, já ti odpustím. Začni opět svůj horlivý život a obdržíš zpět svoje ztracené zásluhy a moje milost tě nikdy neopustí.

Zůstaň skryta, Josefo, v propasti mé lásky a modli se, aby duše mohly být naplněny tímtež smýšlením.

26. března 1923, pondělí Sv. týdne

Křížová cesta

Pokračujme, Josefo. Následuj mne sehnutého pod tíží kříže na Kalvárii.

Zatímco ztráta Jidášovy duše plnila moji duši zármutkem, bezcitní katani vložili tvrdý, těžký kříž na má rozedraná ramena. Na tomto kříži jsem měl dokonat tajemství vykoupení.

Andělé nebeští, popatřte na Boha, před nímž v klanění padáte na tváře... Vizte Stvořitele všech divů světa, jdoucího na Kalvárii a nesoucího ten svatý a požehnaný kříž, na kterém má zemřít.

Ó duše, které mě toužíte následovat, pozorujte mě též, jak namáhavě jsem se vlekl kupředu, s tělem mukami zlomeným a zalitý potem a krví. – Trpěl jsem velice, ale nebylo nikoho, kdo by mě politoval. Zástup mě následoval, nemilosrdní vojáci jako zuřiví vlci mě obklopovali, nikdo však se mnou neměl slitování.

Byl jsem již tak velice vyčerpán a kříž byl tak těžký, že jsem na cestě klesl... Hleď, jak surově mě ti nelidští vojáci zvedají znovu na nohy... Jeden mě popadl za ruku, druhý za šat, který byl přischlý k ranám, třetí mě uchopil za krk... a ještě jiný za vlasy. Někteří mě zasypávali ranami pěstí, jiní mě na zemi ležícího brutálně kopali. Kříž celou svou tíží padl na mne a tlačil mě k zemi. Prach na silnici, do něhož jsem padl tváří, oslepil mé oči, smísel se s mou krví a pokryl mou zraněnou a rozedranou tvář. Byl jsem nejbídnější a nejopovrženější ze všech tvorů.

Setkání Pána Ježíše s Jeho Matkou

Pojď se mnou kousek dále... Tam uzíš mou blahoslavenou Matku, její srdce je proniknuto žalem. Přichází, aby mne potkala, a to ze dvou příčin: aby pohledem na mne, svého Boha, nabyla síly ke snášení bolesti a aby též mne, svému Synovi, dodala zmužilosti, abych dále konal i dokonal dílo vykoupení, v němž mi pomáhala, když jsem viděl její statečnost.

Uvažuj o mučednictví těchto dvou Srdcí. Co miluje tato Matka víc nežli svého Syna? ... A není nikterak schopna pomoci mi, ví, že tím jen rozmnoží moje muka, když užířím její bolest.

A co já miluji víc nežli svou Matku? Já však nejen že jí nemohu poskytnout žádnou útěchu, ale nadto vím, že ten můj hrozný stav, v němž mě vidí, proniká její srdce toutéž bolestí, kterou já trpím; neboť trpím-li já smrtelná muka na svém tele, ona je trpí ve svém srdci.

Viz její zrak upřený na mne a můj, ztemnělý a krví oslepený, upírající se na ni. Nemluvíme ani slova, ale co všechno si navzájem řekla naše srdce při tomto jediném srdcercvoucím pohledu...

Ano, moje Matka pomocí Božského zjevení byla v duchu přítomna všem mukám mého hořkého umučení. Někteří z učedníků ze strachu před židy mě následovali jen zdaleka, snažili se dozvědět, jak věci pokračují, aby jí to mohli sdělit. A jakmile se moje Matka dověděla, že jsem byl odsouzen, hned se vydala na cestu, aby mě potkala – a již mě neopustila, dokud jsem nebyl položen do hrobu.

27. března 1923, úterý Sv. Týdne

Šimon Cyrenský

Jak máme pomáhat Pánu Ježíši nést kříž

Mezitím průvod pokračoval na cestě ke Kalvárii...

Z obavy, že bych mohl zemřít před ukřížováním, se ti zlí lidé ze zlomyslnosti a nenávisti, nikoli ze soucitu, ohlíželi po někom, kdo by mi pomohl nést kříž, a nabídli za to malou odměnu; popadli muže z toho okolí, jménem Šimon...

Pozoruj mě v duchu na té cestě ke Kalvárii, obtíženého těžkým křížem, a povšimni si i Šimona, nesoucího kříž za mnou, a uvaž dvě věci:

Ač to byl člověk dobré vůle, byl ziskuchtivý a pomáhal mi nést kříž jen za plat. Proto když začínal být unaven, ponechával mi víc a více tíhu kříže – proto jsem klesl ještě dvakrát.

Za druhé, tento muž mi pomáhal nést jen část kříže, nikoliv celý.

Jsou mnohé duše, které mě následují, jež se uvolí pomáhat mi nést kříž, ale jsou znepokojovány starostmi o svůj odpočinek a pohodlí... Jiné svolí jít za mnou, a proto se chápou života dokonalého, ale nevzdávají se ziskuchtivosti, která v mnohých případech zůstává jejich hlavní starostí. Jsou na rozpacích, a když je můj kříž příliš tlačí, nechají ho padnout. Snaží se uniknout utrpení, počítají, kolik odříkání je to bude stát, vyhýbají se pokořování a unavující práci, jak jen mohou. Ohlížejí se zpět, litují toho, co opustily, a snaží se opatřit si alespoň nějaké potěšení. Slovem, jejich duše jsou sobecké, následují mě více kvůli sobě než kvůli mně. Přijímají jen ty obtíže, kterým se již vyhnout nemohou, anebo to, co je přísnou povinností..., a tak nesou jen malou část mého kříže, a to takovým způsobem, že stěží si získají tolik zásluh, kolik je nezbytně ke spasení zapotřebí. V budoucím životě uvidí, jak daleko zůstaly pozadu.

Na druhé straně je zase mnoho duší, jež pudí naděje na jejich spasení, ale ještě více je pobádá láska; ty jsou pevné ve svém předsevzetí následovat mě na křížové cestě. Dychtivě se chápou života dokonalosti a věnují se mé službě, chtějí nést celý kříž, nejen jeho část. Jedinou jejich touhou je ulehčit mi a potěšit mě. Oddávají se úplně mé vůli, prosí o to a vyhledávají všechno, čím by mě potěšily. Nemyslí na odměnu ani na své zásluhy, nedbají únavy a utrpení, jež je potkávají; jejich jediným cílem je, aby mi osvědčovaly lásku a těšily mé Srdce.

Dolehne-li na ně kříž v podobě nemoci nebo je-li skryt v nějakém zaměstnání, které je jim proti chuti nebo je málo vhodné pro jejich schopnosti..., je-li zaviňován zapomnětlivostí nebo odporem těch, kteří jsou kolem nich, ony to uznávají a přijímají s úplnou poddaností, jaké jen je jejich vůle schopna.

Někdy se stane, že jsou pobádány větší láskou a horlivostí pro duše a učiní něco, co se jim za daných okolností zdá nejlepší, věci se však obrátily docela jinak, než očekávaly, a mělo to za následek celou řadu pokořování a zkoušek. Tyto duše, puzeny jedine láskou, přijímají radostně tyto neočekávané následky svých činů, protože v nich spatřují můj kříž; ony jej mají v úctě, obětují jej Bohu a používají k rozmnožení mé cti a slávy.

Tyto duše kříž skutečně přijímají a následují mě. Jejich zájmem a ziskem je jedine láska. Ty skutečně moje Srdce oslavují a poskytují mu odpočinek.

Buďte ujištěny, že vaše utrpení a sebezapírání není marné, přináší-li ovoce pozdě nebo nepřináší-li ho vůbec. Jednoho dne budete z toho sklízet hojnou úrodu snopů a velkou odměnu.

Když duše opravdu miluje, neměří nikdy, jak mnoho činí, ani neváží, kolik trpí; nikdy neočekává odměnu a hledá vždy jen to, o čem ví, že by bylo k větší cti a slávě Boží, neřekne nikdy „dost“, když se jedná o práci a únavu..., a protože její cíl a úmysl je čistý, nikdy se nevymlouvá a neprotestuje; protože činí vše z lásky, její námahy a utrpení vždy oslavují Boha. Netrápí se, ani neztrácí klidnou mysl, setká-li se s odporem, pronásledováním nebo pokořováním, protože její pohnutkou je láska a výsledek též odevzdává rukám Lásky.

Tyto duše nejsou ziskuchtivé; chtějí mě jen těšit; touží mi jen poskytnout úlevu a oslavit mě. Z téže příčiny také přijímají na svá ramena celý můj kříž a nesou celou jeho tíhu.

28. března 1923, středa ve Sv. týdnu

Ukřižování

Přišli jsme až k hoře Kalvárii. Rozčilení zástupu vzrůstá, když já jsem se vlekl kupředu jen s největší obtíží a tam, námahou úplně vyčerpan, jsem klesl potřetí.

Svým prvním pádem jsem získal milost obrácení pro hříšníky ve zlém zakořeněné ... Druhým pádem jsem získal povzbuzení pro ty slabé duše, které jsou zaslepeny zármutkem a úzkostí, aby mohly povstat a začít znovu kráčet po cestě ctnosti. Můj třetí pád bude napomáhat duším k pokání v hodině smrti.

Teď jsme dostoupili vrcholu. Hleď, s jakou dotěrností mě ti zatvrzelí hříšníci; obstoupili, někteří popadli kříž a položili ho na zem..., jiní ze mne strhávají šat, čímž znovu otvírají mé rány, má krev teče znovu...

Rozjímejte, milé duše, o mém zahanbení, jaké jsem cítil, když jsem se viděl tak vystaven pohledu chátrý..., jaká to byla úzkost a zmatek pro mou duši. Tito ukrutní muži mě oloupili o tuniku, kterou moje Matka s takovou láskou upletla; hned jako nemluvně mě do ní oblékla a ona rostla s mou postavou. Oloupili mě o ni a metalí o ní los, čím má být. Představ si zármutek mé Matky, když toto vše viděla..., jak toužila dostat onu tuniku, nyní prosáklou mou krví.

Již přišla ta hrozná hodina! Katani mě položili na kříž. Uchopili a násilně roztáhli mé ruce, aby mohli dosáhnout v kříži připravené díry. Každé hnutí působí, že moje trním korunovaná hlava naráží silněji na kříž..., trny se do ní zabodávají hloub a hloub. Slyš opět – přibíjejí mou levou ruku. Až i nebesa se třesou a andělé při tom divadle padají na své tváře...

A co mne se týče, já zachovávám nejhlubší mlčení, ani žádný nárek z mých rtů neuklouzl.

Když přibíli ruce, natahovali ukrutně moje nohy; rány na mém těle se protrhaly a znovu otevřely..., nervy se oddělily..., klouby vymkly... Byla to nevýslovná muka... Dlouhým hřebem prohnali mé nohy a moje krev tekla na zem!

Rozjímání

Zastav se na chvíli a rozjímej o těchto probodených rukách a nohách..., o tomto těle, pokrytém ranami..., o hlavě celé probodané ukrutnými trny. Znečištěné blátem, zalité krví a potem.

Podivuj se a žasni nad mou mlčenlivostí, trpělivostí a odevzdaností při takovém brutálním mučení. Taž se, kdo to trpí?! Kdo je tou obětí takového barbarství? Je to Ježíš Kristus, sám Syn Boží, který učinil nebe, zemi a všecky věci..., který dává rostlinám vzrůst a všem živočichům všecko, co k životu potřebují... Který stvořil člověka a jehož moc všecko zachovává a řídí... Hleď, nemůže se ani hnout, je předmětem posměchu a oloupen o vše. – Avšak zanedlouho – jaké zástupy Ho budou následovat, když předtím opustí bohatství, pohodlí, čest, rodiny a statky, všecko, co svět může dát – aby Jemu vzdaly čest, slávu a lásku, jaká Mu náleží.

Dejte teď pozor, vy andělé nebeští, a všichni, kteří mě milujete! Vojáci se chystají obrátit kříž, aby na jeho zadní straně mohli ohnout hřeby, čímž chtěli zabránit, aby je váha mého těla nevytáhla. Moje svaté tělo dává polibek pokoje provinilé zemi... Nato je Kalvárie svědkem skutečného divu na prosbu mé Matky. Když sama stojí bezmocná, nemůže mi pomoci, prosí vroucně mého nebeského Otce o smilování... a na její prosbu legie andělů se tlačí okolo, aby chránili moje tělo a zamezili, abych se o zem neodřel a nezranil a tíží kříže nebyl umačkan.

Když se pak vzduchem nesly údery kladiv těch nelidských vojáků, třásla se země... V nebi nastalo utišení; andělští duchové se klaněli, padajíce na své tváře... Bůh je přibit na kříž!

Josefo, viz svého Ježíše rozpjatého na kříži, nemůže hnout rukou ani nohou, je vystaven zrakům obnažený, beze cti a svobody... Nic Mu nezbylo.

Nikdo Ho nelituje, nikdo s Ním nemá soucitu v Jeho bolestech, místo toho jen nový posměch, nové urážky, víc a víc bolestí přidáváno k těm, které již snáší. Miluješ-li mne opravdu, co učiníš, aby ses mi stala podobnou? Odepřeš mi to, co moje láska žádá? ... Nevynaložíš všechnu snahu, abys mě potěšila?

A teď, Josefo, padni na svou tvář k zemi a poslyš má slova:

„Má vůle vítěz v tobě...

Moje láska stravuj tě...

Tvoje bída oslavuj mě!“

30. března 1923, na Velký pátek

Pán Ježíš na kříži

Sedm posledních slov

Spravil jsem tě o svém utrpení. Následuj mě v něm, buď v mé společnosti a sdílej se mnou můj smrtelný zápas...

Teď je hodina vykoupení světa! Zdvihají mě vzhůru jako pro divadlo a k posměchu zástupu..., ale též k obdivu duším...

Pokoj přišel na svět! ... Kříž, který dosud byl nástrojem mučitelským, na němž umírali největší zločinci, se změnil ve světlo a pokoj světa a v předmět nejhlubší úcty.

Hříšníci budou z mých ran čerpat odpuštění ... a moje krev smyje a smaže všechnu jejich špínu a nečistotu.

Čisté duše přijdou, aby z mých ran uhasily svou žízeň a zanítily plamen lásky ve svých srdcích, najdou v nich též své útočiště a navždy se v nich ubytují.

Svět našel svého Vykupitele a duše vyvolené svůj vzor, který musí napodobit.

A co se tebe týká, Josefo, tyto ruce jsou tvoje, aby tě podporovaly, a tyto nohy, aby tě následovaly a nikdy tě neopustily. Piš všechno, co vidíš.

Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí

Neznali Ho – toho, který je jejich životem. Na Jeho ramena nahromadili všechnu zuřivost svých nepravostí. Ale já prosím Tebe, Otče, zahrň je plnou mírou svého milosrdenství.

Ještě dnes budeš se mnou v ráji ...

... neboť tvoje víra v milosrdenství tvého Spasitele smazala všechny tvé hříchy a přivede tě do věčné blaženosti.

Ženo hle, syn tvůj!

Ó Matko má! ... Tito jsou moji bratři..., přijmi je... Vy, za něž jsem umřel, nejste více sami; máte Matku, k níž se můžete utéci v každé potřebě.

Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?

Ano, od nynějška má duše právo říci svému Bohu: „Proč jsi mne opustil?“ Po dokonání tajemství vykoupení se stal člověk synem Božím, Kristus jeho bratrem, život věčný jeho dědictvím.

Žízním!

Ó můj Otče, skutečně žízním po tvém oslavení, a hle, teď přišla již ta hodina! Člověk od nynějška ze splnění svých slov pozná, že skutečně Ty jsi mne poslal a Ty budeš oslavován.

Žízním po duších a na uhašení té žízně jsem dal všechnu svou krev až do poslední kapky..., a proto teď mohu říci:

Dokonáno jest!

Teď konečně je dokonáno to velké tajemství lásky, v němž Bůh vydal svého vlastního Syna na smrt. Přišel jsem na svět, abych činil vůli Tvou; ó můj Otče, již je splněna!

V ruce Tvé poroučím ducha svého!

Tobě dávám zpět svou duši. Tak také duše, které plní mou vůli, budou moci skutečně vším právem říci: Všecko je dokonáno... Pane a Bože můj, přijmi mou duši, již odevzdávám v ruce Tvé.

Josefo, Napiš, co jsi slyšela. Já chci, aby duše slyšely a četly, co bylo napsáno..., aby ty, které žízni, mohly pít, a které hladoví, mohly se nasytit.

SMÍR ... LÁSKA ... DŮVĚRA ...

Smír

To je život ve spojení s Božským Usmiřovatelem: Pracovat pro Něj a v Něm v duchu usmiřování v úzkém spojení s Jeho smýšlením a s Jeho tužbami.

Přicházím, abych si v tobě odpočinul, neboť jsem tak málo milován!

Hledám lásku, ale setkávám se jen s nevděčnou nedbalostí. Je málo duší, které mě opravdu milují. Jediné, co od tebe žádám, je, abys byla vždy připravena potěšit mé Srdce, kdykoliv tě navštívím. Útěcha poskytnutá mi jednou věrnou duší vynahradí chladnost a lhostejnost mnoha jiných.

Někdy budeš ve svém srdci cítit takovou úzkost, jaká je v mém Srdci, a tím utišíš můj zármutek. Neboj se, já jsem s tebou!

Když tě nechám nápadně chladnou, to používám tvého tepla k rozehrání jiných duší.

Když na tebe dopustím úzkosti, tímto utrpením zadržíš trestající ruku Božské spravedlnosti, právě když se chystá udeřit hříšníky.

Když se ti zdá, že mě nemiluješ, ale přesto mi stále říkáš, že mě miluješ, tehdy nejvíce těšíš mé Srdce!

Jediný úkon lásky v opuštěnosti, v níž tě nechám, dá mi náhradu za mnoho projevů nevděku vůči mně. Moje Srdce počítá a sbírá tyto úkony tvé lásky jako vzácný balzám.

Trp, protože miluješ, pracuj, protože miluješ, a nade všechno opusť sebe, protože miluješ.

Když tě nechám v duchovní úzkosti a velké opuštěnosti, trp to z lásky.

Uvažuj o těchto slovech: „Zlato se čistí v ohni.“ Tak utrpení očišťuje a posiluje duši a čas pokušení přináší velký zisk pro tebe i pro duše.

Chci, abys hořela touhou po zachraňování duší... přeji si, aby ses vrhla do mého Srdce a jediným svým zaměstnáním učinila moji oslavu. Duše mají tak velkou cenu!

Neboj se utrpení, neboť snášením utrpení můžeš rozmnožit mou slávu a dostiučinit za hříchy světa.

Nevíš, že já a kříž jsme nerozluční? Potkáš-li mě, potkáš kříž; a najdeš-li kříž, mne jsi našla.

Kdo miluje mne, miluje kříž, a kdo miluje kříž, miluje mne. Jenom ti, kdo milují kříž a objímají jej z lásky ke mně, obdrží život věčný.

Cesta ctnosti a svatosti pozůstává z odříkání a utrpení. Kdokoliv velkomyslně přijme kříž, kráčí v pravém světle; jde po přímé a jisté cestě, na které není srázů, po nichž by mohl sklouznout dolů.

Můj kříž je dveřmi do pravého života a duše, která ví, jak jej má přijmout a milovat právě takový, jaký jsem já pro ni vybral, vejde skrze něj do slávy života věčného.

Chápeš teď, jak drahocenný je kříž? Nevyhýbej se mu... Miluj jej, protože pochází ode mne, a já tě nikdy nenechám bez potřebné síly, abys ho mohla unést.

Já jsem nesl kříž z lásky k tobě, a ty bys ho nechtěla nést z lásky ke mně?

Ejhle, Srdce, které dává život světu..., ale z kříže. Tak i duše, které jsem vyvolil za pomocnice v šíření světla a života po světě, se musí, po příkladu svého Božského Mistra a Spasitele, s úplnou poddaností nechat přibít na kříž.

Největší odměnou, jakou mohu duši dát, je, že ji učiním obětí mé lásky a mého milosrdenství, a vydám ji, jako jsem vydal sebe, v oběť za hříšníky.

Víš, jak mě potěšíš? Miluj mě a trp za duše a nikdy mi nic neodepři!

Ano, neodpírej mi nic a nezapomeň, že potřebuji duše, které by snášely moje utrpení a zadržely můj Božský hněv. Já ovšem ty duše budu podporovat.

Když se některá duše modlí za hříšníka s vroucí touhou, aby se obrátil, její modlitba zpravidla získá jeho obrácení, ač někdy až v posledním okamžiku, a urážka učiněná mém Srdci je usmířena.

Ale v žádném případě taková modlitba není ztracena, neboť za prvé potěší mé Srdce zraněné urážkami, a za druhé, není-li ten, za nějž se modlila, toho hoden, přidělí se užitek a síla té modlitby jinému, který je lépe připraven těžit z toho.

Některé duše jsou povolány k tomu, aby mne po čas svého pozemského života i po celou věčnost oslavovaly nejen tolik, kolik jsou povinny samy za sebe, ale aby mi vynahradily i tu čest a slávu, kterou mi měly vzdávat duše, které jsou ztraceny... Takovým způsobem moje sláva není o nic zmenšena, neboť jedna spravedlivá duše je s to vynahradit ji za mnoho jiných.

Moje láska k duším je tak veliká, že jsem přímo stravován touhou po jejich záchraně.

Duše spějí k záhubě a moje krev je pro ně ztracena! Ale ty, které mě milují, obětující sebe jako oběti na usmíření, svolávají milosrdenství Boží, a toto je právě to, co zachraňuje svět!

Hledám duše, které by usmiřovaly ty mnohé urážky, páchané proti božské Velebnosti, a jsem stravován touhou, abych mohl odpouštět.

Ubozí hříšníci! Jak jsou slepí! Já hledám, jak jen bych jim odpustil, a oni zase, jak jen by mě uráželi... Pronásleduji je jako policie zločince – policie je však hledá proto, aby je potrestala, já je zase hledám proto, abych jim odpustil.

Svět se vrhá do všech možných rozkoší; páchá se takové množství hříchů, že moje duše je proto zaplavena hořkostí a žalem.

Kde najdu úlevu v tomto mém zármutku?

Obětuj celou svou bytost na usmíření za ty přemnohé hříchy a na zadostiučinění Boží spravedlnosti. Je-li veliká tvoje nehodnost a tvoje hříchy, pojď, ponoř je do proudu krve mého Srdce, a tak se očisti. Pak přijmi velkomyslně všechna utrpení, která ti z mé vůle budou poslána, a obětuj je mému nebeskému Otci. Tvé srdce by mělo hořet touhou, abys skrze mé zásluhy mohla těšit a usmiřovat Boha uraženého tak mnohými hříchy.

Řekni mi: znáš srdce, které by milovalo více než moje a které je méně milováno?

Je možno nalézt srdce, které by se stravovalo větší ochotou odpouštět než moje?

A přece v odplatu za tak mnoho lásky se mi dostává jen velkých urážek.

Ubohé duše... Pojďme, žádejme pro ně odpuštění a usmiřujme za jejich hříchy:

„Ó Otče můj, smiluj se nad dušemi! Netrestej je, jak toho zasluhují, ale buď jim milostiv pro přimluvu svého Syna.“

Přicházím si odpočinout mezi ty, které jsem si vyvolil. Kéž tyto duše svou věrností a láskou zahojí rány způsobené mi hříšníky. Potřebuji oběti na usmíření té hořkosti způsobené mému Srdci a na utišení mého zármutku.

Jak veliký počet hříchů je páchán! ... Jak mnoho duší je ztraceno!

Zatvrzelost hříšných duší hluboce zraňuje mé Srdce. Ale něžný cit toho, kdo mě miluje, nejenom hojí rány, ale i odvrací tresty Boží spravedlnosti.

To, že jsem na tebe seslal utrpení, neznamená, že tě méně miluji. Potřebuji utrpení, abych mohl uzdravit rány hříchu.

Já budu usmiřovat za tebe a ty za duše.

Mnozí mě urážejí a mnoho je ztracených, nejvíce však mé Srdce zraňují ti, kteří mě mnoho milují, ale stále si něco podržují a neodevzdávají se mi cele. Neukazují jim já ještě dost jasně, jak vroucně je miluji? Nedávám já jim celé své Srdce?

Těš mě, miluj mě, oslavuj mě skrze mé Srdce.

Tímto Srdcem usmiřuj a dostičiň Boží spravedlnosti. Obětuj je Bohu Otci jako oběť lásky za duše, obzvláště za ty, které se mi zaslíbily a zasvětily.

Žij se mnou a já budu žít s tebou. Ukryj se ve mně a já vniknu hluboko do tvého srdce. Budeme těšit jeden druhého, neboť moje bolest bude tvou bolestí a tvoje bude mou.

Dnes mě budeš těšit. Vejdi do hlubin mého Srdce a obětuj sebe mému Otci se zásluhami svého Ženicha. Pros Jej, aby odpustil těm mnoha nevděčným duším. Řekni Mu, že přestože jsi maličká, jsi připravena dostičiň za hříchy lidí proti Němu páchané.

Řekni Mu, jak bídná a maličká jsi, ale že jsi pokryta mou krví.

Tak strávíš den v prosbách za odpuštění a v usmiřování za hříchy.

Chci, abys svou duši spojila s tou horlivostí, jež stravuje mé Srdce. Kéž by duše vskutku pochopily, že já jsem jejich radost i odměna.

Kéž by ode mne neutíkaly, neboť já je velice miluji!

Viz ty rány, které byly otevřeny na kříži, aby vykoupily svět od věčné smrti a daly mu život! Tyto rány získají odpuštění a milování pro mnohé duše, které rozhněvaly mého Otce, a od nynějška jim budou dávat světlo, sílu a lásku.

Tato rána v mém Srdci je hořící výhni, od níž vyvolené duše musí zanítit svá srdce. Tato rána je jejich; jim náleží i se všemi milostmi, které obsahuje, aby je mohly rozdávat světu, mnohým duším, které nevědí, kde je mají hledat, a také mnohým jiným, které je odmítají.

Dám jim všecko potřebné světlo, aby poznaly, jak mají využítovat svůj poklad, a aby nejen lásku ke mně a známost o mně šířily, ale aby též dostiučinily za urážky, jimiž mě hříšníci zasypávají. Je to bolestné, že svět mě tak uráží, ale bude zachráněn usmiřováním mých vyvolených duší.

Miluj, neboť láska je usmiřováním a usmiřování je láskou.

Láska

To je důvěrnost s tím, který je Láska sama, který sestupuje až na úroveň svých tvorů, aby od nich žádal lásku.

Jen lásku hledám, lásku povolnou, která se nechá vést Milujícím... Lásku nezištnou, která nehledá rozkoše a vlastní zájmy, ale myslí jen na svého Miláčka. – Lásku horlivou, hořící, ohnivou a silnou, která překonává všechny překážky povstávající ze sobeckosti; to je pravá láska, která zachraňuje duše z bezedné propasti, do které se střemhlav vrhají.

Pozoruj mé Srdce, snaž se je poznat – z něho se naučíš lásce... Pravá láska je pokorná, velkomyslná, nezištná. Chceš-li tedy, abych tě naučil lásce, začni se zapomináním sebe. Nezastavuj se před obětmi. Nedej se zadržet, když tě to něco stojí... Nevšímej si toho, k čemu tě láká osobní zájem, a čiň všechno, protože miluješ.

Mnohé duše si myslí, že láska pozůstává jen v tom, když praví: „Bože můj, miluji Tě!“ Ne; láska je sladká a činí vše, protože miluje. Chci, abys mě milovala tímto způsobem v práci, v odpočinku, v modlitbě, v útěše, v úzkosti a v pokořování a dávala mi stále důkazy své lásky skutky; to je pravá láska!

Pochopí-li toto duše opravdově, budou rychle pokračovat v dokonalosti – a jak velkou útěchu poskytnou mému Srdci!

Řekni mi, že mě miluješ, neboť to je to, co nejraději slyším, protože lačním po lásce.

Chci, abys horoucně toužila po tom, abych byl milován; to musí být jediným pokrmem tvé duše.

Viz to Srdce, hořící touhou po lásce duší, zvláště po lásce duší vyvolených.

Pojď, vejdi do mého Srdce, odpočívej ve mně v mém pokoji. Přiblíž se k této výhni lásky. Přines mu všechnu svou bídu, aby mohla být strávena jeho plameny...

Odpočívej v mém Srdci a podílej se na jeho zármutku. Mnozí je naplňují zármutkem, ale tvá láska mě potěší.

Láska činí vše snadným. Duše, která miluje, si přeje trpět, neboť utrpení zvětšuje lásku. Láska a utrpení úzce spojují duši s Bohem a činí ji jedno s Ním.

Mnozí jsou ochotni bavit se se mnou, když je navštívím útěchou. Mnozí mě přijímají s radostí ve svatém přijímání, avšak málo je těch, kteří mě vítají, když je navštívím s mým křížem.

Když je duše přibita na kříž a podrobuje se mé vůli, taková duše mě oslavuje i potěšuje a je mi velice blízká.

Mnohé duše mě neznají; je však velký počet duší, které mě znají, ale opouštějí mě, protože chtějí užívat radostí života. Ve světě jsou mnozí lidé smyslní, ale též mezi mými vyvolenými jsou duše, které vyhledávají radovánky! Bloudí, neboť moje cesta je cestou utrpení a křížů. Jenom láska jim může dát sílu, aby mne mohli následovat, proto právě žádám lásku.

Když se dva lidé navzájem milují, postačí nepatrná nešetrnost, aby se druhý cítil zraněn. A tak je to též s mým Srdcem. Právě proto žádám, aby ty duše, které touží po úzkém spojení se mnou, mi nic neodpíraly. Budeš-li ty věrná ve všech nepatrných podrobnostech lásky, já se nenechám překonat ve velkomyslnosti. Tvoje duše bude přeplněna pokojem, ani tě neopustím, a jakkoli jsi maličká, i v té maličkosti budeš velká, protože já v tobě budu přebývat.

Moje Srdce nemůže již déle udržet vroucí touhu, aby se mohlo darovat, vydat se hříšníkům a stále s nimi zůstat. Jak toužím, aby mi otevřeli svá srdce, uzavřeli mě v nich a aby ten oheň, který stravuje mé Srdce, posílil a roznítil jejich srdce.

Pak jim budu právě tím, čím si mě sami budou přát mít: Budou-li na mne pohlížet jako na svého Otce, budu jim Otcem. Budou-li po mně toužit jako po svém Miláčkovi, budu jejich Miláčkem. Potřebují-li sílu, budu jejich silou, a přejí-li si těšit mne, nechám se od nich těšit.

Přeji si jedině dát jim sebe a naplnit je milostmi pro ně připravenými.

Dovol mi potěšit se u tebe. Moje velikost způsobí, že tvoje maličkost úplně zmizí; od nyníška budeme pracovat spolu jako jeden; já budu žít v tobě a ty budeš žít pro duše. Moje Srdce vykoná všechno, co je třeba, moje milosrdenství bude účinkovat, moje láska úplně zničí tvoji bytost. Čím méně bude tebe, tím více budu já tvým životem a ty budeš nebem mého odpočinku.

Mluv ke mně, vždyť jsem ti tak blizoučko. Nejsi sama, neboť já tě vidím, i když ty mě nevidíš. Sleduji tě. Slyším tě. Mluv ke mně, usmívej se na mne, neboť jsem tvůj Ženich, tvůj nerozlučný Společník.

Miluji-li tě, tedy tě miluji proto, že jsi maličká. Žádám tě toliko o jedno: věrnost a oddanost. Chci, abys byla jako prázdná nádoba, kterou já sám naplním. Ponech svému Stvořiteli péči o Jeho tvora. Co se týče lásky, ta ať nemá mezí. Ty jsi možná chudá, avšak já jsem bohatý; ty jsi slabá, ale já silný. Žádám však, abys mi nikdy nic neodepřela. Budu tě hájit a povznesu tě. Jen se vzdej sebe. To ostatní učiním já.

Chci, abys mi obětovala všechno, i to nejmenší, abys tak utišila bolesti mého Srdce, zvláště ty, které mi působí duše mně zasvěcené.

Chci, abys odpočívala v mém Srdci beze všeho strachu. Pohled' na mé Srdce – nemohou jeho plameny strávit všechny tvé nedokonalosti?

Odevzdej se úplně mým ranám a všechnu svoji pílí věnuj jen tomu, aby ses mi líbila. Pamatuj si, že jsem tvůj Otec, tvůj Ženich, tvůj Bůh.

Vejdi do mého Srdce, jež je propastí lásky, a neboj se.

Žádal jsem tě, aby sis zasloužila milosti, které ti udílím? Žádám jedině, abys je přijala. Ponech mi volnost, abych v tobě mohl působit, jak si přeji.

Moje oči jsou stále obráceny k tobě, upni též svůj zrak na mne a opusť sebe. Tvoje nepatrnost u mne nic neznamená, ani tvoje poklesky: Moje krev je všechny smyje. Ty nepotřebuješ nic než spoléhat na mou lásku a vzdát se sebe.

Duše, která se mi úplně odevzdá, mi působí takovou radost, že přes všechnu její bídu a její nedokonalost se mi stává opravdovým nebem plným radosti a je mi rozkoší v ní přebývat.

Vzdáš-li se všeho, nalezněš všechno v mém Srdci.

Potřebuji milující duše, které by usmířovaly, a oběti, aby se obětovaly..., ale nade všechno potřebuji duše úplně mně odevzdané.

Ponech se slepě mému vedení. Já mám oči otevřené k tvému vedení. A nejsem tvůj Otec?

Je mi to milé, když mě nazveš Otcem, a kdykoliv mě tak pojmenuješ, vždy se cítím povinen pečovat o tebe. – Když zde na zemi malé dítě začíná mluvit a vysloví to sladké jméno otce, s jakou radostí rodiče tisknou to dítě k svému srdci a v té chvíli není pro ně na světě nic milejšího. – Je-li tomu tak u pozemského otce a matky, tím více to platí o mně, neboť já jsem tvůj Otec, Matka, Bůh, Stvořitel, Spasitel a Ženich... a nikdo se nevyrovná láskyplné dobrotivosti mého Srdce.

Když pociťuješ stísněnost a smutek, volej rychle ke svému Otci a odpočín si v Jeho Srdci.

Když ti práce brání vrhnout se k mým nohám, jak by sis přála, řekni jen slovíčko „Otče“, a já ti pomohu, podepřu, povedu a potěším tě.

Viz toto Srdce! Je otevřenou knihou, v níž musíš rozjímat. Naučí tě všem ctnostem, zvláště horlivosti pro mou slávu a pro spásu duší.

Pohlížej dobře a dlouho na toto Srdce. Ono je svatyní ubožáků, tedy i tvou, neboť kde lze nalézt někoho ubožejšího?

Nahlédni hluboko do mého Srdce. Ono je též tavící pecí, v níž se i ti nejnečistější očišťují, a pak se rozněčují láskou. Pojd', přiblíž se k této výhni, uvrhni do ní všechnu svou bídu a hříchy; důvěřuj a věř ve mne, svého Vykupitele.

Ještě jednou pozorně upři svůj zrak na mé Srdce. Ono je zřídlem živé vody. Vrhni se do její hloubky a ukoj svou žízeň. Přeji si, ba toužím, aby všichni přišli a občerstvili se u tohoto zřídla.

Co se tebe týká, našel jsem pro tebe skryté místečko v hlubině mého Srdce. Ty jsi tak maličká, že sama bys toho nikdy nedosáhla. Užívej dobře milostí, jež jsem pro tebe připravil... Nech mou lásku v sobě volně účinkovat a zůstaň stále maličká.

Ano, je to pravda: Já jsem dobrý. Aby toto duše dobře pochopily, je jim třeba jedině spojení se mnou a vnitřní život.

Kdyby duše žily v užším spojení se mnou, znaly by mě lépe.

To bude naší prací v nebi: učit duše, jak mají žít spojeny se mnou, ne jako bych byl daleko od nich, ale v nich, protože milostí v nich skutečně přebývám.

Kdyby moje vyvolené duše žily tak úzce spojeny se mnou a náležitě mě znaly, jak mnoho dobra by byly schopny vykonat pro ubohé duše, které jsou daleko ode mne a neznají mě!

Když moje vyvolené duše jsou úzce spojeny s mým Srdcem, poznávají, jak často jsem urážen, porozumějí mým citům, budou mě těšit a usmířovat za hříšníky a plny důvěry ve mne budou prosit za odpuštění a dosáhnou milostí pro svět.

Ty mě miluješ, protože jsem dobrý. Já tebe miluji, protože jsi malá a tu svou malost jsi mi darovala.

Důvěra

To je úplné spolehnutí na toho, který je dobrota a milosrdenství a který volá duše zvláštním způsobem, takže žijí s Ním a znají Jej, mohou na Něj spoléhat ve všech svých potřebách. Tvoje hříchy – ty já mohu vymazat. Tvoji bídu – tu mohu strávit. Tvoji slabost – té já budu oporou.

Čím větší je tvoje bezmocnost, tím pevněji tě má síla bude držet. Učiním tě bohatou svými dary. Budeš-li věrná, zvolím si v tobě příbytek a budu se tam uchylovat, když mě odmítnou hříšníci. Já budu odpočívát v tobě a ty budeš mít život ve mně.

Jsi-li ty propastí bídy, já jsem propastí milosrdenství a dobroty. Moje Srdce je tvým útočištěm. Tam najdeš vše, co já od tebe žádám.

Nehleď na svou maličkost, pozoruj raději sílu mého Srdce, která tě podporuje: já jsem tvá síla i náhrada tvých nedostatků.

Čeho by ses mohla obávat, když jsi v mých rukou? Nikdy nepochybuj o dobrotě mého Srdce, ani o lásce, kterou k tobě mám. Přitahuje mě k tobě tvoje ubohost, neboť co by sis počala beze mne? Nezapomeň, že čím více se ponížíš, tím blíže ti budu.

Nesmíš se přespříliš rmoutit pro své chyby. Já bych tě ovšem mohl učinit svatou beze všech okolků, ale žádám od tebe, aby ses nikdy nevzpírala mé vůli. Já tě najdu v té tvé nicotě a spojím tě se sebou.

Tvoje nicota a nepatrnost působí na mne jako magnet – přitahují mě k tobě. Neklesej na mysl, neboť moje milosrdenství se ukazuje nejlépe v tvé křehkosti.

Odpouštět je potěšením mého Srdce. Nemám větší touhu ani větší radost nad tu, když mohu některé duši odpustit.

Když se duše po pádu vrátí ke mně, potěší mě tím tak, že ta útěcha, kterou mi tím poskytuje, je pro ni ziskem, neboť já na ni pohlížím s velmi velikou láskou.

Bída duše málo znamená, jen má-li touhu oslavovat a těšit mě. V samotné své nízkosti získává mnoho milostí pro jiné.

Když si duše vroucně žádá být mi věrná, já ji podpírám v její slabosti a i její poklesky jsou vzýváním mého milosrdenství a mé dobroty. Musí však zapomínat na sebe a snažit se ve vši pokoře ne o své uspokojení, ale o mou slávu.

Nemůžeš ani pochopit, jakou radostí plesá mé Srdce při odpouštění poklesků zaviněných jedinež z křehkosti. Neboj se, neboť právě proto, že jsi bídna, obrátil jsem svůj zrak na tebe.

Toužím uvěznit tě ve mém Srdci, neboť moje láska k tobě je bezmezná. Vzдор tvým pokleskům a slabostem použiji tebe k tomu, abych mnohým duším dal poznat svoji lásku.

Je mnoho duší, které nevědí, jak velice je miluji. Mým velkým přáním je vidět tyto milované duše ukryté v propasti mého Srdce.

Já jsem tvůj Vykupitel i Ženich. Kdyby jen duše chápaly, co tato dvě slova v sobě obsahují... To právě je úkol, který chci vykonat tvým prostřednictvím. Nejvroucnější touhou mého Srdce je spása duší a chci uvědomit ty, kteří jsou mi zasvěceni, jak snadno mi mohou přivádět duše. Ukážu jim, jaké poklady jsou mrhány následkem toho, že dostatečně nerozumějí těm dvěma slovům: Vykupitel a Ženich.

Uchovej si můj pokoj, neboť ty jsi miláčkem mého Srdce a nic mě to netrápí, že jsi maličká. Ba není právě ta tvá nízkost příčinou, že já, Bůh, tě miluji až pošetile?

Já jsem slunce, které ti ukazuje tvoji bídu; čím lépe ji vidíš, tím více musí vzrůstat tvá láska ke mně.

Je-li tvá duše zkažená a prohníla a neschopná přinést nějaké ovoce, já sám ji vzdělám a sešlu jí paprsek slunečního světla, aby ji očistil, a zaseji do ní semeno.

Můj kříž bude doléhat na tvou bídu a já budu odpočívat v tvé malosti. Můj kříž tě otuží a já tě budu podporovat. Vezmi můj kříž a neboj se ničeho. Nebude nikdy nad tvoje síly, že bys jej nemohla unést, neboť já jsem jej změřil a zvažil váhou lásky.

Čím menší je nějaká věc, tím snadněji s ní můžeme zacházet nebo ji ovládat. Právě proto, že ty jsi též taková nepatrná věc, mohu tě použít, jak si přeji.

Nikdy si nemysli, že kvůli tvé ubohosti tě přestanu milovat. Ne tak; moje Srdce tě miluje a nikdy tě neopustí. Já dobře vím, že nemáš nic než bídu a slabost, ale protože já jsem čistící oheň, obklopím tě plameny svého Srdce a strávím tě.

Kolikrát jsem ti řekl, že mou jedinou touhou je, aby mi duše přinesly svoji bídu. Pojd'... a nechej se strávit láskou.

Čím více bídy já najdu v tobě, tím více lásky ty najdeš ve mně.

Víš, jak málo mi záleží na tvé bídosti? přeji si však být pánem tvé bídy.

Tvoje nepatrnost udělala místo pro mou dobrotu..., tvoje bída, ba i tvé hříchy učinily místo mému milosrdenství... a tvá důvěra mé lásce a něžnosti. Pojd', spolehni na mé Srdce a odpočivej tam.

Když se král zasnoubí s dcerou některého svého poddaného, bere tím na sebe povinnost zaopatřit ji vším, co vyžaduje nová hodnost, k níž ji povznesl.

Já jsem si vyvolil tebe a zavázal jsem se tím opatřit tě vším, co potřebuješ. Sám nežádám nic nad to, co již máš. Dej mi srdce prázdné a já je naplním. Dej mi srdce beze všech ozdob a já je učiním krásným. Dej mi je i se všemi jeho bédami a já je strávím. Co je ti skryto, to já ti zjevím a vším, čeho se ti nedostává, sám tě zásobím.

Mnozí věří ve mne, ale málo jich věří v moji lásku, a z těch, kteří věří, velmi mnoho jich spoléhá na mé milosrdenství... Mnozí mě znají jako svého Boha, ale jak málo jich důvěřuje mně jako svému Otcí.

Zjevím sám sebe... a těm, kteří náleží k mým předurčeným, ukáži, že od nich nežádám, co nemají. Ale žádám, aby mi dali všechno, co mají, neboť to je všechno moje.

Nemají-li nic než bídu a slabost, po tom dychtím..., ba, mají-li snad jen poklesky a hříchy, i ty od nich žádám. Prosím je, aby mi je dali. Dejte mi je, ano, dejte mi všechno, neponechávejte si nic než důvěru v mé Srdce: Já vám odpustím, já vás miluji, já sám vás posvětim.

VÝZVA K DUŠÍM

Já jsem Láska! Moje Srdce nemůže již déle zadržovat svůj stravující žár. Miluji duše tak vroucně, že svůj život jsem za ně obětoval.

Právě tato láska mě činí vězněm ve svatostánku. Skoro již po dvacet století tam přebývám ve dne v noci, zastřen způsobami chleba a ukryt v malé bílé hostii, snašeje kvůli své lásce nedbalost, opuštěnost, pohrdání, rouhání, urážky, svatokrádeže...

Z lásky k duším jsem ustanovil svátost pokání, abych jim mohl odpustit ne jednou nebo dvakrát, ale tak často, jak budou potřebovat, aby znovu získaly milost. Tam je očekávám s touhou, abych je obmyl od jejich hříchů ne vodou, nýbrž svou krví.

Jak často během těch staletí jsem sdělil lidem různými způsoby, jak velice je miluji. Jednou jsem jim ukázal, jak všele toužím po jejich spasení. Zjevil jsem jim své Srdce. Tato pobožnost je jako světlo vržené na celý svět a dnes ti, kteří pracují na získání duší pro moji službu, mohou to činit s tímto světlem.

Teď chci něco více, neboť toužím-li po lásce odpovídající mé lásce, není to jen ta jediná odplata, kterou si přeji od duší obdržet: ale chci, aby všechny měly důvěru v mé milosrdenství, aby všechno očekávaly od mé dobroty a nikdy nepochybovaly o mé ochotě k odpouštění.

Já jsem Bůh, ale Bůh lásky! Jsem Otec, ale Otec plný soucitu a nikdy přísný. Moje srdce je nekonečně svaté, ale též nekonečně moudré a znající lidskou křehkost a slabost, sklání se k ubohým hříšníkům s nekonečným milosrdenstvím.

Miluji ty, kteří po prvním pádu přijdou ke mně pro odpuštění... Ještě více je miluji, když prosí za odpuštění svého druhého hříchu; a kdyby se to mělo stát znovu, nepravím milionkrát, ale milion milionkrát, já je ještě miluji a odpustím jim a smyji svou krví jejich poslední hřích tak úplně jako ten první.

Kající hříšníci mě nikdy neunaví a já nikdy nepřestanu doufat, že se navrátí – a čím větší bude jejich zkroušenost, tím vřeleji je uvítám. Zdali nemiluje otec nemocné dítě obzvláštní láskou a nevěnuje-li mu více péče a pozornosti nežli dětem zdravým? Tak také moje Srdce má více soucitu s hříšníky a věnuje jim větší péči nežli spravedlivým.

Přeji si, aby toto všichni věděli. Poučím hříšníky, že milosrdenství mého Srdce je nevyčerpatelné. Ať zatvrzelí a neteční poznají, že moje Srdce je ohněm, který je zanítí, poněvadž je miluje. Pro zbožné a svaté duše bych chtěl být Cestou, po které by kráčely velkými kroky k přístavu věčné blaženosti. Konečně od duší Bohu zasvěcených, kněží a řeholních osob, mých vybraných a vyvolených, žádám ještě jednou všechnu jejich lásku – a aby nepochybovaly o mé lásce k nim, ale nade všechno by mi měly důvěřovat a nikdy nepochybovat o mém milosrdenství. Je to tak lehké, důvěřovat mému Srdci.

11. června 1923

Oznámím, že moje práce spočívá v tom, že pomáhám nicotě a bídě – to je první článek řetězu lásky, který jsem připravil pro duše od věčnosti. Použijí tebe, abych ukázal, že miluji bídu, nepatrnost a úplnou nicotu.

Zjevím duším přemíru své lásky a jak až daleko půjdu v odpouštění a jak i jejich poklesků použiji se slepou shovívavostí..., ano, piš, se slepou shovívavostí. Vidím hluboko, ano, až do hlubin duší, vidím, jak rády by se mí líbily, těšily a oslavovaly mne, a ten úkon pokory, který musí učinit, když vidí svoji slabost, je pro moje Srdce útěchou i oslavou. Co záleží na jejich bezmocnosti? Nemohu já doplnit všechny jejich nedostatky? Ukážu, jak moje srdce používá i jejich slabostí, abych dal život mnoha duším, které jej ztratily.

Oznámím lidem, že míra mé lásky a mého milosrdenství pro pokleslé duše je nekonečná. Já jim chci odpouštět. Mně přísluší odpouštět. Vždy na ně čekám s bezmeznou láskou, kdy ke mně přijdou. Ať jen přijdou, ať se ani nestrachují. Ať se jen bez obav vrhnou do mé náruče! Jsem jejich Otec.

Mnohé z mých řeholních duší nechápou vše, co mohou vykonat, aby k mému Srdci přitáhly ty, kteří se oddávají nevědomosti a netečnosti. Ti nevědí, jak toužím přitáhnout je k sobě a dát jim život..., pravý život.

Ano, Josefo, budu tě učit tajemstvím mé lásky, a ty budeš živým příkladem mého milosrdenství, neboť mám-li tolik lásky a náklonnosti k tobě, tak naprosto bezvýznamné, co bych nebyl ochoten učinit pro jiné, kteří jsou velkomyslnější nežli ty?

6. srpna 1922

Budu působit skrze tebe a nechám se poznat skrze tebe. Jak mnozí naleznou život v mých slovech! Jak mnozí načerpají nové odvahy, když poznají, jaké ovoce mohou získat ze své snahy! Malý skutek velkomyslnosti, trpělivosti, chudoby... může se stát pokladem, kterým se získá velký počet duší pro mé Srdce.

7. srpna 1922

Já nehledím tak na skutek samotný, jako na úmysl. Nejmenší skutek, je-li vykonán z lásky, získá takovou zásluhu, že mi poskytne nesmírné potěšení... Jen lásku chci, nic jiného nežádám.

8. září 1922

Je-li duše dost velkomyslná a dává-li mi všechno, oč žádám, shromažďuje poklad pro sebe i pro jiné a vytrhuje velké množství duší od záhuby. Skrze jejich oběti a lásku jsou mým Srdcem posílány moje vyvolené duše, aby lidstvu udílely moje milosti. Svět je plný nebezpečí... Kolik je duší strhávaných do hříchu, které stále potřebují viditelnou nebo neviditelnou pomoc. – Ó, dovolte mi to říci ještě jednou: Vědí moje vyvolené duše, o jaké poklady připravují sebe i jiné, když nejsou velkodušné? Nepravím, že duše tím, že jsem ji vyvolil, je zbavena svých chyb a své bídy. Ta duše může a bude často znovu klesat, ale pokořuje-li se, poznává-li svou nicotu, snaží-li se napravit svá pochybení úkony velkodušnosti a lásky, důvěřuje-li a odevzdá-li se znovu mému Srdci..., více mě oslavuje a může činit více dobra pro jiné duše, než kdyby nikdy neklesla. Slabost a bída nemají následků, jedině lásku od nich žádám.

Ano, při vši své ubohosti duše mě může milovat až pošetile... Ale věz, že mluvím jen o chybách z křehkosti a nedopatření, nikoli o úmyslných hříších a dobrovolných nevěnostech.

Obětuj svůj život, jakkoli nedokonalý, aby všechny mé vyvolené duše mohly poznat krásu poslání, které mohou vykonat skrze své obyčejné skutky a denní námahy. Ať nikdy nezapomínají, že jsem jim nedal přednost před mnoha jinými proto, že byly dobré, nýbrž pro jejich ubohost... Já jsem láska sama, a ten plamen ve mně spaluje všechny jejich slabosti.

...Řeknu ti ještě o tajemství svého Srdce... Ale touha, která mě stravuje, je vždy táž: Totiž, aby duše stále lépe poznávaly moje Srdce.

20. října 1922

Piš pro moje duše:

Duše, která ustavičně spojuje život svůj s mým životem, oslavuje mne a koná velké dílo pro duše. Tak například zaměstnává-li se prací, která sama o sobě je bezvýznamná..., ponoří-li ji do mé krve nebo spojí-li ji s prací, kterou jsem já konal za svého pozemského života, velmi tím prospěje duším..., možná více, než kdyby celému světu kázala..., a to může činit, když studuje, řeční nebo píše, když šije, zametá nebo odpočívá..., ovšem – zaprvé – činí-li to z poslušnosti, se schválením, nebo z povinnosti a nikoli z pouhého rozmaru nebo záliby; zadruhé – činí-li to v úzkém spojení se mnou, s velkou čistotou úmyslu, a je-li to pokryto mou krví.

Tak velice si přeji, aby duše dobře rozuměly tomuto: Skutek sám o sobě nemá cenu; cenným ho učiní jen úmysl, s jakým je konán. Když jsem já zametal a pracoval v dílně nazaretské, tolik jsem tím oslavoval nebeského Otce, jako když jsem v době svého veřejného života kázal.

Jsou mnohé duše, které v očích světa zaujímají důležitá místa a opravdu též mé Srdce velmi oslavují. Ale mám mnoho skrytých duší, které při své nízké práci jsou velmi neužitečnými dělnicemi na mé vinici, poněvadž všechno činí s láskou a umějí své skutky pozlácovat nadpřirozeným zlatem, jejich ponořováním do mé nejsvětější Krve. Moje láska jde tak daleko, že moje duše mohou získat velký poklad z pouhého nic. Když, jakmile se ráno probudí, se spojí se mnou a s vřelou touhou obětují celý den, aby ho mé Srdce použilo ve prospěch duší..., když pak s láskou vykonávají své povinnosti hodinu za hodinou a okamžik za okamžikem... Jak veliký je poklad, který nashromáždily v jediném dni!

Budu jim víc a více zjevovat svou lásku... Ta je nevyčerpatelná – a jak snadné je pro milující duši nechat se vést Láskou!

30. listopadu 1922

Piš pro mé duše:

Mé Srdce je samá láska a objímá všechny duše. Ale jak mohu ukázat svým vyvoleným duším svoji zvláštní lásku k nim a jak velice si přeji použít je k záchraně duší, které jsou vystaveny nebezpečí světa? Z této příčiny bych jim rád sdělil, jak velice toužím po jejich dokonalosti a že ta dokonalost spočívá v konání jejich obyčejných skutků v úzkém spojení se mnou. Kdyby toto jednou pochopily, mohly by takřka božským učinit svůj život i všechny své skutky, tímto úzkým spojením s mým Srdcem... A jak velikou cenu má jediný, tak posvěcený den!

Když je duše roznícena touhou milovat, nic jí není těžké, ale cítí se studená a bezduchá, všechno se jí stává tvrdým a těžkým... Ať pak jen přijde k mému Srdci pro oživení své statečnosti... Ať mi obětuje svoji skleslost a spojí ji s mou horlivostí; pak může být ujištěna, že její den bude pro duše nevyrovnatelně cenný. Mému Srdci jsou známy všechny lidské bědy a slabosti a mám s nimi velký soucit.

Avšak já toužím, aby se duše se mnou spojovaly nejen způsobem všeobecným (ráno učiněným), nýbrž aby toto spojení bylo ustavičné a úzké, jako je mezi dvěma přáteli, kteří žijí pohromadě: ti, i když spolu stále nehovoří, aspoň častěji jeden na druhého pohlédnou a jejich vzájemné malé laskavosti jsou ovocem jejich lásky.

Když duše žije v pokoji a útěše, nepochybně je pro ni snadnější myslet na mne, když však je v bolestech, opuštěnosti a úzkosti, nemusí se bát – já jsem spokojen i s pouhým pohledem. Já tomu rozumím – a ten pouhý pohled jí získá zvláštní důkazy mé něžnosti.

Budu znova opakovat duším, jak velmi je moje Srdce miluje... neboť chci, aby mne znaly důkladně, aby byly s to seznámit se mnou i ty, které jsou svěřeny jejich péči.

Vroucně si žádám, aby moje vyvolené duše upíraly svůj zrak na mne a nikdy ho neodvracely jinam... U nich by nemělo být žádné prostřednosti, která bývá obyčejně následkem neporozumění mojí lásce. Ne! – Není to ani nepřijemné, ani těžké, milovat mé Srdce, ale naopak je to sladké a lehké. Nemusí se činit nic zvláštního k dosažení vysokého stupně lásky: pouze mít čistý úmysl při skutcích, ať malých nebo velkých... Úzké spojení s mým Srdcem a láska vykonají to ostatní.

prosinec 1922

Ano, já jsem ten Ježíš, který miluje duše něžně... Viz to Srdce, které je nikdy nepřestává volat, chránit a starat se o ně... Viz to Srdce hojící a toužící po jejich lásce, ale zvláště po lásce mých vyvolených duší.

Piš, piš pro ně více:

Moje Srdce není pouze hlubinou lásky: je též hlubinou milosrdenství; a věda, tak jako já vím, že ani moji nejbližší přátelé nejsou uchráněni od lidských křehkostí, chci, aby každý jejich skutek, byť

sebenepatrnější, byl skrze mne nadán nekonečnou cenou a sloužil ku pomoci potřebných a pro spásu hříšníků.

Nemohou všichni kázat ani obracet na víru vzdálené necivilizované národy, ale všichni – ano, všichni mohou přispět k tomu, aby mé Srdce bylo poznáváno a milováno... Všichni mohou jeden druhému navzájem pomáhat k zvýšení počtu spasených duší – zamezováním ztráty mnoha duší..., a to skrze moji lásku a mé milosrdenství.

Sdělím svým vyvoleným duším, že moje láska k nim jde ještě dál; nejenom že použiji pro spásu duší jejich denní život a jejich nejmenší skutky, ale využiji i samotné jejich ubohosti..., křehkosti..., ba i samotných jejich poklesků.

Láska přeměňuje a činí božským všechno, a milosrdenství odpouští všechno.

5. prosince 1922

... Napiš ještě několik dalších slov pro moje duše:

Láska přeměňuje jejich nejobyčejnější skutky a dává jim nekonečnou cenu.

Duše, které se vidí přemoženy svou vlastní bídou, nepřipisují nic dobrého sobě, a ta jejich nízkost je přirodivá jistou pokorou, kterou by nikdy neměly, kdyby se viděly méně nedokonalými.

Když je při apoštolské práci anebo při vykonávání povinností tíží vědomí jejich nedostatečnosti, anebo když pocítují jakýsi odpor k napomáhání duším v dosažení dokonalosti, protože vědí, že ony samy jsou nedokonalé, takové duše to nutí pokořovat se až do prachu – a kdyby je toto sebepoznání dohnalo až k tomu, že by padly k mým nohám a prosily, abych jim odpustil tu jejich chabou snahu a abych jim udělil potřebnou statečnost a sílu – sotva by uvěřily, jak láskyplně k nim mé Srdce vyjde a způsobí, že jejich práce přinese podivuhodně hojné ovoce.

Ty duše, které nemají dost velkomyslnosti k tomuto každodennímu snažení a k obětem, uvidí, že jejich život plyne v samých slibech, které nikdy nepřinášejí užitek.

V tomto však rozlišujte: Duším, které ze zvyku slibují, ale nečiní si žádné násilí, ani nepokračují v odpírání si něčeho, pravím: „Varujte se, aby snad ta sláma a strniště, které jste nashromáždily do svých stodol, vám neshořela, anebo aby to v okamžiku nerozmetal vítr!“ – Jsou však jiné duše – a k těm teď mluvím – které začnou den s velmi dobrou vůlí a s žádostí pokročit v lásce. Zavazují se k sebezapírání a velkomyslnosti v té nebo oné okolnosti... Ale když přijde čas a příležitost, aby to provedly, tu sebeláska, nálada, zdraví a nevím co všechno jim brání, aby vykonaly to, co si před několika hodinami dost upřímně předsevzaly. Nicméně ony hned uznávají svoji slabost a plny zahanbení prosí za odpuštění, pokořují se a obnovují svůj slib... Ó, ať ví takové duše, že se mně tak líbí, jako kdyby si neměly vůbec co vyčítat.

12. prosince 1922

Já chci odpouštět. Chci panovat nad dušemi a odpustit všem národům. Chci spravovat duše, národy, celý svět. Můj pokoj musí být rozšířen po celém vesmíru, ale zvláště v této zemi (ve Francii), kde vznikla pobožnost k mému Srdci... Ó, kéž bych já mohl být jejím pokojem, životem i Králem. – Já jsem moudrost a blaženost! Já jsem láska a milosrdenství! Já jsem pokoj, já budu panovat!

Budu svět zahrnovat svým milosrdenstvím, abych smazal jeho nevděčnost. Na usmíření jeho zločinů vyvolím si oběti, které dosáhnou odpuštění..., neboť jsou na světě mnohé duše, které touží po tom, aby se mi líbily..., a jsou i velkodušné duše, které obětují všechno, co mají, abych já je mohl použít pode své vůle a libosti.

Moje vláda bude vládou pokoje a lásky a zahájím ji slitováním se nade všemi; takový cíl zamýšlím a je to velké dílo mé lásky.

Má výzva platí všem: těm, kteří jsou zasvěceni službě Boží, i těm, kteří žijí ve světě, spravedlivým i hříšným, učeným i neučeným, těm, kteří mají moc poroučet, i těm, kteří poslouchají. Přicházím ke každému z nich a pravím: hledáš-li štěstí, najdeš je ve mně. Hledáš-li bohatství, já

jsem nekonečný poklad. Toužíš-li po pokoji, ten jedině ve mne najdeš. Já jsem Milosrdenství a Láska! – A já musím být nejvyšším Králem.

...Všechna moje touha se nese k tomu, abych roznítil duše... duše celého světa... Žel – ony se však odvracejí od mého ohně. Ale já zvítězím, ony budou moje a já budu jejich Králem. Trp se mnou, aby mě svět poznal a aby duše mohly přijít ke mně. Láska vítězí utrpením.

12. června 1923

Přeji si, aby se duše nechaly proniknout pravým světlem.

Chci pro sebe získat děti..., ta nevinná srdce, která mě neznají a vyrůstají studená, lhostejná, neznající ceny svých duší...! Ano, přeji si, aby tyto mladé duše, které jsou mou rozkoší, našly domov, kde by se mne naučily znát, kde by rostly v bázni mého zákona, v lásce mého Srdce.

Nedomnívej se, že ti budu povídat o něčem jiném než o kříži. Jím byl svět vykoupen; jím přivedu svět k pravdám svaté víry a k cestě lásky...

Zjevím ti svoji vůli: Vykoupil jsem svět na kříži, to znamená skrze utrpení. Víš, že hřích je nekonečná urážka a vyžaduje nekonečné zadostiučinění... Z toho důvodu tě žádám, abys svoje utrpení a práce obětovala ve spojení s nekonečnými zásluhami mého Srdce. Víš, že mé Srdce je tvoje. Vezmi je tedy a usmiřuj jím... Vlij lásku a důvěru do duší, které přijdou s tebou do styku. Naplň je láskou – naplň je důvěrou v nekonečnou dobrotu a milosrdenství mého Srdce.

Kdykoliv můžeš o mně mluvit a působit, aby mě lidé poznali, vždy jim řekni, aby se nebáli, neboť jsem Bůh lásky.

Doporučuji ti obzvláště **troje cvičení**:

První: Konání svaté hodinky, poněvadž ta je jedním z prostředků, kterým Bohu Otci může být dáno nekonečné zadostiučinění skrze Ježíše Krista, Jeho Božského Syna.

Druhé: Pobožnost pěti Otčenášů ke cti mých ran, neboť skrze ně byl svět vykoupen.

Třetí: Stálé spojení nebo raději denní obětování zásluh mého Srdce, poněvadž tím dáš všem svým skutkům nekonečnou cenu.

Ustavičně používej můj život, moji krev, moje Srdce..., důvěřuj stále bez obavy v toto Srdce: toto tajemství je málokomu známo; chci, abys je znala a těžila z něho.

15. října 1923

Toužím, aby moje láska byla sluncem k osvětlení, zahřátí a oživení duší. Proto je nutno, aby se má slova k nim dostala. Chci, aby celý svět ve mně poznal Boha milosrdenství a lásky. Přeji si, aby se všude četlo o tom, jak toužím odpouštět a zachraňovat duše a aby ani ti největší bídáci nebyli odstrašeni bázní! ... Aby ani ti nejprovinilejší ode mne neutíkali ... Ať jen přijdou ke mně. Očekávám

je s otevřenou náručí jako nejlaskavější Otec, abych jim dal život a pravé štěstí.

U. I. O. G. D.

Doporučení:

<http://www.verite.cz/> Centrum VÉRITÉ má za cíl přispět k oživení snahy člověka při hledání

<http://www.tlig.cz/index.html> Tato webová stránka informuje o Božích poselstvích, jež jsou prostřednictvím Vassuly Rydén lidstvu sdělována od roku 1985

<http://www.magnificat.sk/> Slovenské stránky. Spousta informací o zjeveních na celém světě

<http://web.quick.cz/sumpikovi/> Svědectví o místě modlitby na hoře Zvir na Slovensku

http://www.ikarmel.cz/kniha.php?sel_kniha=423 Tato kniha je svědectvím F. Kowalské. Pán si ji vyvolil, aby lidem připomněla poselství o milosrdenství, které je podle Písma přenesmírný poklad

<http://www.cestabrno.cz/> Kempenský, Tomáš: ČTYŘI KNIHY O NÁSLEDOVÁNÍ KRISTA – po Bibli nejrozšířenější kniha na světě!!!! A vy jste ji ještě nečetli??

<http://www.maticecm.cz/> Zde si můžete objednat tuto knihu a mnoho dalších knih.